

Răzvan Alexandru Petre

Cristos, Binele, Adevărul

spre o teologie mai aproape de real

SPIRITUS.RO
București, 2014

Colecția RELIGIE ȘI SPIRITUALITATE

Răzvan Alexandru Petre

CRISTOS, BINELE, ADEVĂRUL

spre o teologie mai aproape de real

Culegere de texte publicate de autor
în website-ul *www.spiritus.ro*,
despre frumusețea și erorile teologiei
creștine, spiritualitatea și religia
universală, credința și ateismul,
binele și răul

SPIRITUS.RO

București, 2014

Colecția RELIGIE ȘI SPIRITUALITATE

CRISTOS, BINELE, ADEVĂRUL

SUMAR

1. PIEDICILE TEOLOGIEI CREȘTINE

Înțelepciunea ascunsă a BIBLIEI (2002)	5
Ce înțelegea Isus prin „Învierea morților”	5
Este Dumnezeu un despot?.....	6
Cine este dușman al lui Dumnezeu	8
Păcatul este motorul suferinței.....	9
Luarea păcatelor	10
Mântuirea din lanțul reîncarnării	11
Efortul spiritual individual	13
Supraomul.....	13
De ce teologia creștină respinge REÎNCARNAREA? (2002)	16
Spiritismul în creștinism (2002).....	19
Dialog virtual despre reîncarnare și karmă (2009)	22
Obiecții raționaliste și creștine față de problema reîncarnării	22
Nemurirea „sufletului” sau a „spiritului”?	26
Biserica Catolică admite comunicarea cu spiritele (traducere 2011)	28
Interviu cu spiritul episcopului Helder.....	29
Talibanii creștini (2011)	34
Ereticul Francisc, pictat printre Sfinții ortodocși	34
Dumnezeu este personal sau impersonal?	36
Răspunsuri pentru Octavian (2012).....	38
Isus nu ne-a lăsat nimic scris. A doua venire a lui Isus (2012).....	41
Creștinismul „reanimaționist” (2013).....	45

2. METAMORFOZELE SPIRITUALITĂȚII

Spre o religie universală (2011)	48
Imposibila „A doua Venire” (2012)	51
De ce spiritualitatea (2012).....	55
Progresul înseamnă spiritualizare.....	55
Separarea spiritualității de religie	56
Isus Cristos ne scapă de religie.....	56
Atragerea Grației divine.....	57
Depistarea unui mistic	58
Religie versus spiritualitate	58
Deosebiri generale între religie și spiritualitate	59
Spiritualitatea pură.....	62
Prejudecăți dogmatice (2012).....	64
Trufia creștină.....	64
Calea călugăriei.....	65
Mântuirea și reîncarnarea.....	66
Spiritismul creștin în Brazilia (2012).....	68
Recunoștința, floare rară (2012)	71

3. CREDINȚĂ ȘI ATEISM

Sarcofagul lui ISUS ?! (2007)	74
Avem nevoie de miracole? (2009).....	78
Ateul mai evoluat decât credinciosul (2011).....	82
Căință și smerenie (2011).....	84

4. BINELE ȘI RĂUL

Bine fără rău? (2009)	87
Drumul spre iad este pavat cu bune intenții (2011).....	96
Filosofând despre rău - replici metafizice (2008).....	101
Unde-s numai picioare, vai de cap! (2008).....	109
Blestem și binecuvântare (2011).....	112
Pe cine binecuvântezi tu?.....	112
Pe cine blestemi tu?	116
Atitudinile corecte	117
Negarea Negației (2012)	120
Negația este prima abstracțiune.....	120
Satanismul este mental	120
Demonii se exprimă în două feluri.....	122
De la zeii antici la lupta spirituală de astăzi	123

5. DIALOGURI CU CITITORII

Între religie și karmă	125
Mesajele unui pastor creștin	126
Răspuns unui „teolog ortodox”	127

6. PANSEURI ȘI AFORISME (2008-2014).....

131

ÎNȚELEPCIUNEA ASCUNSĂ A BIBLIEI

NOUL TESTAMENT poate fi citit cu înțelepciune și altfel decât în maniera preoților creștini, devotați dogmelor tradiționale. Iată, mai jos, cum putem naviga cu ajutorul rațiunii pe căile încâlcite ale cuvintelor de acum 2000 de ani. Cu o minte deschisă, în Biblie pot fi găsite apropieri semnificative cu doctrinele orientale care vorbesc despre lumea spiritelor, legea karmei și a reîncarnării și alte subiecte spirituale dificile.

CE ÎNȚELEGEA ISUS PRIN „ÎNVIEREA MORȚILOR”?

«După ce vor învia din morți nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii din ceruri. În ce privește învierea morților, oare n-ați citit în cartea lui Moise, în locul unde se vorbește despre „Rug”, ce i-a spus Dumnezeu când a zis : „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”? Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciți ! » (Marcu 12, 25-27)

Isus spunea clar că sufletele morților trăiesc după ce părăsesc corpul pământesc.

„Morții vor fi ca îngerii” înseamnă că nu vor mai avea caractere sexuale, dar poate fi ceva mai mult. Morții pot chiar deveni îngeri. Dacă corpul spiritual, sau „trupul duhovnicesc”, în care trăiește sufletul după moarte, este asemenea celui al îngerilor înseamnă că , probabil, și îngerii au fost cândva oameni pe Pământ. Oare, dacă Fiul lui Dumnezeu s-a încarnat ca om și apoi a putut să-și reia locul pe tronul ceresc, de ce un înger oarecare n-ar putea să-și ia un corp de carne, iar după moarte să rămână înger ?

«Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat. » (Ioan 8.56)

Această nouă viață a sufletului nu este doar un somn „de moarte” în așteptarea vreunui eveniment viitor. Nu este o toropeală, o vegetare, ci este o viață plină de sentimente și gânduri. „În-vierea” morților este, de fapt, „viața” morților, o stare și nu un eveniment.

«Și îndată perdeaua dinlăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat... și s-au arătat multora. » (Matei 27.51-53)

Morții nu dorm, ci uneori intervin copleșitor în existența oamenilor. Fie că aparițiile acelor sfinți la moartea lui Isus au fost niște fantome, fie că au fost chiar materializări palpabile, aici ne interesează că acei sfinți evrei, de mult decedați, au acționat sincronizat, la porunca superiorilor, pentru muștrarea oamenilor. Ei n-au așteptat să-i „învie” Isus, ci erau deja „în viață”.

ESTE DUMNEZEU UN DESPOT ?

«Nu orișicine-mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut, depărtați-vă de la Mine, voi toți cei care lucrați fără de lege.” » (Matei 7.21-23)

Adevărata credință nu înseamnă simpla afirmație „Cred în Dumnezeu”, căci și demonii cred că El există. Anumite persoane, aparent cucernice, își ascund răutatea în spatele unei măști bisericești și unei hărnicii spirituale suspecte. Poate că habotnicul nu e decât un mare păcătos, prea mândru să se umilească sincer în fața lui Dumnezeu, dar destul de abil să mimeze credința în fața oamenilor. Sau este conștient de prea multe sale păcate.

«Nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu-l va trage Tatăl care M-a trimis... » (Ioan 6.44)

Cum se pot explica afirmațiile de mai sus? Să fie oare credința adevărată în Dumnezeu și în Isus doar un act de Grație întâmplătoare? Să existe un fel de loterie care distribuie harul credinței în puterea Divină?

Nu, Dumnezeu nu se manifestă discreționar, ci există un „dat” individual care direcționează Voința Divină. Acest „dat” nu poate veni de altundeva decât dintr-o istorie individuală. Cu alte cuvinte, Tatăl îl cheamă spre Sine doar pe acela care are „urechi de auzit”. Pentru cei fără „auz spiritual” Glasul Divin nu există, deși răsună din veșnicie.

Cât de lungă este această istorie individuală în răstimpul căreia omul își construiește „urechea spirituală”? Ajunge o viață de om pentru această realizare extraordinară? Deși admitem că e firesc ca oamenii să difere prin talente și înclinații, n-am putea înțelege de ce nu ne naștem egali în credință. N-am putea înțelege aceasta doar dacă n-am accepta că istoria individuală începe cu mult timp înainte de naștere. Doar așa se explică inegalitatea spirituală și de ce Dumnezeu îi preferă pe cei mai „copti la minte”. El nu este un tiran imprevizibil, ci alegerile Sale sunt mereu înțelepte, în acord deplin cu nivelul spiritual al omului. Datorită acumulărilor ființei înainte de nașterea prezentă.

«Isus le-a zis „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”. » (Ioan 8.58);

«Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și Mă duc la Tatăl. » (Ioan 16.28)

Isus vorbește explicit că orice spirit (duh) vine și pleacă din lume:

«Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu ști de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul. » (Ioan 3.6,8)

Din cauza acestei legi universale „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3.7) „din apă și din Duh” (Ioan 3.5), adică din trup (format majoritar din apă) și din spirit (duh).

De ce omul nu se recunoaște a fi spirit ? Ce se întâmplă cu spiritul când devine om ? Scriptura ne orientează și în această dilemă :

«Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci ? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. » (1 Corinteni 14.14,15) ; «...și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană...» (1 Tesaloniceni 5.23)

Deci spiritul (supraconștientul) se deosebește de mintea (conștientul) omului, fiind „inima sa duhovnicească”.

«Căci, cine dintre oameni știe ale omului decât duhul omului, care este în el? » (1 Corinteni 2.11)

Pentru că spiritul va fi judecat pentru faptele omului, de aceea îl îndeamnă spiritul pe om către fapte cuviincioase:

«...Duhul, pe care l-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. » (Iacov 4.5)

Dar există și spirite care îl îndeamnă pe om la fapte urâte. Spiritele malefice roiesc în jurul oamenilor, iar când unul reușește să ia locul spiritului propriu al omului, fenomenul se numește „demonizare” sau „posesiune demonică”.

«Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și n-o găsește. » (Matei 12.43)

Nimic nu contrazice ideea că un astfel de spirit pre-existent ar putea intra chiar într-un embrion uman, „demonizându-l” pentru tot restul vieții. Ba dimpotrivă, se afirmă clar că atât spiritele lui Dumnezeu, cât și spiritele Satanei sunt încarnate în oameni :

«El le-a răspuns „Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul omului. Țarina este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii Celui rău. Vrajmașul care a semănat-o este Diavolul...”» (Matei 13.37-39); «Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început... Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui pentru că este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. » (1 Ioan 3.8-10) ; «Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru...» (Ioan 8.44)

Așa se explică faptul că doar oamenii cu spirite bune înțelegeau și aprobau doctrina iubirii și a nemuririi propovăduită de Isus:

« „Vouă”, le-a zis El, „v-a fost dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru toate lucrurile sunt înfățișate în pilde, pentru ca „măcar că privesc, să privească și să nu vadă, și măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu și să li se ierte păcatele.”. » (Marcu 4.11,12) «Dar voi nu credeți pentru că, după cum v-am mai spus, nu sunteți din oile mele.» (Ioan 10.26); «Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de-aceia n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.» (Ioan 8.47)

CINE ESTE DUȘMAN AL LUI DUMNEZEU ?

«...Orice împărăție dezbinată împotriva ei este pustiită; și o casă dezbinată împotriva ei se prăbușește peste alta. Deci, dacă satana este dezbinat împotriva lui însuși, cum va dăinui împărăția lui? Fiindcă ziceți că Eu scot dracii cu Belzebut.» (Luca 11.17,18)

Împărăția lui Dumnezeu se bazează pe toți cei ce o slujesc, din toate religiile. Între sfinții neamurilor ce s-au înălțat la ceruri nu există ceartă. Dacă unul dintre ei ajută pe un om, vor sări solidari și alți sfinți să-l ajute. Dumnezeu e unic și toți sfinții care Îl preamăresc fac parte din aceeași împărăție cerească. Indiferent ce religie au practicat, oameni fiind, după moarte ei trăiesc în același tărâm paradisiac. Religiile sunt pentru oameni, ca să-i apropie de Dumnezeu, dar sfinții trecuți în lumea celor drepti nu mai au nevoie de scripturi sau teologi. În Raiul ceresc dispar diferențele de doctrină, dogmele se năruie. Cei ce urmează Voința Divină sunt frați întru credință. Disputele și războaiele inter-religioase sunt instigate de mai-marii zilei, care vor să profite de bani, putere și onoruri. Este important că ne închinăm aceluiasi Dumnezeu și nu atât diversele ritualuri. Dumnezeu ne privește pe toți la fel, indiferent de rasă sau religie, contând numai sinceritatea credinței noastre. Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, are o viziune egală asupra tuturor drept-credincioșilor de pe planetă.

Adevărata luptă nu se dă între filosofii și religii, ci între împărăția răului și Împărăția Binelui. Toți slujitorii răului sunt aliați întru satana, după cum toți slujitorii Binelui sunt frați întru Dumnezeu. Isus, Mahomed, Buddha, Lao-tse, Krishna, au același inamic terestru: pe Lucifer. Aici este adevărata luptă! Certându-ne doctrinar sau bătându-ne să vină oamenii la biserica noastră, denigrând-o pe cea de alături, așa nu vom progresa, ci vom deveni complicii întunericului spiritual. Dacă lăsăm să intre Lumina în minte și suflet, omenirea nu se va mai dezbiina! Să ne păzim de liderii unor grupări religioase ori esoterice, veniți de altundeva decât din Dumnezeu, și să-i recunoaștem pe adevărații aleși ai Domnului!

«Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția Cerurilor: nici voi nu intrați în ea și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre. » (Matei 23.13)

«Preoții cei mai de seamă au hotărât să omoare și pe Lazăr, căci din pricina lui mulți iudei plecau de la ei și credeau în Isus. » (Ioan 12.10,11)

«Păziți-vă de proorocii mincinoși... Îi veți cunoaște după roadele lor... Orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. » (Matei 7.15-17)

«Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea...» (Ioan 10.37,38)

PĂCATUL ESTE MOTORUL SUFERINȚEI

De ce religia ne îndeamnă să nu păcătuim? Are Voința lui Dumnezeu vreo rațiune?

Iată cum ne-a justificat Isus nevoia de a nu păcătui: „Cine seamănă vânt culege furtună. Cine ridică sabie, de sabie va fi ucis.” Orice păcat pe care-l facem sădește sămânța suferinței de mai târziu. Dar cât de târziu? Realitatea ne oferă atâtea exemple când răutatea și celelalte fără-de-legi nu sunt pedepsite. Cu greu ne reținem atunci exclamația „Unde e dreptatea Ta, Doamne?”.

Isus le dezvăluia ucenicilor Săi că niciodată un păcat nu rămâne nepedepsit și că păcatele noastre trecute sunt cauza suferințelor de acum:

«Ucenicii Lui L-au întrebat: Învățătorule, cine a păcătuیت: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? » (Ioan 9.2)

Este clar că așa îi învățase Isus să cerceteze cauzele ascunse ale suferințelor omenesti.

«... ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun, că toate acestea vor veni peste neamul acesta. » (Matei 23.35,36)

Deci, primim cel puțin trei explicații ale suferințelor aparent „nedrepte”. În virtutea legii cauzei și efectului, suferințele pot fi provocate de :

1. Păcatele ființei înainte de a se naște, adică ale omului ce fusese în viața anterioară. (Nu e vorba de păcate comise în lumea invizibilă a spiritelor.)

2. Păcatele părinților sau strămoșilor, blesteme grele care s-au tras și pe urmași.

3. Păcatele neamului, ale colectivității în care se naște omul.

Nu Dumnezeu ne pedepsește, noi singuri ne chemăm pedeapsa, în virtutea legii universale a acțiunii și reacțiunii. Răul vine, desigur, de la satana, dar numai cu complicitatea noastră. Este murdăria păcatelor noastre cea care atrage durerea. Nu-l acuzați pe Dumnezeu pentru răul pe care voi înșivă l-ați sădit cândva, iar acum a rodit într-o nefericire! De la Dumnezeu vine doar iubire, viață și fericire.

Înțelegem astfel că motorul suferinței este păcatul omenesc. Nu mai alimentați acest motor și suferința se va opri cândva!

Însă, pentru omul încrâncenat în durere, aceste explicații par a nu fi decât o nedreptate și mai mare. Ce vină are omul că strămoșii săi au păcătuit, sau că neamul său a greșit, sau că omul animat de același spirit a păcătuit în altă existență? Alt om, alți oameni au fost de vină, nu omul prezent care încasează pedeapsa. Și atunci, unde este dreptatea ?

Întrebarea este omenească, dar problema trebuie privită din perspectivă spirituală, atotcuprinzătoare. Să nu uităm că omul este o cantitate neglijabilă în univers, trăind în slujba unei ființe superioare - spiritul său nemuritor. Și să nu uităm că legile divine trebuie respectate întotdeauna, pentru ca universul să nu se prăbușească în haos. Dacă un întreg popor a greșit, e ca și cum s-au sădit semințele unei întregi păduri uscate sau unei plantații otrăvite. Trebuie să vină gospodarul să taie toate uscăturile și să le ardă. Legile naturale sunt valabile și aici. Orice păcat își va avea efectele sale, mai devreme sau mai târziu, chiar dacă nu ne place.

Ar trebui să tragem următoarea concluzie importantă: toate sunt legate de toate în Univers. Orice acțiune, fie ea cât de mărunță, în faptă, cuvânt sau gând, va avea un efect neîndoielnic, mai mare sau mai mic. Înțelegând aceasta, nu numai cu rațiunea, ci și intuitiv, vom deveni mai înțelepți. Soluția îndreptării lumii și a destinului personal stă în puterea și răbdarea noastră.

Om are dreptul să-și cunoască motivele ascunse ale suferințelor sale. Pentru aceasta, unii aleși divini, clarvăzători cu har, fie clerici, fie laici, au primit puterea și știința de a descoperi tarele trecutului nostru îndepărtat. Dumnezeu nu împiedică pe nimeni să le afle, tocmai pentru ca să nu se simtă nimeni nedreptățit și ca, aflând, să se poată însănătoși spiritual. Apropiindu-se de înțelegerea divină, omul devine mai senin, mai responsabil. Capătă priceperea de a diminua sau elimina efectele păcatelor trecute.

LUAREA PĂCATELOR

Cele trei tipuri de păcate (individuale, ereditare, colective) se însumează sub numele de „blestemul de a te naște om pe Pământ”. Orice om experimentează suferința. De aceea, din vechime, înțelepții au înțeles că, pentru a scăpa de ea, trebuie oprită cauza suferinței, adică păcatul. Au întocmit reguli morale și religioase, pe care le-au împărțit semenilor.

Apărând minunatul Isus, s-a vădit un lucru miraculos, anume că un Maestru spiritual poate, dacă vrea, să ia asupra Lui și să anihileze urmările păcatelor ce-l apasă pe om. Când efectua astfel de operații spirituale, Isus îi avertiza pe beneficiarii „preluării păcatelor” că le va fi mai bine numai dacă se vor îndrepta cu trup și suflet către Dumnezeu și vor urma Voința Divină în gând, vorbă și faptă. Primeau grația lui Isus, dar nu pe degeaba, ci trebuiau să plătească prin cucernicie și smerenie.

«Isus i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău”. » (Ioan 5.14)

«Duhul necurat când a ieșit dintr-un om umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și n-o găsește. Atunci se duce și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el... și starea din urmă a omului acesta ajunge mai rea decât cea dintâi... » (Matei 12.45)

Este adevărat că Isus, pe vremea când a trăit în Palestina, a preluat păcatele multor oameni, în primul rând ale apostolilor și ucenicilor. Însă, așa după cum El îi avertiza, nu putea să anihileze păcatele viitoare ale respectivilor. El distrugea numai efectele păcatelor trecute, despovărându-i de obstacole, într-o mai facilă evoluție spirituală. Deci, Isus a preluat asupra-Și păcatele unor persoane contemporane cu El, nicidecum ale întregii omeniri de atunci sau de acum.

Poate Isus să ne ia păcatele astăzi? Iubindu-l și rugându-ne Lui, viața noastră se va îmbunătăți și vom fi ajutați să rezistăm dificultăților. După sinceritatea credinței noastre, poate că ne va scurta suferințele. Sau poate că nu. Dar, pentru a merita o astfel de favoare divină, trebuie să depunem efortul de a nu ne pierde credința în Bine, trăind în mijlocul atâtor rele, și urmărind cu încăpățănare să ne purificăm mintea, sufletul. Nu este de ajuns să fim botezați creștini ca să ne putem lăuda că „Mântuitorul ne-a luat păcatele asupra Sa”!

Prin botezul creștin ni se dă șansa să începem o viață nouă, curată, ceea ce ne va ajuta să ne ardem singuri păcatele vechi.

MÂNTUIREA DIN LANȚUL REÎNCARNĂRII

Isus nu prelua oricui păcatele, în schimb, atrăgea tuturor atenția asupra efortului individual de a ne mântui sufletele. Unii au înțeles că, după moarte, ne așteaptă o suferință sau o fericire eternă, fiecăruia după fapte. Desigur că dreptatea divină împarte sufletului după cum merită, dar Isus ne asigură că suferința nu este veșnică.

« „Adevărat, adevărat vă spun” le-a răspuns Isus, „oricine trăiește în păcat este rob al păcatului. Dar robul nu rămâne pururea în casă...” » (Ioan 8.34,35)

«Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi. » (Ioan 8.31)

Mântuirea înseamnă eliminarea cauzelor suferințelor viitoare. Fără mântuire, suferințele vor urma întotdeauna păcatelor, într-un lanț nesfârșit. Prin mântuire, aceste cauze vor fi anihilate și suferința individului se va termina.

Dar ce se întâmplă când omul nu a reușit să se mântuiască atâta vreme cât a trăit pe Pământ ? Iată alternativele posibile:

1. Păcatele sale vor continua să rodească pedepse și în viața sufletului după moarte. Dar, cum nu este just (iar dreptatea divină este perfectă) ca la păcate limitate să urmeze pedepse infinite, ar însemna că, după sfârșitul lor, orice suflet va deveni curat ca o lacrimă. Această variantă este falsă, căci dacă mântuirea ar veni de la sine după moarte, omul n-ar mai trebui să se zbată a o dobândi pe Pământ.

2. După moarte, sufletul nu are posibilitatea de a expia în totalitate păcatele omului. Înseamnă că păcatele acumulate nici nu și-au

manifestat efectele și nici nu mai au condiții să izbucnească. Un asemenea suflet ar fi veșnic chinuit, simțind apăsarea păcatelor trecute, dar neavând niciun mijloc de a le ispăși. Pe de o parte, constatăm o eternizare a suferinței, urmând unor greșeli limitate, iar pe de altă parte, o blocare a lanțului cauzalității universale. Această situație nefirească este clarificată de logica bunului simț astfel: sufletului trebuie să i se ofere șansa reîntoarcerii pe Pământ într-un trup de om pentru a se curăți de păcatele trecute. Acesta este fenomenul natural al reîncarnării. Este singura soluție pentru a ajuta sufletul să se purifice, pentru a duce o viață fericită după moarte.

Ajunși aici, o altă întrebare ne poate alimenta deznădejdea: dacă, după o viață virtuoasă, chiar și fericirea cerească este efemeră, datorită reîncarnării, atunci mai merită să depunem eforturi ca să o obținem? Răspunsul e simplu: eternizarea fericirii cerești trebuie să fie țelul nostru suprem, adică evitarea unei alte încarnări a spiritului nostru. Iată că, pe firul logicii, am ajuns la concluzia religiilor orientale: scopul urmărit de spirit este „eliberarea de lanțul reîncarnărilor”, chiar dacă efortul se va întinde pe durata a câtorva vieți de căutare a perfecțiunii. Aceasta este „mântuirea” de care vorbea Isus, mântuirea sufletului de necesitatea reîntrupării.

Numai un om nesianos poate refuza efortul de îmbunătățire personală pe motiv că „oricum se va mai reîncarna”! Este un argument la fel de fals precum acela că „doar o viață are omul și de-aceea nu trebuie să-și refuze nici un capriciu”. Virtutea a fost întotdeauna mai dificilă decât dezmățul. Iar păcătoșii își găsesc întotdeauna justificări pentru slăbiciunile lor.

Am putea să concluzionăm că datorită karmei, adică mecanismului automat al efectelor care urmează cauzelor, spiritul se reîncarnează pentru a se purifica. Această idee conține un adevăr, dar nu epuizează subiectul.

Nu atât karma este motivul principal al încarnărilor, ea fiind un efect secundar al acestora. Motivul real al reîncarnărilor este, în primul rând, dorința lui Dumnezeu de a crea lumea. Domnul Dumnezeu vrea să apară noi ființe în fiecare clipă. Dacă spiritele nu s-ar încarna, cum s-ar mai continua viața în Univers? În al doilea rând, Dumnezeu vrea ca spiritul să dobândească experiențe fizice diverse, ce îl fac mai inteligent, mai înțelept și îi dăruie o personalitate puternică.

Dacă ar fi după merit, nimeni nu s-ar mântui de ciclul reîncarnărilor, karma fiind un cerc vicios care se perpetuează la nesfârșit. De aceea, în marea Sa bunătate, Dumnezeu oprește la momentul convenit acest ciclu, atunci când spiritul s-a curățat suficient de mult de mizeriile pământești din sutele de vieți umane parcurse...

EFORTUL SPIRITUAL INDIVIDUAL

Binecuvântarea divină nu vine oricând și pentru oricine. Este nevoie ca omul să se fi purificat în prealabil, adică să devină cât mai receptiv la influențele divine. Un om impur din punct de vedere spiritual rezonază ușor cu mizeriile, cu iadul, aducându-le și în viața sa. Purificarea este singura garanție că omul se apropie de Voința Divină în gând, vorbă, faptă. Fericirea adevărată apare atunci când omul primește în suflet binecuvântarea lui Dumnezeu, adică Duhul Sfânt.

Dar ce înseamnă această „purificare” de care depinde fericirea noastră omenească și cea spirituală ?

A nu greși prea mult în fața Legilor Divine reprezintă deja primul semn de purificare, căci pentru a duce o viață morală e nevoie de multă voință, inteligență, iubire. Un spirit ferm hotărât să evolueze rapid îi va ține în frâu omului în care este întrupat toate pornirile spre rău, spre imoralitate. Cu alte cuvinte, omului nu-i vine să fure, nu-i vine să ucidă, nu-i vine să comită un adulter, nu urăște, nu disprețuiește, nu este trufaș ș.a.m.d.

Deseori, purificarea morală nu se manifestă ca un proces conștient și voluntar, ci ea survine pe parcursul unei vieți presărate cu multe experiențe amare. Lacrimile nu purifică doar ochii, ci mai ales sufletul. Alteori, suferințele îl înrăiesc pe om și îi agravează situația spirituală. Oare, după câte vieți își va „arde” spiritul toate păcatele grele adunate prin nefericire și instigare demonică?

Anumite creații culturale sau artistice (cărți, filme, piese de teatru, opere plastice etc.) ori evenimente deosebite ne pot induce stări de spirit extraordinare, de catarsis. Avem pentru câteva clipe intuiția unor trăiri înălțătoare, greu de exprimat. Ceva în noi se mișcă, ceva viu și măreț. Aceste stări de catarsis ne purifică și ele, dar au un efect de scurtă durată. Se impune efortul nostru conștient și permanent întru înnobilarea sufletului.

Unele metode ale disciplinelor inițiatice promit purificarea rapidă a karmei și dobândirea de puteri suprafizice. Totuși, nici una dintre ele nu ne garantează obținerea stării de curățenie lăuntrică; ne pot ajuta, dar ne pot deveni și o piedică. Aceasta depinde de om și de calitatea spiritului său...

SUPRAOMUL

A vorbi despre perfecțiune nu reprezintă un lucru romantic sau inutil. În fiecare suflet se află sădit și bine ascuns un ideal de perfecțiune. Orice domeniu cuprinde și criterii de performanță. Dar există cu adevărat omul „perfect” ? Este clar că nu putem găsi toate calitățile umane posibile într-o singură ființă.

Se spune că omul perfect are aura de protecție perfect consolidată, capabilă să respingă toate agresiunile energetice din exterior. Agresiunile

energetice pot avea efecte mentale, psihice sau vitale. Ele pot provoca: gânduri perverse, contrare interesului propriu și binelui general; ură, mânie, disperare; manifestări de boală pentru care nu există explicații medicale.

Trăim într-un ocean de energii. Tot ce este viu în Univers primește și emite energie. Chiar și gândul este o formă de energie, deosebit de rafinată. Minte noastră suportă un asalt permanent de idei care nu ne aparțin. Unele dintre ele sunt produsul altor minți omenești, orientate către noi. Altele vin de la spiritele din astral (ele însele, niște „energii inteligente”).

Ce se întâmplă când suntem loviți cu fluxuri mentale nocive? Dacă biocâmpul nu se mai poate apăra și este penetrat, mintea „ni se întunecă” – raționamentele noastre nu mai au profunzime, ne slăbesc intuiția și creativitatea, apar ideile fixe și un comportament inconstant. De aici rezultă alegerile greșit făcute, conflictele fără motivație, atitudinile nepotrivite. Ar fi ideal să simțim când suntem influențați în a lua o decizie greșită! Am putea alege imediat varianta opusă de acțiune, cea corectă. Dar, oare, putem noi separa gândurile proprii de cele venite din afară?

Cu toții știm cum a fost Isus Cristos ispitit de entitățile satanice pe timpul celor 40 zile de asceză totală. O aflăm din Sfânta Evanghelie (Matei 4). Dar putem înțelege mai mult: Mântuitorul era mereu supus influențelor subtile malefice...

Iată, El putea înmulți pâinile, dar tot El flămânzea, căutând niscaiva smochine sălbatice. „Poruncește pietrei acesteia să se facă pâine !”, Îl tot îndemna Diavolul. Totuși, Isus știa că Dumnezeu Îl îndemna să producă miracole doar ca semne divine, lipsite de intenții egoiste.

Tot El potolea furtuna și mergea pe mare, dar, în același timp, se ascundea abil de iudeii ce L-ar fi vrut mort. A preferat să dispară din ochii lor, decât să-i respingă prin forțele Sale suprafizice. „Aruncă-te de pe streășina Ierusalimului și Dumnezeu Îți va scăpa viața !”, Îl ispiteau Diavolii. Isus știa, însă, că tot ce Îi cerea Tatălui Său Ceresc trebuia să fie perfect justificat.

Ultima ispitire a fost și cea mai dură. Înainte de a fi prins, în grădina Ghetsimani, a fost tentat să-și vândă sufletul Satanei. Dumnezeu nu-l mai putea salva – destinul Său fusese pecetluit. Mai avea o singură scăpare: „Îți voi da împărăția lumii, dacă te vei închina mie!”, Îl ademenea Tartorul. Cât de greu a învins Isus ispita satanică! „Sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ.” (Luca 22.44)

Dar a învins! A respins asaltul hipnotic al celui mai puternic dușman! Și a fost glorificat ca primul om perfect din istorie! Cel care își controla desăvârșit gândurile și faptele, pentru a nu contraveni Ordinii dorite de Creatorul Suprem... Cine altul putea face la fel? Apostolul Petru, ispitit și el de diavol, urma să-și tăgăduiască Învățătorul peste doar câteva ore...

Nu este deloc simplu, pentru cineva cu un fond spiritual elevat, să nu se lase pătat de mizeriile acestei lumi și de ființele perverse omniprezente. Se poate aștepta să fie agresat verbal, energetic-subtil sau chiar fizic de oameni manipulați de „inteligențele” demonice. Cu cât omul se situează pe o mai înaltă poziție spirituală, cu cât este mai bun, mai cinstit, mai frumos sufletește, cu atât este mai aprig atacat de forțele Întunericului, invidioase pe lumina pe care o răspândește. Se dă o luptă fără odihnă cu dușmanii Luminii, mânați de o ură năprasnică împotriva Divinității, cârcotași ce ar dori să distrugă orice dovadă a existenței lui Dumnezeu, să anihileze pe oricine își afirmă prin fapte aderența la valorile supreme ale Binelui, Frumosului și Adevărului Divin. Lupta este reală, dar idealul pe care îl slujim cu curaj merită tot acest sacrificiu. Avem încredere în victorie, căci nu-i nevoie de altceva decât de perseverență în a urma Lumina. Astfel, nu vom rămâne niciodată în Întuneric...

Nu ne putem opri să ne gândim acum la alți „învățători”, „iluminați”, „maestri spirituali”, „guru” etc., care și-au asumat o misiune prin care aspiră să aducă semenilor câteva raze din lumina divină. Din păcate, unele dintre aceste persoane nu se ridică la nivelul pretențiilor spirituale pe care le au. După un început promițător în inaugurarea unei noi căi spirituale, sau în clarificarea și actualizarea unor concepte ori practici religioase, sau în sintetizarea unor orientări spirituale diverse, ei pot eșua în abisul unor tentații pământești. Fie dedându-se prea multor plăceri trupești, fie folosindu-și puterile în scopuri malefice, fie manipulând oamenii în dauna lor, fie căzând în patima strângerii și cheltuirii de averi, întotdeauna drama acestor suflete căzute este resimțită de Spiritele Superioare ca o înfrângere a forțelor Binelui. Cât de greu se construiește un destin de îndrumător spiritual și cât de ușor se poate el perverti în iureșul lumesc! Câte eforturi fac îngerii ca să-i îndrepte pe acești mari rătăciți! Abia la Judecata de Apoi se analizează complet, cu divină dreptate, cât mult bine, dar și cât rău a adus respectivul „maestru” discipolilor săi și câte mai are spiritul lui de ispășit de acum încolo pentru dezastrul uman pe care l-a lăsat pe Pământ...

2002

DE CE TEOLOGIA CREȘTINĂ RESPINGE REÎNCARNAREA

În religiile orientale cheia de boltă a credinței religioase este „metempsihoza sufletului”. Conform acestei credințe, sufletul călătorește prin lumea materială, născându-se într-un corp, apoi în altul, între timp poposind înspre odihnă pe tărâmul inefabil al spiritelor. Dumnezeu este Ținta finală a acestui voiaj astral, precum și Farul călăuzitor pe drumul evoluției spirituale.

Ignorând această viziune, religia creștină are puține de spus despre reîncarnarea sufletului. Fiind un subiect important din punct de vedere teologic, ne întrebăm de ce nu este menționat în Biblie, de ce nu este combătut, precum alte obiceiuri și credințe păgâne... De ce Mântuitorul Isus nu ne-a avertizat sub nici o formă împotriva doctrinei reîncarnării, atât de răspândite în Orient de mii de ani? Nici o nouă teorie despre nemurire nu ar fi putut face abstracție de ea, fie și numai pentru a o critica... Fără a încerca să răspundă la aceste „speculații”, teologii creștini își mențin părerile rigide, avându-și originea în istoria timpurie a creștinismului.

La începutul Erei Noastre credincioșii erau mult mai înclinați să dea crezare conceptului reîncarnării spiritului. Nu din naivitate, ci ascultând predicile unor mari învățați ai timpului. Principalul responsabil cu răsturnarea acestui curent ideologic nu a fost un om al Bisericii, ci un împărat puternic și plin de ambiții lumești, Justinian al Bizanțului. La acea dată, Imperiul Roman era divizat în două părți, una cu capitala la Roma, cealaltă la Constantinopol. Abia se încheiase Bătălia pentru Italia, când armata împăratului bizantin distrusese Imperiul Ostrogot în lupta de la Taginae. Justinian era în culmea gloriei.

Este anul 553 d.C. Împăratul îi cere Papei Vigilius (ținut forțat de mult timp la Constantinopol) să convoace o mare adunare a Bisericilor creștine din toate teritoriile Imperiului. Pe fondul disensiunilor mai vechi dintre Papă și perechea imperială și întrucât Prea-fericitul insistă să fie chemați cât mai mulți reprezentanți ai episcopilor din Est și Vest, amânând astfel întâlnirea, Justinian convoacă el însuși Conciliul Ecumenic (al cincilea de la decretarea creștinismului ca religie oficială a Imperiului Bizantin, la Niceea, în anul 325 D.C. și al doilea ținut la Constantinopol). Adunarea, deși numeroasă, nu este reprezentativă. Cu excepția Papei Vigilius, nici un episcop din Vest nu este prezent. În plus, Justinian are grijă să cheme mulți clerici dintre cei obedienți ai poruncilor imperiale. Ca un gest de protest, Întâi-stătătorul Bisericii de Apus nu asistă la lucrările Conciliului. Lucrările se țin timp de câteva săptămâni într-o atmosferă tensionată, încheindu-se cu un text votat și semnat de cei prezenți și de împăratul Justinian, dar nu și de Papă.

Astfel, împăratul își întărea puterea politică pe care i-o da simbioza cu Biserica oficială, într-un peisaj creștin cu nenumărate secte în permanente controverse teologice.

În textul adoptat este vorba de tranșarea controversii „celor trei capitole”, prin care trei cărturari creștini sunt condamnați ca eretici. Dar mai este ceva foarte grav pentru evoluția ulterioară a omenirii: condamnarea ca blasfemie a învățăturilor lui Origen.

Origen ¹ (185 - 254 d.C.) fusese unul dintre cei mai proeminenți Părinți ai Bisericii Creștine originare, un prolific exeget al scripturilor biblice și martir al credinței. El vorbea răsplat și în termeni inconfundabili despre pre-existența sufletului înainte de naștere :

«Dumnezeu a modelat din aceeași esență spirituală, precum olarul din același lut, unele persoane onorabile și altele neonorabile pe baza meritelor lor anterioare.» (De Principiis - Cartea III, cap. I, 21) ²

«...În legătură cu cei doi frați nu mi se pare a fi o nedreptate divină aceea că s-a spus înainte ca ei să se nască „cel mai în vârstă îl va sluji pe cel mai tânăr”, dacă ne dăm seama că Iacob merita dragostea Domnului ca răsplătă pentru viața sa anterioară... Aceeași măsură se aplică tuturor, pentru că dreptatea Creatorului este în toate. Deci fiecare ființă poartă cauzele diferențierii în sine, dinaintea nașterii în trup. » (De Principiis - Cartea II, cap. IX, 7) ³

«Nu vi se pare mai de bun-simț că fiecare suflet, din motive misterioase - și acum vorbesc în acord cu opiniile lui Pitagora, Plato și Empedocle - intră în corpul său uman fiind influențat de faptele sale trecute? » (Contra Celsum, Cap.XXXII) ⁴

La cel de-al doilea Conciliu Ecumenic de la Constantinopol se decretează „Anatema împotriva lui Origen” – prin vot. Iată câteva dintre punctele doctrinei lui Origen ce sunt respinse ca erezii :

- Pre-existența sufletelor înainte de a lua trup de carne;
- Oamenii pot deveni, după moarte, îngeri sau demoni;
- Corpul înviat al lui Cristos era din materie eterică și în formă de sferă, precum vor fi corpurile tuturor celor înviați după moarte;
- La Judecata de Apoi nu mai există materie grosieră, lăsând loc numai spiritului;
- Pedepsa sufletelor păcătoase după moarte nu este veșnică.

Ce mult ar fi însemnat pentru avântul spiritualității întregii planete ca aceste adevăruri să fie adoptate oficial de religia creștină și nu considerate incomode...! Ele ar fi orientat mentalitatea occidentală încă de pe atunci către înțelegerea și acceptarea incomodei, dar justei legi cosmice a reîncarnării.

În fine, prin intrigi neelucidate de istorici, Papa Vigilius este forțat să semneze actul și i se permite să plece. Moare pe drumul de întoarcere

¹ <http://www.iep.utm.edu/origen-of-alexandria/>

² <http://www.newadvent.org/fathers/04123.htm>

³ <http://www.newadvent.org/fathers/04122.htm>

⁴ http://www.gnosis.org/library/orig_cc1.htm

către Roma. Biserica acceptă validitatea anatemei, care devine o dogmă neschimbată timp de aproape 1500 ani.

Ce să mai adăugăm la această poveste tristă, dar adevărată? Cel mult, o concluzie de bun-simț: reprimarea învățaturii despre pre-existența și reîncarnarea sufletului nu are autoritate ecleziastică și divină, ci este o farsă a istoriei. Este un fapt împlinit pe care teologia creștină nu a mai avut îndrăzneala să-l conteste fățiș. Știm însă că timpul este cel mai dur chirurg. El extirpă fără milă toate tumorile din gândirea omenească, atunci când vine sorocul pentru regenerarea credinței.

2002

SPIRITISMUL ÎN CREȘTINISM

INTRODUCERE

Spiritismul își are rădăcini adânci în spiritualitatea orientală multimilenară. Șamanismul civilizațiilor primitive de pe toate continentele este, și el, strâns împletit cu practici spiritiste. Putem spune că spiritismul, așa cum este cunoscut occidentalilor, nu este ceva nou în cultura omenirii, ci doar o adaptare modernă a tradițiilor religioase de pe întregul glob pământesc.

Spiritismul se ocupă cu legătura dintre oamenii vii și cei morți, adică, mai corect spus, spiritele. Marea majoritate a spiritelor evolute au fost odată oameni. Noi, de asemenea, vom redeveni, după moarte, spirite libere. În acest sens, spiritismul este un mod de a ne descoperi de unde venim, de ce suntem aici și încotro ne îndreptăm. Fără a fi o religie în sine, această doctrină le explică și stă la baza tuturor religiilor.

Întregul efort civilizatoric al omului se sprijină pe îndrumările și ajutorul spiritelor. Cine, oare, îl îndeamnă să creeze bunuri culturale sau să-și instruiască semenii? Să fie instinctul animalic de supraviețuire? Nu, omul nu are nevoie de spiritualitate ca să viețuiască. La ce bun să se sacrifice pe altarul unei idei științifice, ideal social sau opere de artă? Este clar că rațiuni superioare îi obligă pe oameni să se organizeze, să-și transmită experiențele și să-i educe pe tineri. Cum viața omului este prea scurtă, el nu construiește viitorul pentru sine, ci pentru spiritele ce se vor întrupa în copiii lumii de mâine. Aceste spirite, ce deocamdată își așteaptă dreptul la viață, ne dau și ele ghes să ne îngrijim de viitor !

SPIRITISMUL CREȘTIN

Biserica creștină are sfânta misiune de a conduce lupta oamenilor împotriva răului de pe Pământ. Ea oferă mângâiere sufletească și înțelepciune de viață. Apropie oamenii de Cer și îi face mai puțin dependenți de teluric. Îi familiarizează cu lumea de Apoi, ajutându-i să treacă „dincolo” cu cugetul împăcat și fără teamă. Le transmite îndemnul de viață ale sfinților care au murit și care mai trăiesc. De aceea, este de neînțeles înverșunarea cu care unii creștini se ridică împotriva doctrinei spiritiste! Dacă ei se referă doar la practicile spiritiste empirice și fără ghidare divină (cu măsuța, cu ciocănituri, cu materializări de fantome etc.), atunci au dreptate să dezaprobe astfel de experimente dubioase. Ele nu au valoare spirituală deosebită, fiind uneori doar o joacă, una cam periculoasă.

Noi acordăm spiritismului un înțeles mai nobil. Spiritismul cuprinde munca de luminare a minții oamenilor prin mesaje primite de la Spiritele Superioare, aflate în slujba Domnului Dumnezeu. În cadrul acestui spiritism divin s-au născut nemuritoarele opere ale lui Allan Kardec -

„Cartea Spiritelor”, B.P.Hașdeu - „Sic Cogito”, Scarlat Demetrescu - „Din tainele vieții și ale universului” ș.a. Aceste scrieri înalte ajută la apropierea înțeleaptă a omului de Creator, fiind concordante cu îndemnurile biblice.

Cartea Cărților nu contrazice noțiunile spiritiste, ci ele transpar deseori din ea, încât putem spune, fără a greși, că religia creștină este îmbibată de fenomene spiritiste! Iată argumentele Scripturii, destinate însă numai celor ce au urechi de auzit, ochi de văzut și minte de priceput:

1

Întâi, dematerializarea cadavrului lui Isus Cristos, adică transformarea corpului Său fizic în energie – fenomen spiritist.

Dovada transmutării atomilor fizici în energie pură este chiar întipărirea „radioactivă” a trupului și chipului Mântuitorului pe giulgiul de înmormântare, actualmente păstrat în orașul Torino.

2

Pe urmă, cele câteva apariții ulterioare ale lui Isus în fața ucenicilor, adică materializarea spiritului Său.

Materializarea completă a unui duh necesită un aport imens de energie și de aceea Isus n-a revenit decât ocazional și pe durate scurte. El și-a făcut apariția doar în răstimpul celor 40 zile de la moartea Sa fizică. În doctrina spiritistă se știe că, în acest interval, spiritul mai este încă înconjurat de învelișul de materie fină eterico-astrală, iar apoi spiritul se eliberează și de ultimele resturi materiale. (Parastasul creștin de 6 săptămâni sărbătorește tocmai acest eveniment spiritual). Materializările spiritului Său s-au sprijinit pe acest masiv aport energetic duhual.

3

Că nu a fost o revenire la viață a corpului mort, ci doar fenomene spiritiste, o confirmă indirect și Apostolul:

«Dar, pe când călătorea el și se apropia de Damasc, o lumină din cer, ca de fulger, l-a învăluit deodată. Și, căzând la pământ, a auzit un glas zicându-i: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești?”. Iar bărbații care erau cu el pe cale stăteau înmărmuriți auzind glasul, dar nevăzând pe nimeni.» (Faptele Apostolilor 9.3,4,7)

4

Ce ne mai dezvăluie Scriptura? Isus nu a fost singurul „înviat” (adică spirit materializat), ci au mai fost și alții:

«Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat. Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat. Și, ieșind din morminte, după învierea lui [?!?], au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora.» (Matei 27.51-53)

5

Însuși Apostolul Ioan îi sfătuia pe primii adepți creștini cum să cerceteze lumea spiritelor, nicidecum nu le interzicea:

«Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu... » (1 Ioan 4.1)

Fiindcă Apostolii, ei înșiși, erau conduși de vocile Spiritelor Divine:

«Un Înger al Domnului a vorbit lui Filip și i-a zis: „Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim spre Gaza și care este pustiu.» (Faptele Apostolilor 8.26)

6

Însuși Apostolul Pavel confirmă harul pe care îl au unele ființe alese să comunice cu spiritele. Nu este obligatoriu ca aceste persoane rare să facă parte din breasla clericilor, ci ele au fost alese de Dumnezeu după alt criteriu:

«Că unuia i se dă prin Duhul Sfânt cuvânt de înțelepciune, iar altuia, după același Duh, cuvântul cunoștinței. Și unuia i se dă, întru același Duh, credință, iar altuia darurile vindecărilor, întru același Duh; unuia faceri de minuni, iar altuia, proorocie; unuia deosebirea duhurilor [...]» (1 Corinteni 12.8-10)

7

În sfârșit, Însuși Isus Cristos le-a dezvăluit celor apropiați secretul reîncarnării - fundamentul doctrinei spiritiste:

« [Ioan Botezătorul]...va merge înaintea Lui cu duhul și cu puterea lui Ilie ...» (Luca 1.17)

«Și ucenicii L-au întrebat: Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie? Iar El le-a răspuns: Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit... Atunci au înțeles ucenicii că Isus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul.» (Matei 17.10-13)

8

Deseori ucenicii încercau să înțeleagă cauzele profunde ale mizeriei umane, după cum îi învățase Isus:

«Ucenicii Lui L-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta, sau părinții lui, de s-a născut orb?” » (Ioan 9.2)

Nu puteau să-i pună această întrebare decât dacă fuseseră inițiați în doctrina „karmei”, a cauzei și efectului obligatoriu. Conform acesteia, suferința poate fi generată de păcatele ființei înainte de a se naște, adică ale omului în care spiritul a fost încarnat în viața anterioară.

Încheiem aici demonstrația bazată pe cuvintele Bibliei precum că religia creștină este clădită pe concepția spiritistă. Dar, nici nu era nevoie de atâtea argumente. Preoții ar putea recunoaște că ei înșiși lucrează tot timpul cu spiritele. Îi invocă pe Isus Cristos și pe Maica Domnului, fac slujbe pentru sfinții din calendar. Aceștia nu reprezintă simple nume sau icoane, ci scântei din înțelepciunea dumnezeiască, adică spirite deosebit de înalte, cu o vibrație extrem de puternică.

Și atunci, cine și de ce se teme de spiritism ?...

2002

DIALOG VIRTUAL

despre Reîncarnare și Karmă

Motto: «Căci voi, care de multă vreme s-ar fi cuvenit să fiți învățători, aveți iarăși trebuință ca cineva să vă învețe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Pentru că oricine se hrănește cu lapte este nepriceput în cuvântul dreptății, de vreme ce este prunc. Iar hrana tare este pentru cei desăvârșiți, care au prin obișnuință simțurile învățate să deosebească binele și răul. » (Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel cap.5, 12-14)

Un părinte profesor de teologie creștină a avut amabilitatea să studieze atent religiile orientale și bibliografia spiritistă, trecând prin sita propriei rațiuni unele aspecte care i se păreau contradictorii în ce privește doctrina reîncarnării. În întrebările logice pe care le pune într-un articol de pe internet⁵ deducem bunăvoința sa de a o înțelege. Domnia sa nu manifestă aroganța specifică altor colegi de-ai săi, cauzată de ignoranță, iritare și teamă. Totuși, prezintă într-un mod mecanic conceptele de karmă și reîncarnare, ca și cum acestea ar fi niște ideologii imperfecte ale unor novici semidocti.

De fapt, problematica atinsă aici este una foarte profundă, legată de tainele Creației divine și nu trebuie abordată deloc cu suficiență intelectuală. Poate însă că scrierile religioase orientale nu au reușit să demonstreze pe înțelesul nostru toate implicațiile acestei doctrine. Poate că nici spiritismul modern nu i-a abordat toate subtilitățile. Vom încerca în cele de mai jos să completăm aceste posibile lipsuri teoretice ale înaintașilor noștri întru spiritualitate sau posibile lacune de atenție și documentare ale cititorului. Când este sincer și plin de aspirație către Dumnezeu, zbuciumul rațiunii dă roade bune în aflarea adevărului...

Obiecții raționaliste și creștine față de problema reîncarnării

Pr. Dr. Nicolae Achimescu

Și răspunsuri raționaliste și liber-cugetătoare de Răzvan Petre

a) Cum se împacă ideea de reîncarnare a permanent acelorași suflete cu faptul că oamenii se înmulțesc, cu faptul că în ultimele mii de ani chiar s-au înzecit? Conform doctrinei despre reîncarnare, numărul sufletelor nu este constant? Conform logicii, și anume că din egal rezultă egal, ar trebui ca, în realitate, numărul sufletelor să rămână constant.

⁵ <http://www.crestinortodox.ro/editoriale/obiectii-rationaliste-crestine-fata-problema-reincarnarii-70064.html>

de brutalitate, în care totuși ar trebui protejată identitatea persoanei. Iar în cazul lui Hristos argumentarea ar trebui să fie inversă. Dar probabil că acest lucru nu l-ar îndrăzni nimeni așa de ușor.

Nu trebuie să gândim mecanic. Karma este pusă în aplicare de niște entități astrale inteligente. Iar oamenii au liber arbitru să facă ce îi taie capul. În plus, ei suferă nenumărate influențe din partea mediului, a educației și a spiritelor din lumea invizibilă. Conduita omului nu este previzibilă decât în cazul rar al persoanelor optimizate mental, care au o bună legătură informațională între minte și spirit. În viață au loc și accidente, lumea nu este ca un mecanism perfect. Reîncarnarea și karma explică multe, dar nu sunt cauza tuturor evenimentelor.

Creștinismul are și el multe pilde și teorii valabile. Mai știm, tot de la Isus, că Pământul e stăpânit de cel rău, așa că nu ne mirăm că lumea este întoarsă cu susul în jos, iar dreptatea divină pare că nu mai există. Dar justiția divină se manifestă impecabil și implacabil tocmai prin legea karmei și reîncarnare, în perioade de timp uneori mai mari decât durata vieții umane.

f) O problemă complicată pentru adepții doctrinei reîncarnării o reprezintă și soarta copiilor decedați la o vârstă fragedă sau chiar a celor născuți morți. Potrivit învățăturii reventiste, spiritul trebuie să-și caute o anumită mamă pe pământ și să „între” în embrionul acesteia aproximativ în luna a șasea. Apoi, la naștere, el se renaște odată cu copilul și își reîncepe noul curs al vieții. Însă, conform mărturiei unanime a „spiritelor”, copiii rămân copii și în cazul în care mor la o vârstă fragedă, urmând ca, pe parcursul unei îndelungate acțiuni educaționale în viața de dincolo, să ajungă spirite desăvârșite. Dacă totuși anumite spirite în „viața” de milenii, după puține săptămâni sau luni de viață pe pământ, se reîntorc deja în viața de dincolo și uită tot ceea ce s-a întâmplat anterior, nu gândesc, nu vorbesc și abia după o lungă perioadă de educație pot redeveni „spirite desăvârșite” - fără să cunoască nimic, însă, despre existența lor prenatală -, atunci este vorba despre un proces deosebit de dificil.

În care „mărturii unanime” spiritele copiilor stagnează în această stare?! Ar putea fi vorba despre unele mesaje primite de părinții îndurerăți, care nu ar fi putut accepta că copilul lor devenise un spirit matur, ci voiau să-l perceapă ca pe un copil. Iar spiritul le-a făcut pe voie, luând forma de copil, pentru a le ușura înțelegerea mesajului spiritist.

În realitate, după cel mult câteva luni, spiritul copilului decedat își revine complet la măreția sa anterioară de spirit universal. În plus, să nu uităm că forma reală a spiritului nu este cea fantomatic-umană, ci una sferică. Acest lucru este atestat de aparițiile de globi luminoși în fotografiile de amatori din ultimii ani, care nu sunt altceva decât forme naturale de spirite.

De obicei, copiii decedați se reîncarnează rapid, ca o recompensă din partea Divinității pentru eșecul inițial. Spiritele ajung desăvârșite prin reîncarnări terestre, nu numai prin „educație în viața de dincolo”. Le este foarte clar că numai acumulând experiențe pământești pot evolua, chiar dacă metoda aceasta e plină de riscuri spirituale, de a se impurifica și degrada energetic.

La un moment dat, prin nivelul de experiență și purificare atins, spiritul este apt de a alege să nu se mai reîncarneze pe Pământ. Și atunci se poate întâmpla ca ultima încarnare terestră să fie într-un trup de copil care va muri, pentru ca spiritul să ispășească ultimul mic rest de karmă. Dar îl așteaptă nenumărate alte etape evolutive în nesfârșitul drum către Dumnezeu - în astral sau prin încarnări pe alte planete fizice superioare Terrei.

g) Doctrina karmică se află într-o evidentă relație concurențială cu credința în creație, așa cum e înțeleasă aceasta în creștinism, inclusiv în iudaism și islam. Cu cât rolul credinței în creație este mai mic, cu atât este mai mare spațiul pentru dezvoltarea unei învățături despre karmă și reîncarnare. Dintre tradițiile descrise, doar spiritismul modern are o concepție clar conturată despre creație, dar aceasta nu este identică cu cea creștină.

Spiritismul nu concurează cu nici o religie, el nu e o religie, ci o știință spirituală deschisă tuturor. Spiritismul susține că universul este creația lui Dumnezeu. În plus față de alte religii, consideră că universul este guvernat de legi imuabile, pe care se străduiește să le afle și să le înțeleagă în profunzimea lor. Karma și reîncarnarea sunt astfel de legități fundamentale, fără de care multe întrebări filosofice vor avea doar răspunsul clasic: *„Crede ce spune dogma creștină și nu mai pune atâtea întrebări, că alții, mai deștepți decât tine, nu le-au dat de capăt!”*

Spre deosebire de celelalte religii menționate, care se bazează pe credință, spiritismul se bazează pe rațiune și verificare personală. Celelalte religii se adresau, în momentul fondării lor, unor oameni nu foarte dezvoltați intelectual, spre deosebire de prezent, când s-au dezvăluit multe taine ale naturii - prin știință - și multe taine ale lumii invizibile - prin spiritism și doctrina sa.

h) Dialogul dintre reventiști și creștini va avea un sens doar în eventualitatea în care se va ține seama de incompatibilitatea celor două doctrine și totodată a celor două forme de credință. În această situație, se diminuează tentația de a privi convingerea și credința celuilalt ca fiind prea superficială.

Dacă, pentru a fi acceptat, crezul spiritist trebuie delimitat net de crezul creștin, atunci s-o facem! De fapt, însăși istoria gândirii a făcut-o deja: vechiul este înlocuit de nou și un adevăr mai larg înglobează alt adevăr mai limitat.

Eruditul profesor creștin arată un neașteptat respect pentru spiritism, provenind din faptul că dumnealui chiar l-a studiat, spre deosebire de alți colegi ai săi, care îl contestă fără a-l cunoaște. Totuși, autorul susține că persistă neclarități care îl fac criticabil și neatrăgător. Poate că bibliografia este prea vastă, prea eterogenă sau, de ce nu, chiar contradictorie. Personal, am scris multe articole în acest site privind doctrina spiritistă actuală, care este foarte coerentă și poate explica chiar învățăturile religioase tradiționale. În opinia noastră, ea este deschisă adevărului, deci perfectibilă pe parcursul anilor, spre deosebire de rigida dogmă creștină, care s-a pietrificat undeva prin secolele IV – X d.C. și nu se poate adapta realităților contemporane.

De fapt, diferențele apar doar în teorie, dar nu și în practică: preoții creștini, ca și credincioșii de rând, invocă zilnic spiritele Sfinților, spiritul Maicii Domnului, spiritul lui Isus Cristos. Spiritiștii născuți creștini nu își reneagă credința strămoșească, ci o întăresc prin argumentele spiritiste. În plus, ei acceptă și celelalte religii care se bazează pe comunicarea cu spiritele, dovedind o toleranță de negăsit printre clericii creștini.

NEMURIREA „SUFLETULUI” SAU A „SPIRITULUI”?

În chestiunea karmei și a reîncarnării, care stau la baza creației, trebuie să avem un deosebit respect pentru revelațiile pe care ni le-au transmis spiritele. Nu este vorba să contrapunem ignoranța a sute de milioane de credincioși orientali, care cred în viețile multiple, ignoranței altor sute de milioane de creștini, care cred într-o viață umană singulară. Această problemă nu poate fi tranșată de credință și, cu atât mai puțin, de gradul de persuasiune a clerului, care caută să-și impună propriile dogme religioase în dauna altora rivale, peste tot în lume.

De fapt, corect ar fi să recunoaștem că viața omului, a sufletului, este singulară, dar Spiritul din om trăiește vieți multiple. Este important să diferențiem cele 2 instanțe distincte: personalitatea umană și personalitatea spirituală.

Acum apare, desigur, întrebarea *„dacă Spiritul este cel etern, supraviețuind morții, iar omul dispare în neant la fiecare dezîncarnare, atunci cum mai putem propovădui oamenilor teoria nemuririi?”*. Aceasta este o problemă delicată, pe care trebuie să o lămurim. Care este raportul dintre om și spirit? Cât de mult sunt ei îngemănați și se influențează?

Cazurile de posedare de spirite (numită în psihiatrie „personalitate multiplă”) ne oferă primele indicii. Acolo este evident că personalitatea omului este marcată de prezența spiritului său. La intrarea altui spirit, și personalitatea se schimbă. SPIRITUL FORMEAZĂ OMUL.

Totuși, omul nu e conștient de latura sa pur spirituală, de amintirile vieților anterioare și despre viața spirituală dintre încarnări. Prin urmare, ORI spiritul își pierde această memorie, ORI mintea omului este distinctă de spirit (o creație nouă, unică, ce va dispare la moarte).

În parte, ambele variante sunt reale. Astfel, spiritul este „adumbrit” de încarnarea în trupul de om. Doar în timpul somnului are posibilitatea de a reveni în lumile spirituale de care aparține. Trebuie însă clarificat în ce măsură acolo își amintește de viața sa liberă de dinaintea încarnării actuale. Nu cumva este tratat acolo ca un bolnav amnezic, cu menajamente și povestioare?!

Chiar dacă mintea omului este distinctă de spirit, totuși amintirile importante din minte se vor înmagazina etern în perispirit, așa încât se poate spune că și OMUL FORMEAZĂ SPIRITUL. Sufletul va continua să

existe după moarte în cadrul Spiritului, sub forma amintirilor și personalităților vieților anterioare, alături de celelalte suflete care au trăit mâunate, în viețile anterioare, de același Spirit. Sufletul trăiește etern, dar nu autonom, ci ca o parte din Spirit.

Nucleul oricărui suflet este Spiritul, iar sufletul este un fel de balon umflat în jurul Spiritului, de care nu e conștient. După moarte, balonul se dezumflă. Identitatea sufletului este aceeași cu cea a Spiritului, definită de aceeași energie inconfundabilă. Pe timpul încarnării trupesti, voințele lor pot fi uneori diferite (corespunzător nivelurilor distincte de vibrație), dar la moarte cele două fluxuri de viață se recombina instantaneu. În acel moment de reunire a ființei spirituale complete, partea ce se numise „suflet” devine conștientă de viața fără trup, iar Spiritul preia toată încărcătura sufletului, devenind oarecum confuz și greoi, pentru o perioadă de circa 40 de zile.

Fantomele sunt suflete care nu se resorb imediat după moarte în Spiritul ce le-a format. Această stare nu este apreciată nici de oamenii care se confruntă cu situațiile stranii de bântuire, nici de spiritele libere, care au toată mila pentru nefericitele suflete prinse între cele două lumi. Oricum, fantomele nu sunt nemuritoare, ci la un moment dat se vor plictisi să tot bântuie fără rost prin locurile pământești, și atunci vor redeveni spirite libere și fericite.

În concluzie, propovăduirea nemuririi sufletului (înțeleasă ca perpetuarea eternă a personalității umane limitate) este o eroare religioasă, dar oferă alinare psihologică celor care nu au pregătirea necesară să intre în detalii spirituale. Față de aceștia (nu puțini!) trebuie să manifestăm îngăduință dacă nu vor sau nu pot înțelege doctrina reîncarnării. Dar poate că au sosit vremurile când destui oameni sunt pregătiți intelectual să priceapă aceste mistere ale creației divine și de aceea astfel de informații sunt tot mai cerute și mai bine înțelese.

Până nu demult, era o adevărată îndrăzneală să le spui oamenilor că Dumnezeu a creat lumea pentru desfătarea spiritelor, nu neapărat a oamenilor; sau că Dumnezeu a creat spiritul „după chipul și asemănarea Sa”, nu pe om. Dar, pentru a „îndulci pilula de înțelepciune”, să recunoaștem că omul, fiind pe jumătate spirit, are șansa de a gusta și el din beatitudinea rezervată acestuia din urmă, cât timp este încă în trup.

Cele de mai sus sunt argumente suficiente pentru a ne îndemna să studiem lumea spiritelor. Aceasta este sarcina spiritismului, care devine tot mai important pentru civilizația actuală a Terrei, alături de alte curente teoretico-practice de regăsire a ființei interioare. Altfel, viața noastră, limitată și stresantă cum este ea, parcă nu ne-ar îndemna să ne pierdem timpul cu „abstracțiuni filosofice” sau cu „bălmăjeli popești”, nu-i așa?!

27 august 2009

BISERICA CATOLICĂ ADMITE COMUNICAREA CU SPIRITELE

traducere de Răzvan Petre după un articol în limba portugheză⁶

În anul 2010 a fost lansată pe piața culturală braziliană o carte scrisă mediumnic, conținând reflecțiile venite de dincolo de moarte de la spiritul episcopului catolic Dom Helder Câmara⁷, arhiepiscop emerit de Olinda și Recife, dezincarnat pe data de 28 august 1999, în Recife.

Mediumul Carlos Pereira, coautor al cărții „Noi Utopii”

Cartea psihografată de mediumul Carlos Pereira, de la Societatea Spiritistă „Ermance Dufaux” din Belo Horizonte, a generat surpriză în mediul spiritiștilor și o mare polemică între catolici. Cea mai mare uimire a provocat-o participarea călugărului benedictin și teolog Marcelo Barros, cel care timp de 9 ani a fost secretarul personal al lui Dom Helder Câmara pentru relațiile ecumenice cu alte biserici creștine și alte religii.

Marcelo Barros⁸ a fost secretarul lui Dom Helder Câmara în perioada 1966 – 1975 și are 30 de cărți publicate. Faptul că Barros a prefăcut cartea „NOI UTOPII”, de spiritul Dom Helder, și i-a recunoscut autenticitatea, bazându-se pe originalitatea ideilor și limbaj, este ca și cum Biserica Catolică ar recunoaște public eroarea în care a căzut de multe ori, cea de a nega veridicitatea fenomenului comunicării dintre vii și morți, și este ca și cum i s-ar da cărții lui Carlos Pereira tot creditul necesar pentru a primi autorizarea din partea Vaticanului.

E important de subliniat că drepturile de autor au fost împărțite în părți egale, după cum a dorit mediumul, între Societatea Spiritistă Ermance Dufaux și Institutul Dom Helder Câmara din Recife, fapt acceptat de instituția catolică fără nicio rețineră.

În prefata cărții apare, de asemenea, garanția morală a filosofului și teologului Inácio Strieder și opinia favorabilă a istoricului și cercetătorului Jordana Gonçalves Leão, ambii aflați în strânsă legătură cu Biserica Catolică. După cum spun ei,

⁶

http://www.espiritualidades.com.br/NOT/Not_2010/2010_07_29_novas_utopias_livro_dom_helder.htm

⁷ http://pt.wikipedia.org/wiki/H%C3%A9lder_C%C3%A2mara

⁸ http://pt.wikipedia.org/wiki/Marcelo_Barros

această operă poate că nu este adresată atât spirițiștilor (care deja sunt familiarizați cu fenomenul transcomunicării, încă de la apariția Științei Spiritiste), cât mai ales unei mari părți a populației de orientare catolică, care este acum chemată să cunoască adevărul spiritual, fiindcă „timpurile au sosit”, aceste învățături sunt perfect naturale și, în consecință, aparțin tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Adevărul spiritual nu este proprietatea spirițiștilor sau altora care proclamă alte crezuri și poate că a sosit momentul ca Biserica Catolică să admită public existența spiritelor, viața de după moarte și comunicarea dintre cele două lumi.

În interviul realizat de editori, după citirea manuscrisului cărții, cu spiritul lui Dom Helder Câmara, acesta a răspuns la următoarele întrebări despre viața spirituală.

INTERVIU CU SPIRITUL EPISCOPULUI HELDER

Dom Helder, vă simțiți preot chiar și în viața spirituală?

Nu am încetat să mă consider preot, fiindcă sufletul meu, încă înainte de a se întoarce aici, se simțea a fi al unui preot. După părăsirea existenței în corpul fizic, continui ca un preot, deoarece gândesc și acționez ca un preot. Credința mea în Biserica Catolică rămâne aceeași, extinsă desigur cu învățăturile pe care le-am primit aici, dar continui ferm alături de frații mei clerici să contribui, cu ce îmi este posibil, la binele omenirii.

Acolo, de cealaltă parte a vieții, aveți o mai mare ușurință de a vă duce la împlinire munca și a vă exprima gândirea, sau încă întâlniți multe obstacole din cauza prejudecăților religioase?

Întâlnim multe obstacole. Persoanele aflate pe lumea aceasta reproduc ceea ce există pe Pământ. Aceleași grupări care se formează aici se repetă pe Pământ. Avem aceleași dificultăți de relaționare, fiindcă gândirea continuă în aceleași tipare, cristalizată în credințe care nu duc nicăieri. Acestea se împotrivesc ideii de evoluție a concepțiilor. Dar marea diferență este că, fiind îmbrăcați în veșmântul de spirit, având o conștiință amplificată, ne putem dirija gândurile de o altă manieră și astfel îi putem influența pe cei care se află pe Pământ și care vibrează în rezonanță cu noi.

Cum ajutați societatea noastră din poziția de dezîncarnat?

În același fel. Ne preocupăm, ca și înainte, de cei înfometați, de cei aflați în spitale, de cei nedreptățiți de sistemul social ce le limitează libertățile, îi îmbogățește pe cei puțini și îi conduce la sărăcie și nefericire pe cei mulți; toți cei loviți de soartă. Ne alăturăm tuturor celor care gândesc asemenea nouă îndeplinind sarcini nobile și încercăm să colaborăm cu ei pentru îmbunătățirea umanității.

Cum decurge munca dumneavoastră zilnică?

Munca mea e cam aceeași. Mă trezesc, fiindcă și aici ne odihnim un pic, și desfășurăm activități pentru care avem dispoziție. Există grupuri care activează și organizează mediul catolic, pentru acei oameni care au

nevoie de colaborarea cu noi. Ne împărțim în grupuri și mă încadrez în unele activități care îmi fac multă plăcere.

Care a fost cea mai mare nefericire după ce v-ați dezîncarnat? Și cea mai mare bucurie?

Eu deja aveam convingerea că voi fi cu Domnul și că nu voi înceta să exist. Să mă pot reîntâlni cu prietenii, rudele – aceia pentru care aveam cea mai mare stimă și considerație – și să continui să muncesc este o mare bucurie. Bucuria de a lucra pentru Domnul nostru Isus Cristos.

După ce v-ați dezîncarnat, ați venit frecvent în Centrele Spiritiste?

Nu. Locurile cele mai obișnuite pe care le vizitez în planul fizic sunt spitalele, casele de sănătate, locurile unde este prezentă suferința umană. Desigur că merg la biserică, la mănăstiri, la seminarii, mă reîntâlnesc cu prietenii, mai ales în vise, dar nu mă opresc prea des în sediile spiritiste.

Erați adept al teoriei reîncarnării înainte de a muri?

Nu am fost niciodată adept al reîncarnării. Nu am mai mult de spus asupra acestui subiect, căci e un aspect delicat, așa că nu prea l-am menționat în carte. Ce pot să spun este că Dumnezeu acționează asupra vieților noastre după înțelepciunea Sa și că marele nostru obiectiv este cel de a căuta fericirea prin practica iubirii. Dacă va fi nevoie să mă întorc pentru a avea noi experiențe, acesta va fi un proces natural.

Cu ce scop ne scrieți printr-un medium?

A schimba, sau cel puțin a contribui la schimbarea viziunii oamenilor asupra vieții, pentru ca ei să înțeleagă că noi continuăm să existăm și pentru ca această nouă viziune să poată transforma profund modul nostru de a trăi.

Cum v-ați simțit în această experiență de scriere mediumnică?

Încercarea de a mă adapta la această nouă formă de scriere a fost foarte interesantă, deoarece la început nu știam exact cum să mă adaptez mediumului pentru a putea scrie. E necesar să existe o foarte mare apropiere între gândirea noastră și cea a mediumului. Acest lucru este cel mai important, pentru ca mediumul să exprime ceea ce noi îl inspirăm. La început a fost dificil, dar treptat am început să creăm o formă comună de exprimare și gândire, aici lucrurile s-au îmbunătățit. Alți mediumi prin care încerc să comunic se confruntă cu probleme similare.

A fost o surpriză să aflați că puteți comunica prin scriere mediumnică?

Nu. Fiindcă deja știam că multe persoane medium o făceau. Nu m-am specializat în asta, nu am cerut detalii, am lăsat-o pentru mai târziu, când voi fi avut timp și ocazii.

Bănuim că mai există și alte spirite ale unor preoți care ar dori să scrie mediumnic, să ne relateze impresiile lor din viața spirituală. De ce tocmai Dom Helder ne scrie?

Fiindcă eu am cerut. Am simțit nevoia să le comunic fraților mei de pe Terra că viața continuă și că nu ne sfârșim când ne bagă în sicriu spunând că „s-a terminat cu el”. Eu mă gândeam că voi continua să exist, știam că mai este ceva după viața fizică. Am vorbit despre acest lucru deseori. Așa că am simțit nevoia de a mă face auzit printr-un medium atunci când m-am aflat în condiții oportune și mi s-a dat posibilitatea. Asta fac acum.

În țara noastră există preoți care ar dori să scrie din postura de medium?

Da. Și nu puțini. Mulți ar vrea să-și folosească inspirația de medium pentru a se exprima în privința supraviețuirii după moartea fizică. Nu o fac din simpla prejudecată de a nu fi ridiculizați, de a nu fi acceptați și își ascund senzitivitatea spirituală pentru a nu fi puși în situații penibile. Mulți preoți, chiar și cardinali, simt protecția spirituală în reflecțiile lor, în predicile lor, pe care o consideră a fi Duhul Sfânt, dar în realitate sunt frații mei, spiritele care îi apreciază și cu care colaborează.

Cum v-ați simțit interacționând cu mediumul Carlos Pereira?

În largul meu, căci între noi exista afinitate și fiindcă el s-a pus la dispoziție pentru această muncă. La început a fost dificil să mă conectez cu el, din cauza intereselor și muncii sale. Când ne-am armonizat modul de acțiune, a fost ușor, inclusiv fiindcă, la un moment dat, a început să mă întrebe despre ultima mea viață fizică. Atunci a devenit mult mai ușor să-i transmit informațiile care au alcătuit cartea.

Credeți că Biserica Catolică va accepta vorbele dumneavoastră provenite de la un medium?

Nu am această pretenție. Știm că totul evoluează și că, într-o zi, inevitabil, toți vor accepta în mod natural conceptul de imortalitate, dar nu ne imaginăm că o carte ar putea revoluționa gândirea Bisericii noastre. Cred că vor fi critici, unele chiar vehemente, dar cei mai sensibili vor accepta comunicările. Aceasta este intenția noastră.

E adevărat că aveți unele idei spiritiste încă de pe timpul vieții fizice?

N-aș spune spiritiste; ci spiritualiste, căci Biserica noastră deja predică despre supraviețuirea după moarte. Mai apoi, a fost o consecință firească să luăm contact cu planul fizic după ce am murit. Nu erau idei spiritiste, fiindcă nu sunt spiritist. Fără să am nicio reținere de a nega unele idei spiritiste, spun că ajunsesem să am, uneori, experiențe spirituale personale.

Biserica – Există aceeași ierarhie în lumea spiritelor?

Nu chiar, dar noi îi recunoaștem pe acei frați cu responsabilități majore și un rang evolutiv moral foarte ridicat. Ființele de aici se recunosc rapid după noblețe, luminozitate, moralitate. Nu vreau să spun că pe Pământ asta nu se întâmplă, dar aici totul e mai transparent; percepem realitatea cu mai mare intensitate. Aici autoritatea nu se impune dintr-o funcție de conducere efemeră, ca în viața pământească, ci mai ales prin progresul moral al individului.

Ce credeți despre papalitate în ziua de astăzi?

Acest subiect este foarte controversat. Să fii pe scaunul lui Petru, reprezentând ideea cea mai înaltă despre Domnul nostru Isus Cristos, este o responsabilitate enormă pentru orice ființă umană. Așa că nu e foarte ușor, pentru noi cei din afară, să facem aprecieri despre cel care este așezat acolo. Nu e ușor. Cine stă acolo are nenumărate responsabilități, nu doar materiale, dar am descoperit că și spirituale, chiar într-o măsură mai mare. Eu pot să am o viziune ideologică despre cum ar putea fi organizată Biserica; chiar am menționat asta pe timpul vieții mele. Dar trebuie să admit că, deși cred în această viziune ideală despre Sfânta Biserică, transformările prin care trebuie să trecem necesită multă grijă, fiindcă nu se pot face salturi în evoluție. Facă Dumnezeu ca actualul Papă Ratzinger (Benedict al XVI-lea) să aibă luciditatea necesară de a conduce Biserica spre destinul pe care îl merită!

Aveți vreo sugestie pentru ca Biserica să-și îndeplinească rolul?

Nu vreau să spun nimic în plus. Ceea ce am afirmat în viața fizică, întăresc acum. Vreau doar să spun că, atunci când ne aflăm pe lumea cealaltă, avem o vedere mult mai largă. Am putea lua anumite poziții într-un moment nu foarte potrivit, mă refer la o conjunctură nefavorabilă pe care o percepem de aici. Asta nu înseamnă să nu avem în vedere principalele noastre idei și, oricând e posibil, să le punem în practică.

Spiritști în viitor?

Nu am nici cel mai mic dubiu. Aceste învățături nu aparțin Bisericii noastre sau celor care propovăduiesc aceste învățăminte spirituale. Din acest motiv, mai devreme sau mai târziu, Biserica noastră va trebui să admită existența spirituală, viața după moarte, comunicarea între cele două lumi și toate celelalte principii care decurg firesc din viața spirituală.

Ce nume mai cunoscute ale Bisericii cooperează acum în lumea spiritelor pentru progresul Braziliei?

Să le enumăr ar fi o nedreptate, căci vin din toate localitățile. Deci, a spune un nume sau altul ar fi o mențiune prea punctuală, fiindcă multe dintre ele sunt puțin cunoscute, dar desfășoară în lumea de aici o muncă fenomenală și cu toții ne angajăm în aceste inițiative din dragoste de semenii.

Iubirea – Ce mesaj ați transmite, în mod special catolicilor, de dincolo de moarte?

Să iubească, să iubească mult, fiindcă doar prin iubire va fi posibil să-și aducă mai multă pace în suflet. Dacă nu vom încerca să iubim din străfundul inimilor noastre, totul se va transforma într-o mâhnire adâncă. Iubirea, după cum ne-a învățat Domnul nostru Isus Cristos, este marele impuls mântuitor al omenirii.

Ce mesaj ne dați nouă, spiritiștilor?

De asemenea, să iubiți, fiindcă în fața Domnului nu există diferențe între spiritiști și catolici sau orice altă credință. Nu există. Aceste separări sunt făcute de noi, nu de Creator. Sunt acceptabile, fiindcă arată diferențele între diverse puncte de vedere, totuși există o convergență a tuturor, simbolizată aici prin practica iubirii, căci trebuie să ne unim eforturile.

Ce mesaj le transmiteți tuturor persoanelor religioase, la modul general?

Să iubească. Nu există alt mesaj decât mesajul iubirii. El este principalul, unicul mesaj ce se poate da.

Traducere: 5 aprilie 2011

TALIBANII CREȘTINI

Ereticul Francisc, pictat printre Sfinții ortodocși

Pe un forum creștin ortodox găsim un titlu terifiant: «*De ce părintele Arsenie Boca l-a pictat pe ereticul Francisc printre Sfinți?*» (Este vorba despre profeticele picturi care împodobesc biserica de la Drăgănescu, comună la sud-vest de București.)

Răspunsul fundamentalistilor care își expun acolo părerile, ca într-o galerie cu monștri, este foarte clar: «*Marele duhovnic Arsenie Boca a greșit fundamental. Și indiferent cine ce ar zice, Francisc din Assisi eretic rămâne. Altfel, admitem că catolicii nu sunteretici și, ca atare, îmbrățișăm drăcescul ecumenism și ajungem deja cu un picior în iad. Ecumenismul pregătește terenul antihristului.*»

Simplu ca bună ziua. „Vedeniile drăcești” ale Sfântului Francisc și eroarea omenească a marelui Părinte român sunt vinovate. Dogma e mai importantă decât orice... Mă gândesc cu groază ce e la gura acestor „talibani ortodocși” când vorbesc despre sfinții, profeții și mărturisitorii altor religii!

Sfântul Francisc din Assisi, printre sfinți ortodocși. Pictură murală în biserica din Drăgănescu, realizată de părintele Arsenie Boca (1910 - 1989)

În opinia mea și a multor altora, părintele Arsenie Boca este unul dintre cei mai mari sfinți și profeți din istoria documentată a creștinismului în România. Dar ce contează asta când trebuie apărută „dreapta credință” împotriva slujitorilor Papei? Așa se pune problema de către fundamentalisti. Totul e văzut în alb și negru, fără nuanțe și fără compromisuri. Și nu e doar greșeala ortodocșilor, ci în fiecare cult, sectă,

religie există această împietrire în tradiție și idei confuze. Privind la modul de apariție a sectelor creștine, fiecare s-a născut dintr-o idee care contravenea dogmei existente sau propunea o noutate absolută. Ulterior, această idee a devenit, la rândul ei, dogmă indiscutabilă, motiv de mândrie și prilej de ceartă permanentă cu celelalte culte. Și așa s-a diluat treptat mesajul spiritual al religiei creștine...

Vedem astăzi peste tot reclame de genul „Crede în Isus și ești mântuit!”, ca și cum simpla adoptare a unui crez intelectual ar fi suficientă să îți speli păcatele! Este atâta superficialitate și vulgarizare a mesajului spiritual, încât nu este de mirare că oamenii inteligenți se îndepărtează de bisericile oficiale...

În ciuda altor păcate, în acest subiect, conducerea Bisericii Ortodoxe Române a adoptat, spre cinstea ei, un dialog civilizat cu celelalte biserici surori, aceasta fiind așa-zisa atitudine *ecumenică*. Ideea că ecumenismul pregătește moartea Bisericii este o temă evident falsă, contrară bunului simț. Aș spune că, dimpotrivă, reținerea de a dialoga civilizat, închiderea în trecut, frica de cunoaștere spirituală sunt pericole mult mai mari ca să fim manipulați spre o credință mimetică, lipsită de sevă, spre pericolul de a cădea pradă capcanelor relativismului ateu. Fiindcă, dacă nu găsim răspunsuri înțelepte la dilemele personale în propria credință și nici nu avem voie să le căutăm în altă parte, ce se va întâmpla? Nu vom mai lua credința religioasă în serios.

Despre „greșeala” Mântuitorului

Știm cu toții că Isus din Nazaret nu își pierdea timpul și nu prăpădea cuvintele sfinte cu necredincioșii, cum erau de exemplu samaritenii. Pildele și perlele Sale de înțelepciune erau adresate doar iudeilor. E adevărat, odată El a avut parte de o surpriză plăcută din partea unei samaritene, care I-a cerșit mila divină, invocând „stăpânul care îi aruncă firimituri câinelui său”. Dar în rest, Isus și-a format auditoriul doar din rândul drept-credincioșilor evrei, care ar fi fost pregătiți să înțeleagă sensul și rostul Cuvintelor Sale.

După ce Isus și-a părăsit trupul lumesc, îmbrăcând trupul duhovnicesc, El L-a îndrumat pe Pavel să răspândească Cuvintele Sfinte tuturor neamurilor, oricât de păcătoase și păgâne păreau ele ochiului ager al Apostolului. Acest misionarism venea în contradicție cu opiniile Bisericii originare din Ierusalim, conduse de Iacov. Pe bună dreptate, iudeii creștini voiau să respecte întocmai stilul de propovăduire văzut la Isus din Nazaret. Și veni acel răătăcit de Saul, devenit Pavel, ca să le încurce mințile credincioșilor! Adevăratul creștinism era strict iudeu – în opinia urmașilor direcți ai lui Isus – și nu se putea amesteca cu alte neamuri.

Fraților, spuneți drept, când a „greșit” Isus: atunci când a respectat strict tradiția zonei și vremurilor sau atunci când a insistat pentru încălcarea lor?

Un om cu scaun la cap nu va răspunde simplu și direct, cu da sau nu, căci oricum ar fi o blasfemie. Așa e și cu „greșeala” părintelui Arsenie Boca de a picta „eretici” pe tavanul bisericii... Înțelepciunea sfinților este de multe ori peste puterea minții comune de a o pricepe. Fiindcă mintea comodă se închide singură în prejudecăți, nu e curioasă să afle mai mult. Iar posesorii unei minți comode deseori nu îi lasă nici pe alții să gândească mai profund, fiindcă s-ar simți umiliți de vastitatea unei noi viziuni. Așa se naște dogma.

Ca să îți afirmi propriul crezul nu trebuie să lovești în crezurile altora, mai ales dacă și ele își propun același scop suprem și nobil de unire cu Divinitatea! Există un singur Dumnezeu, o singură omenire, dar drumul spre mântuire este strict individual. Nu este suficient să te crezi de partea adevărului absolut (în acest caz, ortodoxia) ca să fii mântuit, ci trebuie să Îl imiți pe Isus. Există credincioși în alte religii mult mai aproape de icoana Mântuitorului decât unii dintre noi, care ne autodenumim „creștini”.

Cei fără experiență, „copilașii” într-ale credinței au nevoie de sfaturi simple și directe, ca să fie dirijați prin meandrele înșelătoare ale vieții duhovnicești. Așa se naște dogma. Dar să nu ne temem de cei cu alte credințe (îndreptate spre Dumnezeul Binelui), chiar dacă ei ar greși în teoriile lor! Suntem puternici în credință când nu ne e frică de alte păreri. Nu teoria ne salvează, ci dorința noastră sinceră de a ne uni cu Divinitatea în gând, vorbă și faptă. Erorile intelectuale pot fi remediate pe parcurs, cu ajutorul lui Dumnezeu. Ceea ce contează pentru El este intenția noastră sinceră de a ne îmbunătăți moral, de a avansa spiritual, de a fi de folos semenilor. Restul ni se va adăuga...

DUMNEZEU este personal sau impersonal?

Teologii creștini sunt foarte mândri să afirme că, spre deosebire de *brahmanism* – unde Dumnezeu Brahman este impersonal, abstract -, în creștinism Dumnezeu Tatăl este personal. Pe acest motiv, ei laudă superioritatea creștinismului față de alte religii orientale.

În realitate, Dumnezeu este unic și în El dispăre această distincție. Observăm aici o eroare tipică a logicii umane și un prilej de dispute religioase nesfârșite și neproductive. În cazul Divinității, personal și impersonal sunt categorii amestecate, fiindcă Dumnezeu Unicul se manifestă uneori personal, alteori impersonal. Vom arăta mai jos relativitatea acestei împărțiri arbitrare a Divinității.

Personală sau impersonală poate fi raportarea omului la Dumnezeu, atunci când Îl privește ca pe o ființă asemănătoare sieși, respectiv ca pe Natura cu legile ei implacabile. De asemenea, personală sau impersonală poate fi Voința Divinității, atunci când se impune după o logică ce ne scapă, respectiv când lasă legile Naturii să acționeze într-un mod previzibil. Să analizăm cele două alternative posibile:

A) Când viața ne ia parcă pe sus, ducându-ne încotro vrea ea, iar noi simțim că nu putem face nimic, atunci Dumnezeu pare a avea o Voință personală, adică după o logică proprie, pe care nu ne-o dezvăluie. În acele momente, cu greu putem explica situația în care ne aflăm și, ca să nu ne considerăm victime ale unei „dictaturi divine”, punem intenția Sa pe seama unor legi naturale, impersonale, care vizează binele nostru superior.

B) Când Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute în situații concrete, ne raportăm la El ca la un Tată, Prieten personal, care poate interveni în desfășurarea evenimentelor. Totuși, în astfel de momente „liniștite”, când nu ne aflăm în raza de acțiune a destinului implacabil și orb, mecanismul de modificare a realității este unul impersonal. Universul devine o oglindă a minții noastre, dorințele noastre modelează substanța mentală și fizică înconjurătoare. Ne servim de legile Naturii, fie că le cunoaștem sau nu.

Deci Dumnezeu este personal și impersonal în același timp.

Iată deci cât de ușor se pot dezamorsa certurile religioase inutile și vanitățile teologice: căutând punctele comune și relativizând pretensele „divergențe insurmontabile”. Există parcă o plăcere masochistă a clericului, din orice religie ar fi el, de a căuta deosebiri între religia lui (care este singura corectă!) și celelalte religii (care sunt toate greșite, bineînțeles!). Ce mare ușurare și bucurie ar putea simți același cleric dacă ar recunoaște că fiecare religie are valoarea sa spirituală, că erorile teologice nu sunt atât de importante în credință, ci sinceritatea și pioșenia, că Idolul bun al credinciosului îl ajută să evolueze, că valoarea este individuală și nu e dată de apartenența la o anumită religie.

Clericul înțelept nu atacă alte culte, ci demonstrează prin exemplul personal frumusețea religiei sale. Erori și excese poate găsi și în propria religie, pe care chiar are dreptul să le critice, pentru a o perfecționa și a-și ajuta frații de credință. Astfel eliberat de prejudecăți și spirit de competiție, înseninat, clericul nostru s-ar apropia mai repede de Dumnezeul său - care este același Dumnezeu al tuturor pământenilor.

20 iunie 2011

RĂSPUNSURI PENTRU OCTAVIAN

„Sunt Octavian, economist, 60 de ani. Am fost educat în spirit creștin, dar nu în sens bigot. Sunt pasionat de spiritualitate în sens general. Aș vrea să vă întreb despre două subiecte cărora nu le-am găsit explicații pe unde am tot citit.

- Cum se împacă spiritismul și, în general, diversele tehnici de divinație cu interdicția expresă din Biblie cu privire la comunicarea cu cei morți, cu lumea spiritelor (dar și aflarea viitorului)? Nu este un păcat, și încă unul mare?

- De asemenea, cum de se vorbește cu atâta ușurință despre metempsihoză, adică reîncarnarea sufletelor, când nu sunt dovezi concrete și recunoscute că așa ceva ar fi posibil. Origen este considerat de unii autori că ar fi susținut metempsihoza, dar nu sunt în vasta sa operă astfel de scrieri. Mai exact, nu am găsit că ar fi „famos” pentru așa scrieri! A fost deosebit de dedicat credinței în Dumnezeu. Nu mai vorbim de poziția actuală a Bisericii Creștine, în ansamblul ei, față de acest subiect: respingere totală a acestei erezii. Poziție oficială.

Vă mulțumesc pentru bunăvoința de a-mi răspunde!”

Voi încerca să vă răspund punctual și cât mai argumentat.

1

Vorbind despre Biblie, din principiu, ar trebui să fim mai rezervați! Biblia este o compilație de texte foarte vechi, unele de 3000 de ani. Nu contest valoarea istorică a acestor scrieri, dar unele dintre ele nu mai sunt actuale. În cărțile unde se vorbește despre „chemarea sufletelor morților” sau „ghicirea viitorului”, câteva pasaje mai încolo găsim unele monstruoziități, privite prin sensibilitatea omului modern. Câteva exemple:

- În Leviticul 20:27 scrie: «Bărbatul sau femeia, de vor chema morții sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie uciși, că sângele este asupra lor.» Dar în același capitol găsim o altă afirmație ce ne lasă perplecși: «Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea [...] amândoi să fie stârpiți din poporul lor.» (Leviticul 20:18)

- În multe locuri din Vechiul Testament se consacră jertfirea de animale în numele Domnului (obicei perpetuat până astăzi, prin tăierea mieilor nevinovați de Paști, contrar preceptelor cristice).

- De asemenea, se instituie legea crudă a talionului «De va lovi cineva un om și va muri, acela să fie omorât» (Leviticul 24:17). Tot aici se spune «Hulitorul numelui Domnului să fie omorât neapărat; toată obștea să-l ucidă cu pietre» (Leviticul 24:16).

Există astfel de exemple cu duiumul, care ar trebui să ne facă să arătăm mai multă reținere atunci când invocăm autoritatea Bibliei. Se spune despre unele pasaje din această Carte: „*litera ucide, spiritul dă viață*”, ceea ce ne îndeamnă să apelăm la intuiție pentru a deosebi adevărul printre rânduri. De obicei, oamenii nu citesc personal Biblia, ci preiau afirmațiile sentențioase ale unor clerici. Din comoditate și lipsă de timp. Dar cine vrea să afle adevărul, trebuie să depună un efort propriu în acest scop.

Fiindcă ați adus vorba despre „păcate”, vreau să vă amintesc faptul că Sfinții Părinți așază credința în superstiții în rând cu păcatul vrăjitoriei, pentru că se bazează pe necredința omului în Dumnezeu. Dacă credincioșii și-ar trece în revistă nenumăratele superstiții, unele păgâne, altele religioase (de exemplu, când cineva freacă de moaștele unui sfânt cardul de credit - fapt real!), probabil că s-ar ocupa mai mult de propriile defecte decât să condamne diversele presupuse „păcate” ale altora... «*De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?*» (Matei 7:3)

2

Interdicția biblică de a chema morții și a merge la vrăjitoare era, în acel context, probabil întemeiată! Trebuie însă să înțelegem că abilitatea de a comunica cu lumea spiritelor nu este un rău în sine, ci poate fi folosită atât pentru a invoca spiritele superioare (îngerii), cât și pe cele inferioare (demonii). Depinde în mod esențial de calitatea mediumului, ca și de intențiile sale.

- Dacă definim ca „vrăjitor” pe individul care cheamă spirite inferioare, indiferent în ce scop (care de obicei este un scop dăunător ființelor umane), este normal să respingem cu fermitate acest gen de activitate. Nu am găsit însă nicio interdicție în Biblie de a invoca Îngerii (spiritele superioare)!

- Dacă, referindu-ne la așa-zisele „suflete ale morților”, presupunem că ele nu pot deveni niciodată spirite superioare, aceasta arată ignoranța noastră spirituală, limitele minții umane. O dovadă biblică imediată o găsim în capitolul *I Regi 28*, unde mediumul din Endor cheamă spiritul unui mort recent (Samuel) care îi dă o prevestire sumbră regelui Saul, previziune ce se va și realiza.

În privința cercetării viitorului, iarăși dăm parțial dreptate Bibliei, cu anumite nuanțe. Nu neapărat divinația, ghicirea este un rău în sine, ci a lua drept literă de lege ceea ce afli. Fiindcă viitorul nu e fix, nu e bătut în cuie, ci depinde de acțiunile prezentului (fapte fizice, dorințe, gânduri). De aceea, ghicirea viitorului le poate dauna celor mai „slabi de înger”, fiindcă le încurajează tendințele fataliste, de neputință și pasivitate. Nu e un păcat, ci o chestiune psihologică mai delicată.

3

Informațiile de mai sus ar trebui să fie făcute publice chiar de către clerici, este datoria lor spirituală. Dar ei nu o fac, din mai multe motive:

- NU ȘTIU (fiindcă nu au cercetat în detaliu chestiunile teologice, cu o minte deschisă);

- NU POT (disciplina canonică nu le permite să pună în discuție dogmele prestabilite);

- NU VOR (ar fi un efort prea mare). Majoritatea enoriașilor nu sunt interesați de finețuri spirituale, ci vor un verdict simplu și clar, o viziune în alb și negru, fără nuanțe ambigue.

Apropo de comoditatea clericilor de a deschide mintea „prostimii”, iată ce povestea Andrei Pleșu:

«Am avut o discuție cândva cu părintele Cleopa. Am avut ocazia să-l întâlnesc și l-am întrebat cum e cu visele. Mi-a răspuns prompt: „Toate sunt de la dracul!” Asta m-a perplexat, fiindcă am putut imediat să îi spun: „Bine, dar soțul Mariei (Fecioara) află despre faptul că ea e însărcinată printr-un vis. Dar era un vis care spunea un adevăr, un vis care venea dintr-o instanță de nepus la îndoială. Și mai sunt locuri în Biblie în care visul e o cale de dialog între Dumnezeu și credincioșii lui. Cum îmi spuneți că toate vin de la diavol?” Și atunci părintele Cleopa, un moldovean cu umor și cu rafinament, mi-a spus: „Așa este, sunt și unele... Dar decât să smintești lumea, să le spui să stea să deosebească, mai bine le spui că toate-s de la diavol și-ai scăpat. E mult mai igienic să le spui asta, decât să încerci să le explici care e diferența”.»⁹

4

Despre reîncarnarea sufletelor am scris mai multe articole pe site-ul www.spiritus.ro. Există studii științifice asupra fenomenului reîncarnării, care îl dovedesc pe cale rațională. De exemplu, studiile realizate de celebrul dr. Ian Stevenson asupra amintirilor din viața anterioară a unor copii mici. Cazuistica cuprinde mii de cazuri, iar amintirile au fost verificate riguros la fața locului.

Când cereți „dovezi”, amintiți-vă că dogmele religioase nu numai că nu le oferă în sprijinul propriilor afirmații, ci chiar ne împiedică să le punem în discuție. Deci să nu folosim un „dublu standard”! Adică, să nu fim foarte critici (mentali) cu afirmațiile care ne intrigă, când credem orbește în cele pe care le dorim (emoționali)...

Despre Origen puteți citi câteva aspecte semnificative în articolul meu „DE CE TEOLOGIA CREȘTINĂ RESPINGE REÎNCARNAREA” Dar cui din Biserică îi mai pasă de Origen și teoriile lui (oricât de corecte ar fi), din moment ce ele au fost deja eliminate din dogmă?! La fel, cui din Biserică îi mai pasă de Sfântul Ardealului, Arsenie Boca, o figură luminoasă și carismatică, contemporană cu noi? Și ce dacă Sfântul Arsenie Boca credea în reîncarnare?! (după cum afirma părintele Arsenie Papacioc, criticul său aprig!) Va schimba asta dogma Bisericii?!...

Vorbiți de „poziția oficială” împotriva ereziilor... Dar „poziția oficială” se poate schimba oricând, domnule Octavian! De exemplu, în perioada interbelică Biserica noastră a condamnat ferm masoneria. Astăzi numeroși clerici de rang înalt sunt masoni, după cum afirmă chiar unii colegi ai lor. «*Când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.*» (Matei 15:14).

Drept concluzie de final mi se pare a fi potrivită următoarea parafrază la un citat celebru: „*Adevărul se smulge, nu se cerșește!*”

20 ianuarie 2012

⁹ http://life.hotnews.ro/stiri-prin_oras-10663728-andrei-plesu-despre-tipologia-viselor.htm

DE CE ISUS NU NE-A LĂSAT NIMIC SCRIS. A DOUA VENIRE A LUI ISUS

DE CE ISUS NU NE-A LĂSAT NIMIC SCRIS

Iată o nelămurire fundamentală pentru orice creștin. Oare de ce Isus nu ne-a lăsat nimic scris, după modelul Vechiului Testament, pe care Învățătorul îl știa pe dinafară? Există indicii evidente că Isus știa să scrie și să citească. De ce atunci nu a urmat modelul cultural al societății din care făcea parte, lăsând posterității pagini scrise? De ce i-a lăsat pe apostoli și pe urmașii lor să se certe în atâtea chestiuni religioase, când putea să le lămurească de la început în câteva rânduri?

Vom corela această nelămurire cu următoarea interogație: oare cum se face că, în sânul poporului român, credința creștină s-a păstrat în pofida faptului că – timp de sute de ani (!) – Biblia a fost scrisă și citită în limba slavonă, total neînțeleasă de aproape nimeni? Răspuns probabil: credința românului simplu a fost mai puternică decât ignoranța în care a fost el ținut timp de sute de ani. Practic, „Cartea sfântă” nu reprezenta mai mult decât un simbol pentru el, precum semnul crucii, iar credința în Divinitate a surclasat faptul că aproape nimeni nu înțelegea scrierea din Biblie... (Se cuvine lăudată aici râvna preoților, care tălmăceau pildele biblice în limba plebei.)

Unind acum cele două semne de întrebare, devine clar că Scriptura nu este atât de importantă pe cât vor să ne convingă mulți învățători ai celor sfinte. Tomul este doar un suport de memorie pentru ceea ce contează cu adevărat: adevărata înțelepciune. În lipsa acesteia, rămâne doar o arhivă istorică și legendară. O vorbă chibzuită spune: „*Litera ucide, spiritul dă viață*”.

De acest lucru era foarte conștient Isus atunci când nu a vrut să lase nimic scris. Știa că mesajul Său depășea posibilitatea lexiconului de a-l exprima corect, fiind pândit de numeroase capcane de distorsionare a sensului dorit de El. Avea exemplul Vechiului Testament, care, deși era studiat asiduu de rabini și erudiți, tot nu era înțeles – textul deja murise spiritual. Chiar El, Isus, a lămurit în câteva ocazii sensul cuvintelor alambicate din Torah. Știa deci că așa urma să se întâmple, negreșit, și cu scrierile Sale.

Fiecare om are propriul său nivel spiritual și de înțelegere. În discuții private, ce spui unuia nu îi spui și altuia, ba chiar poți să le spui lucruri opuse, de la caz la caz. De aceea, este principial imposibil să creezi un text despre calea spirituală care să se potrivească precum o mânășă nevoii oricărui cititor. Mai mult, cuvintele au mari limite de comunicare, mai ales în domeniul abstract al spiritualității pure.

De aceea, Isus a preferat să lase un mesaj direct, prin trăirea și exemplul personal, mai greu de erodat sau de interpretat greșit pe

termen lung. Le-a dat învățături orale ucenicilor, iar apoi l-a inspirat pe fiecare să-și găsească singur calea sa spirituală.

«Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris.» (Ioan 21:25)

În concluzie, părerea lui Isus despre Scripturi, în general, a fost destul de proastă. El nu a vrut să ne lase o formă scrisă despre Adevărul spiritual „definitiv”. Ar fi putut crea un text foarte profund, dar, ca orice text, ar fi fost o parțială înșelătorie. Este nevoie mereu de o îmborsărire a mesajului divin, prin mesageri aleși, care să vorbească pe înțelesul contemporanilor despre asemenea chestiuni subtile, dificil de abordat, bazate pe experiențe personale iluminatorii. Nu trebuie să fetișizăm o carte, oricât de bine ar fi fost ea scrisă într-un moment istoric. După o mie, două mii, trei mii de ani, cuvintele devin desuete, iar metaforele necesită decodificare. Gândirea colectivă evoluează permanent și mesajul spiritual trebuie și el adaptat prezentului. Există o infinitate de forme de exprimare. Să nu ne limităm nostalgici la formele trecutului!

A DOUA VENIRE A LUI ISUS

- *Va reveni Isus pe Pământ?*
- *Dar de ce vrei să revină El în carne și oase?*
- *Ca să instaureze Împărăția lui Dumnezeu!*
- *Și crezi că o persoană, un singur om poate crea o împărăție? Ar fi repede anihilat, ucis!*
- *Îl vom sprijini cu toții!*
- *Care „toți”?*
- *Noi, credincioșii! Ne vom pune scut înaintea Lui!*
- *Și nu vrei să Îl ajuți decât dacă îți apare în față, altfel nu?*
- *Sigur că vreau, dar de unde să știu cum?*
- *El a lăsat un mesaj acum 2000 de ani, ca să știi cum!*
- *Încerc să fiu mai bun, dar vreau să particip la un eveniment spiritual mareț.*
- *Viața ta nu e un eveniment suficient de important?*
- *Vreau să acționez spre binele mai multora, al tuturor. Văzându-L în carne și oase, mi-ar fi mult mai ușor!*
- *Deci vrei ca Isus să revină în trup ca să îți fie ție mai ușor!...*
- *Viața e grea, ispitele sunt mari, avem nevoie de Lumină, ca să nu ne rătăcim!*

- Ei bine, atunci află că Isus a revenit deja printre oameni!
- *Cum, unde?*
- Te-ar deranja dacă ar fi o femeie?
- *Cum, Isus e femeie?!? Nu mă așteptam...*
- Ești dezamăgit? Te așteptai să fie un bărbos?
- *Mda... Unde se află?*
- În mai multe locuri din lume.
- *Sunt și mai dezorientat. Cum să fie un om în mai multe locuri?!*
- Simplu. Isus nu s-a întors ca individ fizic, ci ca spirit – cum spui tu, ca „Duh Sfânt”. El inspiră mii de bărbați și femei să-I ducă mesajul de pace și iubire în lume.
- *Cum își dau ei seama că au fost aleși: le apare un înger, sunt duși într-un OZN?*
- Își dau seama când inima lor se umple de compasiune pentru semenii, gândurile lor capătă sfințenie, devin mai sensibili și Îl înțeleg mult mai bine pe omul Isus când trăia printre păcătoși.
- *Deci aleșii sunt creștini!*
- Nu neapărat. Nu contează religia formală. Primind darul Iubirii cristice, cuvintele, faptele, simțămintele lor sunt în comuniune cu Divinitatea. Dacă folosesc învățămintele religiei locale, o fac doar ca să fie înțeleși și acceptați de credincioșii obișnuiți. Sau ar putea să critice erorile religiei... Pentru Isus și aleșii Săi nu contează religia, ci Iubirea. „Adevărurile” religioase dezbină oamenii, însă Iubirea e aceeași pretutindeni...
- *Dar Duhul Sfânt nu este Isus!*
- Ai uitat că Duhul Sfânt, Isus și Dumnezeu sunt „Sfânta Treime”, nedespărțită?!
- *Poate că nu am înțeles niciodată cine sau ce este Duhul Sfânt...*
- „Duhul Sfânt” sunt duhurile sfinte, adică spiritele superioare aflate în slujba lui Isus și a lui Dumnezeu. Voința lui Isus este unită cu cea a Divinității, iar dorința sfințelor spirite este să împlinească perfect ordinele primite de la marele Isus. Așa se explică Sfânta Treime.
- *Deci, de fapt, Isus nu s-a întors, ci doar și-a trimis mesagerii...*
- Isus nu a plecat niciodată dintre oameni. Însă El se sprijină dintotdeauna pe oștirea de spirite veghetoare, lucrătoare și luptătoare, ca să inspire gânduri de bine oamenilor devotați Divinității, în orice religie s-ar fi născut ei.

- *Mozaicii l-au răstignit, musulmanii îl consideră doar un profet, budiștii și alții nici nu-l cunosc. De ce i-ar băga Isus în seamă pe acești necredincioși?*

- Fiecare religie are vini nerecunoscute, chiar și creștinismul. Dar Iubirea divină cuprinde întreaga Omenire și Planetă, nimeni nu este lăsat de izbeliște. Toți trebuie ajutați, la nivelul lor de înțelegere.

Lasă la o parte teoriile spirituale și aplică ce este mai important: Iubirea generoasă, universală, inspirată divin! Începe cu tine: iubește-te, ca ființă spirituală ce ești și frate mai mic al lui Isus! Când vei reuși asta, toate întrebările tale își vor găsi răspuns instantaneu.

28 martie 2012

Creștinismul REANIMAȚIONIST

Ce este creștinismul „resurecționist”

Doi piloni dogmatici esențiali ai creștinismului istoric sunt următoarele afirmații apostolice:

Sf. Pavel: «Dacă Hristos n-a înviat, deșartă e credința noastră!»

Sf. Toma: «Acum, că am văzut și te-am pipăit, cred, Doamne! »

Creștinismul istoric se bazează deci pe evenimentul Învierii Domnului Isus în carne și oase. De aceea, putem să-l numim drept resurecționism (doctrina învierii *trupului* lui Isus).

Nu punem la îndoială faptul că Isus le-a apărut discipolilor iubiți sub aparența perfectă de om. Acesta este un fenomen rar, dar posibil, numindu-se „materializare” în literatura parapsihologică. Deși astfel de fenomene asemănătoare au mai fost remarcate și studiate de spiritiști, totuși, trebuie să recunoaștem că detalii ca cele ale apariției spiritului lui Isus printre muritori nu au mai fost consemnate. O asemenea putere de materializare perfectă a unui trup omenesc nu s-a mai întâlnit în descrierile occidentale. Prin aceasta, știința spiritistă recunoaște, o dată în plus, superioritatea și unicitatea Marelui Spirit al lui Isus Cristos. Dar, dincolo de asta, cei doi piloni ai resurecționismului se dovedesc astăzi a fi o temelie șubredă.

De ce afirmațiile apostolice de mai sus reprezintă marea slăbiciune a creștinismului?

1 – Nimeni nu poate înțelege, omenește, de ce Isus le-a apărut discipolilor Săi, dar nu mai vrea să ne apară și nouă, cei de astăzi. Cu ce suntem mai prejos față de primii creștini? Ni se spune atât: să credem ce afirmă scrierile vechi de 2000 de ani! Dar oricât am vrea să-i credem pe preoți pe cuvânt, oricât am avea încredere în scribii antichității și în patriarhi, oricât am crede în miracole, nu ne este clar de ce Isus s-a limitat a-i convinge doar pe apostoli prin prezența Sa înviată, iar nouă nu ne-au rămas decât cuvintele goale, ca niște rămășițe de la ospățul regesc al vederii trupului înviat.

Desigur, există o explicație esoterică, pe care am prezentat-o cu altă ocazie, dar ea nu face parte din corpul dogmaticii creștine, nu este citată și nici acceptată de clerul fidel dogmei.

2 – Unii teologi mai rafinați (printre care și Î.P.S. Patriarhul Daniel) încearcă să strecoare în predicile lor afirmații precum aceea că „*trupul înviat al morților și al lui Isus nu este pământean, ci dintr-o plămadă de duh*”. Dar cine dintre enoriași îi ascultă și îi mai înțelege?! Credinciosul obișnuit nu uită cele două afirmații apostolice repetate la fiecare slujbă religioasă, care vorbesc fără tăgadă de o înviere *materială* a lui Isus. Nu uită nici că trupul morților este înmormântat – nu incinerat, ca la alte

religii – tocmai pentru a putea să se refacă la Învierea de Apoi, nu-i așa?!... Prejudecata aceasta este prea adânc împinsă în creierul oamenilor, de 2000 de ani încoace.

Tertulian, un scriitor cu un talent strălucit, vorbind în numele majorității (cca 190 d.C.), definea poziția ortodoxă: așa cum Cristos s-a ridicat trupește din mormânt, fiecare credincios trebuie să aștepte învierea trupului. El nu lasă loc pentru îndoială, căci nu vorbește, spune el, despre nemurirea sufletului: *«Mântuirea sufletului cred că nu are nevoie de discuții: căci aproape toți ereticii, oricare ar fi forma sub care o acceptă, cel puțin nu o neagă.»* Înviat este *«acest trup, îmbibat cu sânge, clădit din oase, împânzit cu nervi, împletit cu vene, (un trup) care... a fost născut și... moare, neîndoielnic omenesc.»* Tertulian se așteaptă ca ideea suferinței, morții și învierii lui Cristos să-i șocheze pe cititorii săi; el insistă că *«ea trebuie crezută, fiindcă este absurdă!»* (citată din *Scripturile gnostice de la Nag Hammadi*, de Elaine Pagels)

Prin urmare, în lipsa unei poziții curajoase și vehemente a unor clerici contemporani influenți, nu vedem deocamdată posibilitatea corectării devierii teoriei creștine resurecționiste. Preoții ne spun la slujbe pilda apostolului Toma, care n-a crezut în Învierea lui Isus nici măcar din relatarea uimită a celorlalți martori, prietenii săi. Și tot preoții recunosc că noi toți suntem astăzi ca niște „Toma necredinciosul”, dar că trebuie să urmăm îndemnul biblic: *„Acum, că ai văzut, fii credincios, nu necredincios!”*. Numai că noi **NU am văzut!** Preoții nu găsesc (sau nu li se permite să găsească) o altă cale mai bună de a ne convinge de principiile metafizicii, decât repetând papagalicește o poveste veche de două milenii. Dar nu așa lucrează Dumnezeu!...

Ce este creștinismul „reanimaționist”

Spiritualitatea modernă ridică pe pedestalul dovezilor științifice mărturiile persoanelor întoarse din moarte clinică. Acestea descriu o realitate paralelă, în care apar și rudele decedate sau chiar Marele Spirit al lui Isus. Desigur, dovezile sunt subiective și imateriale, iar savanții ar dori unele palpabile și obiective. Dar pentru creștinii deja obișnuiți să creadă în lucruri invizibile și nedemonstrabile, miile de mărturii strânse deja în analele științifice sunt suficiente pentru a surclasa vechea credință oarbă în spusele Scripturii. Nu e vorba de a renunța la Isus cel istoric, nicidecum! El rămâne un far de nestins în istoria umanității și o bucurie mereu proaspătă de a-i descoperi faptele și prezența vie. Dar speranța într-o viață după moarte are azi fundamente mult mai solide decât adoptarea mimetică a unei credințe istorice și reiterarea – din păcate, tot mai puțin convingătoare – a unor evenimente minunate, dar de mult apuse.

Creștinismul modern ar trebui să devină reanimaționist. Reanimaționismul este un termen care provine din fenomenul reanimării

spontane a unui trup declarat mort clinic, deconectat de la aparate, pus la morgă sau chiar pregătit pentru autopsie. Este tot o înviere, dar nu din neant, ci o reîntoarcere la viață, precum învierea lui Lazăr din Betania. Ne referim doar la relatările numite NDE (near-death experience, experiență în preajma morții) care apar după trezirea dintr-o moarte clinică. Se estimează că doar circa o treime (destule!) dintre morțile clinice sunt însoțite și de fenomenul NDE. O moarte clinică în sine nu are niciun folos spiritual dacă pacientul nu vine și cu o descriere a vieții de dincolo de moarte... Citiți, de exemplu, minunata relatare a lui Mellen-Thomas Benedict despre experiența dincolo de pragul morții ¹⁰.

Multitudinea de dovezi mediatizate – nu doar cele provenite din experiențele în preajma morții, ci și din diverse alte fenomene spirituale – îi convertesc la credința în nemurire chiar și pe cei ateï (fără a li se cere să creadă orbește într-o dogmă) și, desigur, creștinilor le pot întări convingerile anterioare.

Așa ar trebui să se adapteze religia creștină la noile realități! Modernitatea nu înseamnă spovedanie pe internet sau căsătoria homosexualilor în biserică. Pentru a căpăta forță spirituală și credibilitate, biserica creștină trebuie să-i convingă în primul rând pe numeroșii săi enoriași cu dovezi adaptate vremurilor pe care le trăim.

4 septembrie 2013

¹⁰ <http://spiritus.webege.com/viata-spirituala/mellen-thomas.htm>

SPRE O RELIGIE UNIVERSALĂ

Spiritualitatea are mai multe roluri pragmatice: de a liniști angosta omului în perspectiva morții; de a desprinde interesul omului de realitatea imediată, concretă, presantă, făcând viața mai suportabilă... și alte roluri, mai idealiste.

Omul spiritual privește moartea ca pe o continuare a căutării plăcerilor spirituale pe un nivel superior. Omul ne-spiritual privește moartea ca pe o întrerupere a plăcerilor vieții. Amândoi au dreptate, din perspectiva fiecăruia. Mai există omul pseudo-spiritual, care crede că va dobândi în lumea duhurilor plăcerile omenești duse la extrem.

ATEUL: Religiiile, spiritualitatea îl îndepărtează pe om de realitatea concretă. Asta ne trebuie? Orice formă de religie ne îndeamnă să nu mai dăm credit total celor 5 simțuri și instinctelor. De ce această obsesie? Dacă nu există nimic dincolo, ar fi o păcăleală crudă. Chiar dacă ar exista ceva dincolo, realitatea concretă are același drept de existență, deci nu ar trebui discreditată. De ce să nu ne trăim viața din plin? De ce să visăm la invizibil și inaccesibil? Ia să ne mai lase în pace toți popii, guru-șii, predicatorii și ceilalți care ne îndoapă cu teorii sterpe despre nimic real și ne fac să pierdem timpul cu ritualuri și practici „spirituale”! Ateismul ne oferă libertatea totală a cugetului...

Ce să răspundem acestor reproșuri sincere și aparent motivate? Da, realitatea materială exercită o presiune gigantică asupra conștiinței umane, iar idealurile nobile sunt strivite în menghina vieții concrete și a mentalității colective. Pe de altă parte, spiritualitatea nu trebuie impusă prin dogme și ideologii, fiindcă beneficiază de suficiente argumente raționale, afective și intuitive. Chiar dacă, prin absurd, nu ar exista nimic „dincolo”, spiritualitatea este singurul motiv viabil pentru existența moralei, a nobleții și celorlalte calități umane. Etica atee nu convinge pe nimeni. Dar dacă există ceva „dincolo”, atunci religia și spiritualitatea ne facilitează informarea, care precede percepția directă a realității suprafizice.

ATEUL: Chiar și noi, atei recunoaștem faptul că spiritualitatea te ajută să scapi de angosta morții. Dar merită să ne schimbăm viața cu gândul tot mereu la moarte? Oare religia nu ne cere prea mult efort, sacrificiu, timp și energie? Nu ne fură bucuria vieții și a bunului plac?

Problema religiei este că o predică oameni care nu o înțeleg profund, prefăcuți și mincinoși. De aceea, pare o „monedă falsă”, inutilă în viața

cotidiană. Sfinții și trăitorii în duh ai religiei sunt cei ce o duc mai departe, o fac să trăiască în sufletele celor cu care iau contact. Înțelepciunea este o chemare, nu o meserie.

„Dincolo” este eternitatea, iar „aici” este efemerul. Spiritualitatea ne cere doar atât: să nu mai iubim efemerul în dauna eternității, ci măcar în mod egal. Acesta este motivul pentru care ne amintește mereu că DINCOLO există cu adevărat, iar asta ne aduce pacea sufletului. Omul este concret, dar efemer. Spiritul este invizibil, dar nemuritor. *Trăirea* vieții este *naturală*, îndreptată dinspre invizibil spre concret. Dar *sensul* vieții este *spiritual*, ținând de la efemer spre etern.

Iată o temă foarte bună de meditație: Oare este real ce-i efemer? Nu te grăbi să răspunzi, ci doar reflectează serios...

* * *

Buddha s-a opus constant cultului personalității pe când trăia. Totuși, religia budistă populară se închină azi la statuile lui Buddha. Cristos s-a opus cultului personalității, o știm din pilda spălării picioarelor apostolilor. Totuși, religia creștină îi dedică lui Isus un imens cult al personalității. Desigur, avem nevoie de păstrarea unei amintiri pioase, pline de recunoștință pentru marile Personalități spirituale, ca și de invocarea ajutorului spiritului Lor. Dar de aici și până la punerea fondatorului în centrul religiei este o distanță – de un pas. Pas pe care l-au făcut toate religiile. Toate și-au construit idoli și legende. Și de aici au izbucnit certurile dintre ele. Fațada s-a dovedit mai importantă decât interiorul. Dumnezeu pare că a fost doar pretextul religiilor, nu scopul lor.

Religia Baha’i își propune să le dea tuturor dreptate, dar ea însăși e o altă religie printre celelalte. Desigur, istoria trebuie asumată, înțeleasă, dar ea nu poate fi temelia unei religii universale. Cum spunea un mare scriitor, „*istoria e o formă de literatură*”.

O religie universală nu poate fi decât una pur spirituală. Dar spiritualitatea pură nu este și populară. Oamenii sunt atrași mai ales de spectacolul ritualurilor și a presupuselor (sau realelor) miracole. Ei caută, în primul rând, utilitatea practică pentru necazurile imediate. Și sunt dispuși mai degrabă la un eventual efort financiar, pentru a păstra o relație politicoasă cu Dumnezeu, decât un efort interior. O religie pură impune o luptă cu tine însuși, de autocunoaștere, de autocontrol, dorința de a te îmbunătăți neconținut și de a cunoaște realitățile spirituale invizibile. Deja pare prea mult! E mai simplu să urmezi canoane sau să mergi în pelerinaje decât să te schimbi lăuntric, în mod programatic...

Până la urmă, oamenii își aleg singuri ce fel de religie vor să aibă. Nu e cazul să ironizăm ritualurile și dogmele, deși le vedem superficialitatea. Ele satisfac cererea de consum spiritual majoritar. Unele chiar funcționează. Religia ritualică (exoterică) își are rostul său.

În schimb, cei care vor să înțeleagă mai mult, pot apela la învățăturile esoterice. De exemplu, creștinismul le conține pe cele gnostice, islamismul, pe cele sufite, mozaismul, pe cele cabalistice, Orientul e plin de revelații, iar numeroși semeni de lângă noi mărturisesc azi public din trăirile lor mistice. Esoterismul completează exoterismul în marele tablou al credințelor generale de pe Terra. Peisajul religios este în mișcare, deși clericii ar vrea să-l împietrească, ca să le fie lor mai comod. Adevărul se rostogolește ca o avalanșă de pe crestele spirituale, acoperind falsul, ipocrizia și descoperind treptat lumina Cerului.

28 iulie 2011

IMPOSIBILA „A DOUA VENIRE”

Mulți creștini jinduiesc după „A doua venire a lui Isus” (*parusia*), gândindu-se la apariția Sa într-un corp hibrid de om-spirit. Ar trebui, pe de o parte, să semene cu Isusul istoric (așa cum se presupune că arăta!), iar pe de alta, să fie un soi de Superman, de erou salvator: total invulnerabil și capabil să apară instantaneu oriunde ar fi nevoie de el. Asemenea ființă nu a existat și nu poate exista decât în fantasmеle unor copii. Prin urmare, înaltul Spirit nu poate reveni decât urmând calea obișnuită, pe care a mai urmat-o: prin reîncarnare într-un trup de carne, ca și al nostru. Dar ne dăm oare seama ce ar însemna acest lucru?!...

Să nu credem că Isus nu a vrut s-o facă deja...! Da, Isus chiar a dorit de multe ori să revină în trup printre păcătoși, în ultimele 20 de secole de crime „în numele lui Dumnezeu”... Poate că de aceea ne-a lăsat mesajul „*Eu vin curând!*” (Apocalipsa 22). A avut cele mai nobile intenții de a ne aduce iarăși mesajul divin de Pace, Iubire, Frumusețe, Armonie între oameni... A fost însă oprit!...

Dacă s-ar fi reîncarnat, ar fi adus cu El o zestre spirituală uriașă, ca și karma pozitivă a ultimei vieți. Desigur că ar fi realizat vindecări miraculoase cu care ar fi atras atenția omenirii. Mesajul său spiritual ar fi fost fără menajamente pentru religioșii prefăcuți; ar fi fost un reformator spiritual mondial cum nu a mai existat, poate depășind faima lui Isus Nazarineanul. Mass-media ar fi preluat imediat faptele și vorbele Sale, iar clarvăzătorii și unele eminente cenușii ale Bisericii Creștine i-ar fi recunoscut autoritatea divină și Spiritul inconfundabil. De aici s-ar fi produs o mare schismă în Biserică, unii acceptându-i în totalitate învățătura și criticile, iar alții respingându-le ca „*nefiind în acord cu dogma și tradiția creștină*”. Aceștia din urmă ar fi repudiat fără remușcări „personajul periculos” care nici măcar nu ar fi semănat la aspect cu Isus și nici nu ar fi acționat în numele personajului istoric (fiindcă puternica personalitate divină actuală s-ar fi manifestat într-un mod original și adaptat noilor realități, fără a fi vasală povestirilor antice).

Ne putem ușor închipui ce convulsii religioase, poate chiar războaie ar fi putut începe... Desigur că și credincioșii altor religii ar fi aderat la noua spiritualitate, impusă cu atâta convingere de același Fiu al lui Dumnezeu. Dispute ar fi putut avea loc și în interiorul celorlalte religii. În final, Pământul ar fi devenit un imens câmp de bătaie teologică, aducând și mai multe focare de război decât sunt în prezent. Nici vorbă de Pace și Armonie. De altfel, Mântuitorul ne avertizase încă de acum 2000 de ani: „*Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.*” (Mat.10:34) Desigur, el nu se referea nici la sabia cruzilor cruciați, nici la instrumentele ascuțite ale Inchiziției...!!! Se referea la conflictele în care cei care iau în serios munca de

autoperfecționare spirituală sunt atrași de cei cu o gândire prea lumească. Cu atât mai mult s-ar fi întâmplat acestea dacă spiritul lui Isus s-ar fi reîntors ca om printre oameni!...

S-ar fi putut întâmplat acestea... dar numai dacă camarila satanică ce organizează și controlează lumea nu ar fi împiedicat răspândirea „haosului” și nu ar fi pus la cale asasinarea „instigatorului spiritual”. Exact ca acum 2000 de ani! Poate că noul Isus nici nu ar fi apucat să își răspândească mesajul și ar fi fost oprit la timp, înainte de a „infecta” cu ideile sale nocive prea mulți oameni. Știm doar cât de ușor se anihilează un om, nu-i așa?!

Misiunea încarnării marelui Spirit al lui Isus nu fusese neapărat cea de a se lăsa ucis la 33 de ani (așa cum ne lasă că credem dogma creștină), ci de a crea o școală spirituală universală, precum făcuse Buddha cu secole înaintea Sa. Ce a fost împiedicat Isus Nazarineanul să facă, a reușit, dar în cu totul alt registru și cu alte efecte, „Duhul Sfânt”, apostolii, ucenicii, martirii. (Detalii importante despre anii necunoscuți ai tinereții lui Isus sunt prezentați de dr. Miceal Ledwith în conferința „Cum a devenit Isus un Cristos” ¹¹)

În schimb, o mulțime de învățători spirituali sunt mai greu de anihilat... Pot fi cel mult marginalizați, batjocoriți, împiedicați. S-ar putea spune că Isus a revenit mereu pe planetă prin diverși învățători spirituali, mesageri ai Divinității. Și încă o face.

Unii au mai multă aderență la public, alții, mai deloc. Global, cuvintele și pildele înțelepte au o putere prea mică de schimbare a omenirii ca întreg. Din păcate. Este prea multă prostie, ignoranță, răutate. Omului îi este mai ușor să învețe prin suferință, nu prin înțelepciune. Iar asta ne doare nu doar pe noi, ci și pe Spiritele pure care veghează Pământul din Ceruri. Spiritele înalte au atâta iubire de oameni, încât trec peste orice teamă și se reîncarnează când găsesc locul și timpul potrivit, pentru a fi de folos spiritual acestei omeniri confuze și prea ușor coruptibile. Prin întrupare, Spiritul, oricât de înalt ar fi el, își va impurifica aura, va aduna o karmă negativă. Dar puterea de autosacrificiu a Marilor Spirite este la fel de mare ca iubirea lor pentru oameni. Din aceste Spirite se nasc marii Maeștrii care reîmprospătează periodic memoria spirituală a lumii...

În concluzie, a doua venire a lui Isus ar fi distrus creștinismul – ar fi întors Biserica „cu iSusul în jos” (iertat să-mi fie jocul de cuvinte!). Ar fi provocat un fel de sfârșit al lumii, al lumii creștine... și neputând garanta dispariția diabolismului de pe această planetă... Încă mai așteptăm Decizia Divină și momentul cosmic favorabil eliminării masive a vibrațiilor satanice de pe această planetă... Un singur om, oricât de înalt ar fi Spiritul său, nu poate face mai mult decât milioane de preoți și miliarde de credincioși, nu-i așa?!...

¹¹ http://vk.com/video_ext.php?oid=109375973&id=162379625&hash=8beb26764910b2a5&hd=1

IMPOSIBILA ASEMĂNARE

Puternica personalitate a lui Isus i-a marcat pe mulți. Dintotdeauna există religioși care își lasă plete și barbă, se îmbracă în cearceafuri albe, în acest fel încercând să se identifice la exterior cu Isus din Nazaret (sau poate doar ca să-i impresioneze pe naivii din jur).

Alții, prin anumite zone ale globului (Mexic, Filipine etc.), se supun unor cazne anuale (biciuiri, răstigniri etc.) pentru a se identifica cu suferințele Mântuitorului de acum 2000 de ani.

Există și cazuri speciale atestate științific de „stigmatizați”, credincioși care periodic sângerează prin locurile corpului unde Isus a fost chinuit (mâini, picioare, cap). În cazul stigmatizărilor nu este vorba de autosugestie (efect „nocebo”), dar cauza provine totuși din inconștientul persoanei. Mai exact, într-una din viețile anterioare ale spiritului, omul respectiv a empatizat profund cu durerile fizice ale lui Isus pe Golgota, dar abia în această viață ele au dat acest rod neașteptat și aparent necerut, chiar nedorit. Desigur, urmarea este că e posibil să li se întărească credința în Mântuitor credincioșilor care aud sau văd un om stigmatizat. Totuși, nu aceasta este cauza, ci doar unul dintre efectele pozitive.

În aceste cazuri și în altele similare, oamenii vor să se identifice cu Isus cel istoric. Desigur, este doar un epifenomen, nu unul care să stea la baza credinței. Putem înțelege resorturile psihologice, dar în același timp, trebuie să nu ne abatem atenția de la esența religiei (oricare ar fi ea) ce are rolul apropierii oamenilor de Dumnezeu Creator Suprem, Cel fără chip și veșnic nevăzut. Profeții, misticii, înțelepții, Mesia sunt doar trimișii Divinității pe Pământ pentru a-i readuce pe oameni pe calea morală, a binelui și dreptății, precum și a le oferi mijloace potrivite de purificare spirituală. Restul sunt detalii, strategii și tehnici de deschidere spirituală...

Cunoaștem din Evanghelii că Isus era de o inteligență scilipitoare. El se adresa adeseori prin pilde înțelepte încropite pe loc. Acest mod de exprimare metaforic, criptic chiar, era justificat de ignoranța ori reavoința auditorilor. Isus nu putea sau nu voia să explice clar, de-a fir a păr, legitățile spirituale ce stăteau la baza sfaturilor, îndemnurilor Sale. Alteori, Isus răspundea într-un mod ciudat, inversând cauza cu efectul. Era un fel de a evita un răspuns direct la o întrebare prea mărunță sau care solicita unul prea elaborat; Isus prefera în acel moment să accentueze alt aspect mai important.

Unii clerici sau credincioși creștini folosesc și ei, prin contagiune, un stil sucit de a explica unele chestiuni teologice pe care nici ei nu le înțeleg. Încălcarea logicii nu ajută însă credinței religioase. Credința nu se opune rațiunii. Iar ce putea face Maestrul Isus nu îi este permis oricărui muritor de rând!!!...

Iată un exemplu inspirat din realitate. Să presupunem că cineva duce o viață plină de păcate, dar la un moment dat se convertește și

adoptă practica moralei creștine. Dacă este întrebat „*De ce păcătuiai?*”, nu va răspunde direct, simplu, la obiect, ci, imitându-l pe teologul ipocrit, va da un răspuns de genul: „*Ca să poată fi slăvit Dumnezeu pentru îndreptarea unui păcătos ca mine*”. De parcă Dumnezeu ar avea nevoie să fie lăudat cu prețul unei suferințe umane!... Observați cum pune prefăcutul efectul în locul cauzei? În același timp, îi închide gura curiosului și pozează în „înțelept”. Acest mod de ocolire abilă a exprimării sincere a pătruns adânc în felul de a vorbi al clericilor și al unora dintre credincioși, ceea ce îi depărtează de simplitatea adevărului, apropiindu-i în schimb de viclenia fariseilor.

În această privință, religia diferă de știința spirituală: în chestiunile metafizice trebuie să folosim o logică sănătoasă, rigoare și onestitate, ca în orice știință. Cine încearcă să îl copieze aiurea pe Isus prin exprimări alambicate, dar neavând și discernământul Său, se comportă ca un epigon fără har. Omule, vorbește clar și neprefăcut dacă vrei să semeni cu Isus!

«Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu”; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.» (Mat.5:37)

24 decembrie 2012

PROGRESUL ÎNSEAMNĂ SPIRITUALIZARE

Materia evoluează de la simplu la complex, de la regnul mineral, la cel vegetal, la animal și, în final, la om. Omul a preluat foarte multe funcții de la regnul animal: instinctele de supraviețuire și de procreare, dar și rudimentele vieții psihice (emoții, gânduri) și ale vieții sociale (organizarea colectivităților). Ceea ce diferențiază fundamental omul de animal este ceea ce numim, într-un cuvânt, CULTURĂ. Un act de cultură recrează realitatea banală într-un cadru convențional, exterior, sau într-unul mental, interior, și îi conferă acestuia un SENS. Prin această acțiune, experiențele umane anterioare sunt condensate într-un produs cultural sau într-o viziune interioară, DETAȘÂNDU-NE temporar de presiunile vieții curente. Când reușim să ne exprimăm trăirile într-un cod cultural, în același timp analizându-le obiectiv, ca pe un obiect de studiu, atunci ne definim statutul de ființă superioară, care nu se lasă oprimată de constrângerile legilor naturale și sociale.

Unii numesc actele culturale ca fiind „spirituale”. Sinonimia însă nu este perfectă. Cultura (cea autentică!) ridică omul de la nivelul animal, dar spiritualitatea îl poate duce mai sus de nivelul uman. Prin urmare, el tinde să se înobileze, eleveze, rafineze sub presiunea ei tăcută. Forța spiritualității împinge, invizibilă, omenirea spre progres.

Oamenii diferă între ei, între multe altele, și prin modul în care se lasă formați de impulsurile spirituale: inconștient sau conștient. Metaforic vorbind, cu toții trăim într-un ocean al spiritului. Putem alege să supraviețuim în el fie înotând dezordonat (inconștient), fie construindu-ne o barcă în care să plutim comod (conștient). Oponenții spiritualității ce fac: se lasă grei în abisurile oceanului, unde se scufundă ca o ghioagă, blocându-și singuri instinctul sănătos de a înota la suprafață. Cel care nu se supune legilor spirituale, de fapt iese din fluxul natural și plăcut al evoluției, nu mai reprezintă veriga superioară din lanțul regnurilor, ci o za pierdută și fără de folos.

Ca o primă concluzie, spiritualitatea nu este un subiect artificial creat, inutil și nepractic, care doar ne-ar răpi timpul necesar pentru mâncare, serviciu, familie, sport, televizor etc. Nu, dimpotrivă! Preocupându-ne de spiritualitate în mod conștient, înțelegem procesul evolutiv global din care facem parte și, mai mult de atât, ne accelerăm propria evoluție spre Lumină.

SEPARAREA SPIRITUALITĂȚII DE RELIGIE

De-a lungul istoriei, spiritualitatea conștientă a îmbrăcat forma religiilor, mai mult sau mai puțin elaborate. Ele au pus în centru frica, sentimentul de vulnerabilitate al omului. Deseori se oficiau ceremonii împotriva manifestării mâniei zeilor sau pentru atragerea bunăvoinței lor. Ofranda religioasă este semnul indubitabil al existenței fricii! La un moment dat, multitudinea de zei (spirite dominatoare) a fost înlocuită cu unul singur, cel mai puternic. Așa a luat naștere monoteismul – odată cu înțelegerea principiului ierarhizării piramidale a lumii spiritelor. (Poate că anticele piramide vor să ne amintească de asta!) Dar și acest monoteism păstrează rudimentele fricii ancestrale, de data aceasta față de Zeul Suprem.

Într-adevăr, societatea este condusă oarecum eficient prin frică, atavism moștenit de la regnul animal. Iar religiile îi ajută pe liderii politici să controleze populația prin același mecanism, mai rafinat, mai sofisticat. Din fericire, spiritualitatea nu se reduce la religie. Ba, uneori, chiar i se opune.

Orice religie se construiește în jurul unui nucleu de învățături, personalități și fapte pur spirituale, dar, odată cu trecerea timpului, ritualurile și teoriile religioase se depărtează de adevăr, religiile se fărâmițează în curențe sau culte, fiindcă nu își mai găsesc filonul spiritual inițial care le oferea putere și coerență. Dacă i-am întreba acum pe fondatori dacă sunt mulțumiți, niciunul nu ar agreea aspectul general sub care se prezintă religia care le datorează existența...

ISUS CRISTOS NE SCAPĂ DE RELIGIE

Isus Cristos a reformat monoteismul din temelii, arătându-ne că Dumnezeu este, în realitate, iubire. Asta a creat o revoluție în concepțiile religioase dintotdeauna, care s-au bazat invariabil pe frică. Cum a reușit Isus să ne convingă de faptul că Dumnezeu este Iubire? Cuvintele nu ajung. S-a dat pe Sine pildă vie, iar Evangheliile ne relatează cum. Contribuția reformatorului Isus a fost imensă, copleșitoare, inegalabilă în istoria religiilor. El a făcut pasul decisiv spre întronarea adevăratei spiritualități pe această planetă. De la Isus am aflat cu toții ceea ce știau doar câțiva înțelepți: Dumnezeu radiază o energie care cuprinde superlativale de Putere, Cunoaștere, Iubire, Frumusețe etc., o radiază în tot cosmosul, iar ființele găsesc în Ea reperul pentru frumusețea, iubirea, binele din propria lor viață.

Isus a demonstrat că religia nu trebuie urmată din frică. Dar, fără frică, nu mai este religie, ci spiritualitate. Ea se bazează pe liberul arbitru al omului, cu toate riscurile ce decurg de aici. Să-l iubești cu toată forța sufletului tău pe Dumnezeu! ne îndemna Isus. Dar inimii nu poți să-i comanzi, s-ar putea ca nici măcar pe binefăcătorul tău să nu-l poți iubi, deși îl respecti. Atunci, cum să iubești o ființă pe care n-o vezi, n-o auzi,

n-o înțelegeți? Iată o dilemă pe care doar Grația Divină ne-o poate îndepărta.

Isus ne-a răspuns astfel: «*De aceea vă spun: orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.*» (Matei 12:31) Cu alte cuvinte, cerând, dorind, laudând energia binelui, frumuseții, iubirii și altor atribute divine, Îl iubim de fapt chiar pe Dumnezeu. Nu e nevoie să ne închipuim o Persoană căruia să ne închinăm. El se găsește pretutindeni în orice formă sau fenomen care radiază frumusețe, bine, iubire, care ne încălzește sufletul și ne transformă în mici purtători ai torței divine prin lumea întunericului.

ATRAGEREA GRAȚIEI DIVINE

În religiile primitive, șamanul este intermediarul zeilor, el decidând și controlând ceremoniile și ritualurile necesare pentru îmbunarea sortii. În schimb, centrul și cheia oricărei religii majore este rugăciunea individuală. Când ea nu funcționează, nici religia nu mai are rost, părând o activitate seacă și constrângătoare. Dar atenție! rugăciunea nu este o înșiruire de cuvinte, ci un APEL TELEPATIC către Supremul Dumnezeu sau alte Forțe Înalte Benefice din univers (Isus Cristos, Maica Domnului etc.). Cuvintele (ca și imaginile ori simbolurile sacre) au simplul rol de a ne introduce în sfera spirituală, de a ne focaliza mintea și sentimentele asupra Sursei divine.

Același rol fermecat îl poate juca însă și lectura unor pasaje din cărți inspirate, a unor poezii, receptarea sensibilă a unor opere muzicale sau plastice geniale. Ele ne pot induce o stare de catarsis, de înălțare, în care să simțim că ne pătrunde energia Divinității. În acel moment, nici nu mai avem nevoie de o rugăciune în sens clasic. Deja ne aflăm de cealaltă parte a ei, primind în corp și suflet energia mereu proaspătă a lui Dumnezeu.

Dintre vorbele spirituale înregistrate pe hârtie, cele mai puternice aparțin Marilor Lumini care au fost încarnate pe planetă. Cuvintele lor păstrează forța energetică cu care au fost rostite și sunt un izvor nesecat de inspirație pentru fiecare generație. La fel de prețioase sunt mesajele spirituale ale Marilor Lumini Celeste transmise nouă prin medii elevați. Aceste mesaje, de asemenea, au o încărcătură energetică fermecată, care ne emoționează instantaneu și ne comunică informații pe mai multe nivele de înțelegere, având chiar puterea de a ne conecta la Mintea Divină. Astfel de pasaje minunate cuprinde și cartea „*Spiritismul – metodă modernă de investigație*” a mediumului NINA PETRE.

Cele mai importante surse de inspirație și conexiune cu Divinitatea sunt chiar marii iluminați spirituali în viață, dacă avem norocul să le fim prin preajmă. Este o mare binecuvântare și ajutor pentru a simți Divinitatea ceva mai aproape. Câmpul lor energetic, dar și ajutorul spiritelor superioare care roiesc în jurul lor, ne pot transpune într-o stare aproape extatică, dar liniștită. Depinde și de sensibilitatea noastră, de pregătirea spirituală, de aspirația pe care o avem sau nu o avem. Nimeni

nu ne obligă să fim receptivi la energia sfântă venită de la Dumnezeu! Așa funcționează religia iubirii, singura adevărată. Restul regulilor clericale și principiilor teologice sunt auxiliare, ba deseori chiar un balast pentru dorința de înălțare spirituală.

DEPISTAREA UNUI MISTIC

Cum descriem iluminarea divină? În urma iluminării spirituale, misticul trăiește, câțva timp, ca într-o beție, total distras de aspectele pământești ale vieții. Este beat de Dumnezeu. Sau se aseamănă cu un îndrăgostit foc, mereu zâmbitor, într-o stare euforică. Este îndrăgostit de Dumnezeu. Această iubire întrece orice altă dragoste terestră, nefiind geloasă, ci hrănind iubirea pentru toate ființele, făcând din fiecare zi o sărbătoare și din fiecare clipă un extaz. Totuși, acest efect beatific durează o perioadă limitată, după care misticul se poate reintegra în viața obișnuită.

Nu avem standarde ca să căutăm un mistic, precum pe Yeti sau Bigfoot! Uneori este greu să îi depistăm sau să-i deosebim dintre falșii profeți. Și între iluminați există deosebiri, fiindcă nu toți au aceeași putere de impresionare, de inspirație, de ajutor dat celor care îi caută. Sunt tot oameni, diferiți, doar că au o funcție psihică în plus. Am putea spune că unii sunt mai contemplativi, iar alții mai lucrători întru sporirea harului. Unii sunt deja celebri, de alții nu a auzit nimeni. Unii își relatează în detaliu experiențele spirituale, alții sunt foarte discreți. Unii manifestă puteri paranormale, alții se feresc de așa ceva. Unii îl invocă pe Dumnezeu Cosmic, alții ne trezesc Sinele lăuntric. Unii au o experiență foarte vastă, alții sunt abia la începutul explorării tainelor cerești. Unii radiază o lumină foarte puternică, purificatoare, alții abia învață să își amplifice și folosească harul. Unii îl manifestă pe Dumnezeu mai ales prin fapte, alții, prin cuvinte inspiratoare și cercetări mistice. Unii au bani, alții nu...

RELIGIE versus SPIRITUALITATE

Deși există numeroase suprapuneri între cele două, am considerat necesar să subliniem mai ales diferențele dintre religie și spiritualitate. Este o încercare mai mult teoretică, fiindcă formele religioase sunt omniprezente și intrate definitiv în subconștientul colectiv. Nu trasăm granițe artificiale, ci doar separăm adevărul de minciună în cocteilul spiritual oferit publicului larg.

Prin acest demers venim în sprijinul credincioșilor dezamăgiți, pentru a-i asigura că spiritualitatea nu dispare din lume odată cu decăderea vreunei religii și că ei nu trebuie să renunțe niciodată la idealul perfecțiunii. În sânul fiecărei religii există un nucleu pur spiritual care o menține vie. În același timp, la periferia ei, se atașează multe mizerii

nespirituale, care o îngreunează, îi reduc eficiența. Atunci când aspectele negative ne deranjează, soluția nu este să trecem neapărat la alt cult, sectă sau religie, fiindcă toate au hibe (după cum au și calități!). Drumul spre Dumnezeu este în sus, nu pe orizontală. Deci, să căutăm adevărurile pur spirituale din sânul propriei religii, pe care o vom decoji de impuritățile ignoranței și mimetismului, urcând astfel de verticala cunoașterii spirituale...! În același timp, putem găsi mari adevăruri spirituale și în alte religii, în știință sau filosofie. Chiar și ateii ne pot fi, uneori, învățători spirituali...

DEOSEBIRI GENERALE ÎNTRE RELIGIE ȘI SPIRITUALITATE

1

În religie, este evidentă fățărnicia preoților, care, în general, sunt persoane educate, inteligente, prea puțin impresionate de dogmele pe care le predică „prostimii”. O vorbă populară spune: „*Să faci ce spune preotul, nu ce face el!*”. În schimb, spiritualitatea pune accent pe sinceritate și cinste, virtuți ce ne ridică vibrațiile spirituale. Ipocrizia este o plagă ce deformează mesajul spiritual și ne îndepărtează de puritatea lui Dumnezeu.

Nu ridicăm piatra împotriva nimănui. Fățărnicia poate fi un produs secundar al neadaptării religiei la realitățile prezente. Preoții sunt supuși disciplinei impuse de ierarhia religioasă. Inovația este interzisă, ca și discuțiile libere. Alteori, clericii pur și simplu și-au ales o meserie nepotrivită pentru ei, fiind atrași mai ales de promisiunile de îmbogățire pe seama credulității enoriașilor.

2

Religia încurajează ignoranța maselor de credincioși, pe când spiritualitatea încurajează cunoașterea tainelor lumii invizibile.

O eroare strigătoare la Cer a religiilor este promisiunea iertării păcatelor și chiar a crimelor, în schimbul credinței. Asta liniștește conștiințele pătate, dar nu le oprește să mai greșească, știind că oricând îi așteaptă dezlegarea din gura clerului. Nu ar fi însă mai cinstit și mai responsabil să ni se spună adevărul: că NIMENI NU NE POATE IERTA ARBITRAR, ci singuri ne vom absolvi - fie prin fapte bune pe măsura vinilor, fie prin suferințe corespunzătoare, în această viață sau în următoarele...?! Atunci cu siguranță că ne-am cumpăni mai bine faptele.

3

În religie, glasul Divinității este preotul, iar în spiritualitate, mediul (senzitivul). Preotul este îndelung instruit, numit în post de ierarhia sacerdotală și nu poate fi niciodată considerat egalul vreunui enoriaș, dar în spiritualitate este altfel. Aici se încurajează abilitatea

oricui de a deveni un canal intuitiv pentru voința Cerului, fiecare pe calea lui particulară, nefiind înscăunat și îndatorat vreunei instituții.

Există numeroase tipuri de mediumnitate, cum ar fi cea auditivă, cea vizuală, cu scriere automată, de incorporare etc. INTUIȚIA este cea mai obișnuită formă de mediumnitate (prezentă la toți oamenii, într-o măsură mai mică sau mai mare), fiind începutul comunicării telepatice performante. Foarte important este caracterul moral, aspirația spirituală, intențiile bune ale mediumului, pentru a nu fi târât de fluxul gândurilor negative din jur. Cu toții trebuie să dublăm efortul individual de sensibilizare psihică cu cel de purificare a subconștientului, pentru a rezona doar cu spiritele superioare și cu voința lui Dumnezeu!

Toți oamenii sunt mediumi (mai mult sau mai puțin), toate ființele sunt legate energetic și informațional între ele. De aceea, cine vrea să trăiască frumos și conștient ar trebui să învețe mai multe despre spiritualitate, în general.

4

În religie se mizează excesiv pe imaginația credinciosului. Periodic sunt recompuse scenele mitologice, pentru a forța adeptul să re trăiască afectiv acele evenimente de mult apuse. Se întreține astfel un câmp mental, o creație simbolică ce ar avea rolul păstrării „credinței”. Este un evident artificiu (sau îndoctrinare), care pe mulți îi îndepărtează de religie.

Unele tradiții sunt respectate tocmai pentru că sunt absurde, prin asta dovedindu-și originea „de pe altă lume”... Pentru unii religioși, credința trebuie să se opună rațiunii, fiindcă mintea omului ar fi prea neputincioasă. Ei confundă credința, în mod eronat, cu voința și imaginația.

Dar credința înseamnă intuiția existenței unor legi și forțe metafizice aflate deasupra aparentului haos pământean. Ea nu trebuie violată nici prin fapte extreme, nici printr-o fantezie necontrolată. Credința este un sentiment rafinat, inefabil, subtil și, în același timp, cu un potențial infinit.

Spiritualitatea nu exclude reamintirea evenimentelor și personajelor sacre ale omenirii, dar pune accentul pe rațiune, pe cercetare personală, pe legătura cu viața personală și implicarea în realitatea prezentă. Credința trebuie să vină din suflet, nu din istorie!

5

Religia încătușează, creează dependență, pe când spiritualitatea eliberează ființa umană de toate normele, prejudecățile, cutumele care, în numele lui Dumnezeu, perpetuează starea de înrobire psihică a individului.

Iată câteva exemple din arealul creștin, ca să înțelegem mai clar cum suntem condiționați mental: Ni se induce constant în minte ideea că, fără biserica locului și intermediarul lui Dumnezeu, preotul, nu există

mântuire, oricât de mult am lucra noi spiritual separat. Suntem făcuți să credem că, fără urmarea tradițiilor religioase (ritualuri bisericești, obiceiuri populare etc.), nu am fi niște credincioși adevărați. Ni se spune că celelalte religii sunt în profundă eroare, ba chiar ar fi un pericol real pentru noi să cunoaștem și alte puncte de vedere. Gândirea liberă este riscantă, fiindcă te poate duce spre iad... ș.a.m.d.

6

O deosebire importantă este faptul că religia pune în centrul său un personaj divin exterior, cu intenții și comportamente deseori neînțelese. Religia divinizează, de obicei, un singur om (sau câțiva), creând prilejuri de a-l lăuda și implora (mai exact, a-i cerși favoruri). În schimb, spiritualitatea – în plus față de cunoașterea aspectelor metafizice obiective ale Creației – revelează divinitatea interioară din fiecare om, cea care este adevăratul nostru centru psihic și spiritual, sursa puterii imediate. Ea adaugă personalității noastre calitățile superioare ale spiritului propriu (voința invincibilă, răbdarea smerită, inteligența lucidă, compasiunea universală, aspirația spre perfecțiune, dorința de a fi de folos general, libertatea interioară etc.), amplificându-ne totodată sentimentul natural de a iubi Creatorul Suprem, fără a-i comanda nimic în schimb sau a ne teme de El.

Totuși să fim realiști: uneori ne simțim slabi și avem nevoie de ajutor! Apelul la Divinitate prin rugă-cerere este absolut normal, mai ales când omul se află la mare necaz și invocă spontan ajutorul Cerului. (Chiar dacă nu ar rezolva altceva, cu siguranță că rugăciunea bine executată ne poate angrena forța gândului și a voinței proprii, pentru a ne ajuta singuri !)

Cum să ne rugăm corect într-o situație dramatică? Avem un model sugerat de viața lui Isus Cristos: „*Doamne, dacă este cu putință, îndepărtează de la mine acest necaz! Dacă nu, facă-se Voia Ta!*” (vezi Matei 26:39)

Spiritualitatea adevărată ne ponderează disperarea și vulnerabilitatea și în situațiile mai calme, obișnuite, când ne confruntăm mai ales cu incertitudinea decât cu neputința reală. Omul îmbunătățit duhovnicește știe că Dumnezeu îi cunoaște deja problemele și, în măsura în care îl merită și chiar are nevoie de el, va primi ajutorul necesar. Uneori, acest ajutor este cu totul neașteptat, fiindcă nu-i îndeplinește neapărat dorințele, ci urmează un scenariu inedit sau chiar nedorit; dar totul țintește spre binele superior al său, bine pe care deseori omul nu îl intuiește. În fond, ne aflăm pe această planetă ca să experimentăm diverse situații și să ne dezvoltăm propriile capacități de acțiune prin lupta cu greutățile.

SPIRITUALITATEA PURĂ

Aspectele negative de mai sus sunt valabile pentru majoritatea, dacă nu toate religiile de pretutindeni și dintotdeauna. Nevoia oamenilor de promisiuni concrete și minciuni frumoase dă această formă religiilor – numită și „materialism religios”! Dar, cum adevărul e unul, iar minciunile sunt multe, și religiile vor fi multiple, diferite. Era deci normal ca să apară conflicte fizice și contradicții teoretice. O religie nu se poate afirma decât în dauna celor vecine – fiindcă toate participă la un concurs de farmece... Să ne amintim episodul din Vechiul Testament, unde profetul Ilie dovedește superioritatea Zeului său în fața zeilor Baal și Așera! (vezi 3 Regi 18)

Așa cum am spus deja, oamenii fac religiile, deci defectele religiei sunt ale creatorilor ei. Dar slăbiciunile oamenilor sunt și ele dependente de nivelul de evoluție al spiritelor încarnate; cu cât spiritul este trecut prin mai multe încarnări terestre, cu atât omul respectiv manifestă mai mult idealism, interes față de semenii, autocontrolul emoțiilor și gândurilor, o viziune mai largă asupra universului. Spiritul mediu îndeamnă la o atitudine servilă față de Zei (ca să primească recompense spirituale), se comportă cu relativă onestitate și nu este neapărat un dogmatic religios. Iar spiritul începător la școala Pământului este, de obicei, o brută fanatică, înclinată către ritualuri de adorație a zeilor locali. În această lume sunt încarnate la grămadă spirite de toate calitățile și rangurile evolutive, predominând mai ales cele înclinate către plăcerile materiale, în dauna valorilor spirituale. Am putea spune că, în fond, nimeni nu are o vină absolută pentru erorile religioase, ci totul rezultă în armonie cu condițiile obiective de viață de pe această planetă relativ tânără...

Dar oare „spiritualitatea pură” este o construcție unică și fără contradicții interne?

Nu. Ea este mai mult o tendință ideală către cunoașterea realității spirituale, similar cum oamenii de știință cercetează cauzele realității materiale. După cum există mai multe științe exacte cu obiect de studiu și metode specifice, tot astfel imensa sferă spirituală este explorată din mai multe direcții. Dar, chiar și așa stând lucrurile, toate domeniile spiritualității pure (adică, neîncorsetate în dogme sau tradiții) converg înspre aceleași adevăruri universale. Pot diferi exprimările, profunzimea sau personalitățile implicate. Dar fiindcă Adevărul este unic, tendințele divergente sunt diminuate automat și subordonate țelului comun.

Citiți afirmațiile științei spirituale, indiferent sub ce titlu sunt prezentate, și veți vedea că spun cam aceleași lucruri! Vanitățile umane au o mai mică influență în știința spirituală decât în religie, fiindcă indivizii sunt învățați să gândească pe cont propriu și să nu se supună orbește unor directive exterioare. În același timp, posibilele erori sunt corectate în timp, fiindcă avem de a face cu o „știință” spirituală, în care rațiunea și intuiția merg mână în mână.

Următoarele domenii, aparent distincte, ar putea fi incluse în conceptul de pură spiritualitate: spiritualismul, spiritismul elevat, esoterismul, raționalismul creștin, parapsihologia etc.

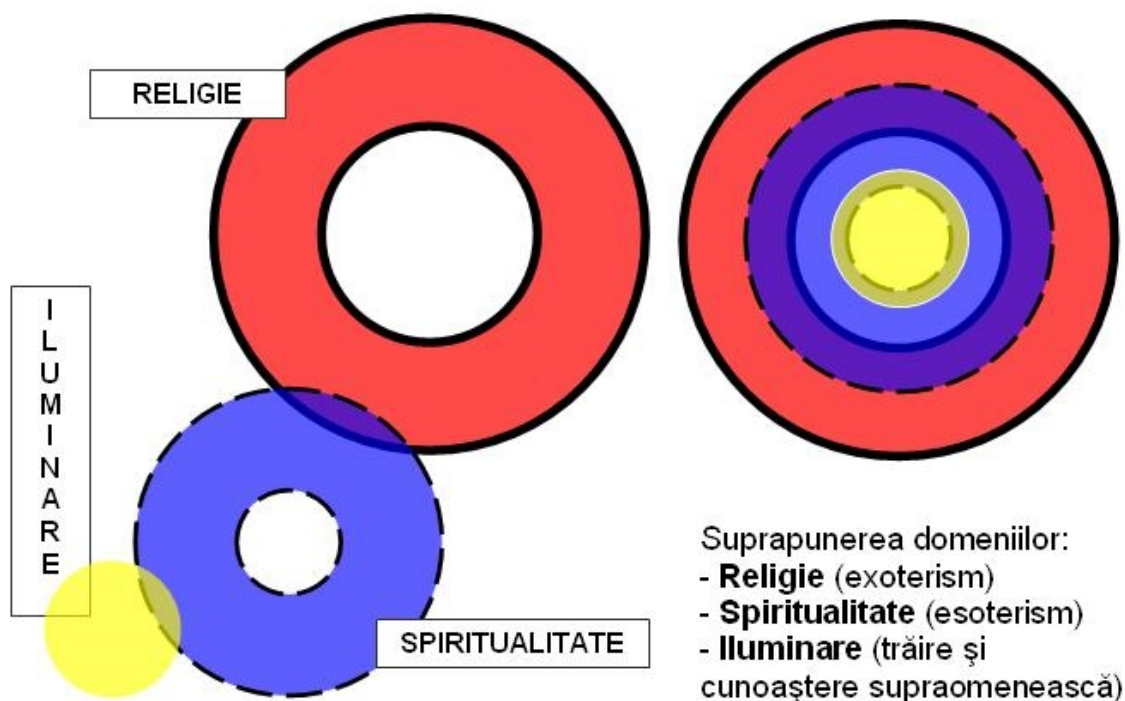
Desigur, nu vom nega rolul pozitiv al religiei în societate! În repetate rânduri, am dat exemple de realizări, prilejuri de meditație și fapte laudabile provenite din credința religioasă. Dar analizând obiectiv, în general, religiile se aseamănă mai mult cu politica decât cu spiritualitatea pură. Din cauza aceasta sunt și atâția ateï (declarați sau nu). Credem că viitorul nu poate fi decât al unei spiritualități generale, deschise, luminoase, în dauna religiilor inadapate, închistate și fățarnice.

Nu vom încheia această critică a religiei fără spiritualitate fără a oferi și un exemplu pozitiv despre faptele minunate pe care credința sinceră și religia îmbibată de spiritualitate le poate genera în lume. Vizionați documentarul „Tată pentru 400 de suflete”¹², despre Părintele Mihail Jar, eroul din Bănceni, Bucovina de Nord!!!

Prezentare grafică a diferențelor și suprapunerii parțiale dintre religie, spiritualitate și iluminare spirituală

Spiritualitatea reprezintă nivelul superior al religiei, dar nu este un scop în sine. Țelul spiritual este realizarea Sinelui sau iluminarea. Ea poate apare doar prin spiritualitate autentică.

Dar nici această stare mistică nu este ultima etapă, ci ea definește începutul unei călătorii și mai interesante, dincolo de conceptele omenești despre înțelepciune...

28 aprilie 2012

¹² http://www.dailymotion.com/video/xtqu20_parintele-erou-mihail-jar-de-la-banceni_people

PREJUDECĂȚI DOGMATICE

TRUFIA CREȘTINĂ

După chiar spusele Lui ¹³, Marele Spirit al lui Isus Cristos locuiește permanent în *Pre-Absolut* (care ar putea fi asimilat conceptului indian de Prakriti, Shakti, Mintea Divină sau Mama), dar are acces oricând dorește și în *Absolutul Divin* (asimilabil conceptului hindus de Purusha, Shiva, Conștiința Divină sau Tatăl). Cu alte cuvinte, face parte din cele două fațete ale Divinității, cea imanentă, activă în Creație și cea transcendentă, pasivă, pur gânditoare. Atunci când se retrage pentru o perioadă în Absolutul Transcendent, Spiritul lui Isus devine precum un neuron în Creierul Divin, conlucrează perfect cu ceilalți „neuroni divini” pentru a urzi planurile cosmice. Când revine în Pre-Absolut, Isus are o personalitate spirituală și atribuții distincte, o activitate continuă, fiind Conducătorul Suprem al Sistemului Solar, unde pune în practică marile proiecte urzite de Divinitate. Este, fără îndoială, spiritul cel mai înalt care s-ar fi putut încarna vreodată pe Pământ.

Lucrurile stând ca mai sus, afirmația «*Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*» (Ioan 14:6) este complet justificată, dar cu nuanțe diferite de sloganurile creștine. Ea NU afirmă că poți ajunge la Dumnezeu doar prin creștinismul actual!!! Pronumele „Mine” se referă la Spiritul lui Isus, nu la omul Isus în care a fost cândva întrupat acest Mare Spirit. Religia creștină este bazată pe omul istoric Isus, asupra căruia va pretinde întotdeauna exclusivitate. Însă această religie, cu multele sale culte și secte, prin chiar această competiție ridicolă și dispute lamentabile, arată că nu poate reprezenta reperul spiritual absolut.

Spiritul lui Isus, fiind și Dumnezeu, este imparțial, deasupra diferențelor dintre religii. El îi ajută pe toți oamenii, chiar și pe ateii care o merită. Se iau în calcul comportamentul moral, faptele și atitudinile individului – și multe altele – din orice religie ar face el parte.

Mântuirea creștină are în vedere atingerea unui paradis astral, dar nu identificarea cu Dumnezeu. Dogma chiar subliniază păstrarea distanței dintre om și Divinitate! În acest sens restrâns al mântuirii, fiecare religie ne promite că vom ajunge într-un paradis al religiei respective, ceea ce este posibil după moarte. A ajunge la Tatăl, adică la Dumnezeul Suprem, nu este totuna cu mântuirea promisă de creștinism. Se subînțelege astfel că poți atinge un anumit gen de mântuire, similară celei creștine, și fără a trece „prin Isus”. De exemplu, paradisul musulman arată diferit, dar el există, prin dorința milioaneilor de credincioși islamici.

¹³ Conform mesajului telepatic primit de mediumul Nina Petre și publicat în cartea „Situția paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigație”

Un spirit în curs de evoluție – așa cum suntem toți – este fixat, prin rangul său, pe un nivel vibrator. Uneori, dacă merită și pentru a-i spori aspirația către perfecțiune, i se poate exemplifica intrarea temporară, prin grație, în starea supremă de Dumnezeu Absolut. Este însă un eveniment ocazional. Nici atunci nu putem vorbi despre mântuirea definitivă. Abia când vom atinge nivelul evolutiv al spiritului lui Isus vom putea afirma că suntem perfecți, ca spirite. Dar mai avem mult până atunci...

Creștinii nu ar trebui să fie trufași că se roagă lui Isus – una din cele mai înalte Zeități cunoscute oamenilor. Prin asta ei nu devin superiori altor religioși, ce adoră spirite poate nu atât de înalte. Mai degrabă au motive de recunoștință. Ca și de smerenie (fiindcă încearcă fără succes să-i semene). Totuși, să fim raționali și să recunoaștem că fiecare religie oferă mângâiere sufletească și ajutor în evoluție, fără de care credința respectivă ar fi dispărut de mult! Intervine, indiscutabil, și autosugestia credinciosului (o mare rezervă din subconștient), dar și un ajutor extern de la spiritele superioare ale acelei religii. Dumnezeu nu îi părăsește niciodată pe cei care Îl cheamă în ajutor, indiferent pe ce limbă și cu ce simboluri.

De exemplu, după crucificarea Maestrului Isus, apostolilor și ucenicilor le-au fost trimise „Duhul Sfânt” (spiritele sfinte), cu ajutorul cărora au continuat misiunea lor spirituală. Și altor religii le oferă sprijinul Său plin de compasiune, în forme adaptate înțelegerii acelor oameni.

În concluzie: Lucrurile scrise în Biblie își pot revela profunzimea dacă nu ne limităm la a le repeta papagalicește, ca la orele de catehism!... Mântuirea nu este totuna cu desăvârșirea spirituală. Este adevărat că te poți „mântui” și fără Isus (cum fac alte culte religioase), dar, în același timp, să nu uităm că Marele Spirit al lui Isus îi ajută și pe cei din alte religii decât cea creștină. Credinciosul bine informat este liber să aleagă și să se străduiască să avanseze pe drumul către Dumnezeu. Până la desăvârșire avem mult de străbătut, eoni de timp.

CALEA CĂLUGĂRIEI

Mulți oameni identifică greșit „viața spirituală” cu cea dusă în călugărie, sihăstrie.

Din punctul de vedere al spiritului, viața spirituală are însă alt înțeles. De-a lungul multiplelor sale reîncarnări, spiritul își alege mereu alte genuri de experiențe terestre, pentru a-și completa suma de cunoștințe necesare avansării spirituale. Aproape fiecare spirit se încarnează, la un moment dat, într-un om (femeie sau bărbat) care va deveni călugăr, sihastru, pustnic. Ai zice că este un „*must have*”. Desigur, această experiență nu-i asigură imediat „mântuirea, salvarea sau eliberarea” promisă de calea spirituală urmată de el. Vor urma alte vieți în care va cunoaște alte experiențe umane diferite. Deci, a urma cu succes

o cale spirituală, ca om, nu te asigură că ești pregătit să părăsești imediat, ca spirit, planul Pământului. Experiența vieții în călugărie este doar una dintre multe experiențe fundamentale necesare.

Voi numi câteva alte „arhetipuri” pe care spiritul are șansa să le asimileze cât timp se află întrupat: înamoratul, mama, capul de familie, războinicul, supraviețuitorul în condiții grele, modestul meseriaș, aristocratul, medicul, artistul de scenă, artistul de interior, eruditul, comerciantul, omul legii, exploratorul, educatorul, cel cu ocupații pașnice curajoase, cel aflat în condiții umilitoare, intermediar al spiritelor, cultivator al pământului, administrator, servitor-ajutor etc. Fiecare arhetip are numeroase manifestări practice, de exemplu „medicul” poate semnifica doctor cu diplomă, asistent medical, șaman, vraci, terapeut energetic ș.a. Omul poate experimenta mai multe arhetipuri simultan, de exemplu, medic și muzician (în timpul liber). Viața omului e foarte complexă și îi poate oferi nenumărate surprize, plăcute sau neplăcute, care îmbogățesc experiența acumulată de spirit.

Desigur, fiecare experiență trebuie trăită atent și profund, pentru a învăța ceva din ea. De aceea, pentru un om oarecare, calea sa spirituală nu constă în eliminarea trăirilor lumești și aspirația doar către idealuri absolute, de neatins. Cei dedicați, în această viață, experimentelor metafizice vor neglija, poate, celelalte experiențe mundane, dar asta e doar misiunea acestei vieți. Încarnările viitoare pot avea alte tematici și repere.

În general, păcatul nu este că guști din viață, că te întristezi sau că te bucuri – acestea sunt experiențe obligatorii pentru spirit. Că doar ești om, nu înger diafan! Dar, pe lângă atâtea trăiri lumești, suntem datori să ținem cont și de spiritul nostru, din când în când sau chiar mai des. Nu viața în condiția umană este o pedeapsă, ci faptul că nu suntem conștienți de cine se află în spatele personalității noastre aparente. Că nu vrem să știm cine suntem cu adevărat. Aceasta ar fi semnificația legendei alungării din paradis a lui Adam și Eva. Ignoranța spirituală ne separă de paradisul ideal, ignoranța spirituală este adevăratul nostru „păcat”.

Viața spirituală nu vine în contradicție cu cea comună, laică. Ele pot coexista armonios, iar pentru asta avem nevoie doar să reflectăm mai des la întrebarea „*Cine sunt eu cu adevărat?*”. Găsind răspunsul, ne trezim spiritual și ne iluminăm restul vieții ce o mai avem de trăit.

MÂNTUIREA ȘI REÎNCARNAREA

Spiritele sunt specializate. Încă de la crearea lor, au urmat un lanț de reîncarnări specifice, ca să-și dezvolte mai ales anumite însușiri. Desigur, au existat și vieți destinate echilibrării anumitor excese ori carențe, dar, per total, au căpătat o amprentă spirituală de un anumit tip. Nimeni nu e priceput la toate. Există, de pildă, spirite specializate în operarea materiei groșiere sau în comportamentul războinic. Fiecare spirit este mândru de calitățile sale diferite, necesare conducerii treburilor universului.

Încarnarea în condiția umană, deși deseori dureroasă și ducând la impurificare morală (karmă negativă), este necesară pentru căpătarea de experiențe utile. Nu trăim doar pentru a ne purifica spiritul, căci atunci ar fi fost mai simplu să nu ne încarnăm niciodată! Trăim ca oameni mai ales pentru a ne îmbogăți cu experiențe.

Desigur, preluăm și riscul major de a ne încărca bagajul karmic cu multe nenorociri. Și începem să realizăm dramatismul vieții pe Pământ, unde niciodată nu poți fi mulțumit pe deplin, căci suferința este omniprezentă. Atunci simțim pe propria piele ce bine ar fi fost dacă ne-am fi încarnat pe o planetă superioară, unde sunt mai puține probleme existențiale! Tânjim din ce în ce mai intens către o eliberare de acest plan terestru zbuciumat, iar asta se observă în comportamentul omului spiritual. Idealul eliberării de karmă și reîncarnare, dacă este însoțit de fapte spirituale pe măsură, se concretizează prin mutarea spiritului nostru pe altă planetă, unde vom începe un alt ciclu de întrupări, de data aceea în ființe mult evolute. Nu poate fi vorba de o ștergere imediată a întregii karme și nici a obligației de reîncarnare, ci doar de o mutare pe un nivel mai înalt.

Mulți învățăcei într-ale misticii preiau concepția învechită că evoluția spirituală înseamnă să lucrezi intens ca să nu te mai reîncarnezi. Deși în povestirile orientale se vorbește de multe ori despre acei „boddhisattva” sau „avatari” (ființe eliberate, care se reîncarnează din proprie voință), deși spiritele desăvârșite ale lui Isus Cristos și al Fecioarei Maria s-au întrupat printre păcătoși, greu își schimbă oamenii părerea că nu ei înșiși pot decide dacă spiritul lor se va mai reîncarna sau nu. Încă mai au impresia că, prin asceze sau giumbușlucuri tantrice, vor ajunge în Împărăția Fericirii Nemuritoare. Dacă viața lor a fost în acord cu etica cosmică, atunci, da, vor ajunge într-o lume superioară a spiritelor (nicidecum cea mai înaltă, căci etapele evolutive nu pot fi sărite, ci parcurse din treaptă în treaptă). Dar, chiar și atunci, reîncarnarea este obligatorie. Diferența stă în posibilitatea spiritului superior de a-și alege cât mai liber părinții, mediul, timpul încarnării, destinul (ceea ce, să recunoaștem, face o mare diferență!).

Idealul indian al ruperii lanțului reîntrupărilor este la fel de fals ca și mântuirea definitivă propusă de creștinism. Pentru spiritul evoluat, vor urma cu siguranță alte reveniri mai fericite, mai împlinite pe Pământ sau pe alte planete. Nu există niciun motiv să nu o mai faci, nicio directivă a Divinității să rămână în Ceruri, nicio dorință a spiritului de a nu mai acționa în lumea materială...

17 iulie 2012

SPIRITISMUL CREȘTIN ÎN BRAZILIA

Chirurgia mediumnică, scrierea mediumnică, vindecările spirituale ale bolilor mentale și organice, psihiatria mediumnică, ședințele de materializare a Spiritelor etc., sunt factori ce au o bază culturală în Brazilia. Aici, spiritismul filosofic și experimental de concepție intelectuală franceză (elaborat mai întâi de Allan Kardec în a doua parte a secolului XIX, apoi de către Leon Denis și Gabriel Delanne) joacă un rol primordial. El a fost transplatat pe cale culturală din Franța în Brazilia de către intelectuali brazilieni și apoi răspândit în mod progresiv în toată țara.

În Brazilia, spiritismul este considerat a fi o A TREIA ETAPĂ de evoluție a religiei monoteiste, care continuă doctrina iudeo-creștină la un nivel superior. Astfel:

- Iudaismul este legat de cunoașterea existenței TATĂLUI CERESC (baza sa doctrinară este Vechiul Testament),

- Creștinismul este legat de FIUL LUI DUMNEZEU (baza sa doctrinară este Noul Testament),

- Spiritismul este legat de pogorârea DUHULUI SFÂNT (duhurile sfinte), dirijată de Tatăl și Fiul Divin. Baza doctrinară a spiritismului o reprezintă scrierile lui Allan Kardec: Cartea spiritelor; Cartea mediumilor; Evanghelia după spiritism; Geneza, miracolele și profețiile; Cerul și iadul. Lectura lor este considerată obligatorie pentru inițierea în teoria spiritistă. La fel de apreciate sunt și alte cărți scrise de mediumi. Spiritiștii brazilieni interpretează aceste revelații numeroase venite de la spirite ca fiind tocmai îndeplinirea promisiunii lui Isus de acum 2000 de ani:

«Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.» (Ioan 14:26)

«Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.» (Ioan 16:13)

Duhul Sfânt reprezintă deci duhurile sfinte, adică spiritele înalte care comunică oamenilor mari adevăruri spirituale, ascunse sau ignorate până recent.

Spiritismul se focalizează în principal pe dezvoltarea spirituală a individului și pe cunoașterea legilor și lumilor spirituale. El ia în serios problema influenței – pozitive sau negative – a spiritelor asupra omului. Calitățile mediumnice sunt puse în valoare în grupuri restrânse, în care intermediarii celești primesc un instructaj complet și tot ajutorul necesar.

Impactul spiritismului asupra societății braziliene este profund. Guvernul ajută la strângerea de fonduri pentru spitalele psihiatrice spiritiste și instituțiile educaționale de profil. Există numeroase asociații profesionale precum asociația braziliană a medicilor spiritiști, asociația spiritistă a magistraților, a jurnaliștilor, a militarilor, a polițiștilor ș.a.m.d. Multe întâlniri se țin în sediile politice și sunt conduse de politicieni de frunte ai Braziliei.

Este demnă de remarcat efervescența vindecărilor spiritiste din Brazilia, unde circa 10% din populație frecventează centrele spiritiste. Mai mult, există și spitale psihiatrice în care mediumi specialiști tratează pacienții de obsesiile induse de unele spirite inferioare.

Spiritismul poate fi privit sub triplul său aspect de filosofie, știință și religie. Pe pământul brazilian, el s-a răspândit mai ales ca religie, fiind în consonanță cu credințele animiste africane, amerindiene, dar și cu catolicismul roman. Un cercetător englez definește astfel catolicismul brazilian:

«Cea mai mare țară catolică spiritistă din lume, unde majoritatea locuitorilor catolici sunt buni catolici duminică dimineața, dacă au timp să meargă la slujbă. În restul timpului, se alătură celor douăzeci de milioane de adepți total angajați cauzei spiritismului filosofic și experimental de concepție franceză.»

Baza creștinismului spiritist sunt Evangheliile. Viața și pildele lui Isus din Nazaret sunt atent studiate, admirate și considerate modele. Conform revelațiilor spiritiste, Marele Spirit al lui Isus este guvernatorul sistemului solar și creatorul planetei noastre, având în subordine toți îngerii.

Din creștinism s-au adoptat doar valorile morale, nu și credințele absurde:

- Pentru spiritiști, Isus nu șterge păcatele nimănui, căci fiecare ființă este responsabilă de facerea și ispășirea propriilor păcate, prin legea karmei.

- Vechiul Testament este utilizat doar pentru unele referiri istorice, dar nu provoacă interesul spiritiștilor.

- Mântuirea nu are sensul invocat de teologia creștină, din moment ce spiritul se reîncarnează. Ea semnifică eliberarea de obligativitatea reîncarnării spiritului, ca în concepția hindusă. Totuși, spiritismul creștin nu este influențat de tradițiile orientale, ci el respectă indicațiile venite prin contactele directe cu spiritele superioare, devotate lui Isus Cristos.

PEDAGOGIA SPIRITISTĂ

O notă specifică Braziliei este educarea copiilor prin prisma valorilor spiritiste creștine. Mulți dintre actualii spiritiști au fost crescuți în familii ce împărtășeau această credință, ca urmare și ei își educă urmașii în același spirit elevat. Există o emulație printre toți spiritiștii de a participa la diverse acțiuni umanitare și educaționale, dovedindu-și credința prin fapte, nu doar prin vorbe.

În ultima vreme, au apărut grupuri de studii pedagogice cu tematică spiritistă creștină, instituții de formare a educatorilor, cluburi ale tinerilor, unde ei joacă în piese de teatru, cântă și dansează în spectacole dedicate temelor spiritiste creștine. În acest mod, aceștia încearcă să atragă de partea lor pe tinerii debusolați, căzuți în plasa tentațiilor urbane degradante.

Prima școală spiritistă a fost fondată în Brazilia de Euripides Barsanulfo, în anul 1907, astăzi existând în acest domeniu numeroși profesori doctori de înaltă ținută intelectuală și morală. Conceptul de „pedagogie spiritistă” a fost inventat în Brazilia.

Fundamentele doctrinei ale pedagogiei spiritiste sunt ¹⁴:

- Suntem ființe interdimensionale, avem și o latură spirituală.
- Copilul este o ființă reîncarnată.
- Viața ne învață în permanență, spre a ne perfecționa.
- Scopul existenței este încolțirea în suflet a seminței divine.
- Procesul de educație este întotdeauna unul de autoeducație.
- Funcția educatorului este cea de a trezi impulsul spre autoeducație al celui educat, fără obligativitate.

Cele trei principii ale pedagogiei spiritiste sunt:

- În procesul educativ avem de a face cu o ființă liberă, care trebuie să adere voluntar la invitația spre evoluție pe care i-o fac educatorii.
- Individul învață prin acțiune personală, experimentând, încercând și greșind. Prin diverse activități, el își manifestă potențialitățile.
- Relația între profesor și elev trebuie să fie una de iubire, căci doar iubirea face să vibreze strunele divine ale sufletului și trezește dorința de evoluție.

Pedagogia spiritistă nu face prozești, căci ea se adresează oricărei ființe umane, de orice orientare filosofică sau religioasă, cu respectul libertății sale de conștiință.

23 martie 2012

¹⁴ http://pt.wikipedia.org/wiki/Pedagogia_esp%C3%AAdrita

RECUNOȘTINȚA, FLOARE RARĂ

Mereu se găsesc unele persoane pretins „credincioase” care, cum văd un vindecător sau alt gen de paranormal că își oferă serviciile public, se și grăbesc să îl acuze: *„De ce ieși bani de la oameni? Ce, Isus vindeca pe bani? Dumnezeu ți-a dat harul pe gratis și tot așa trebuie să îl folosești...”* (Ei au informații sigure despre ce vrea Dumnezeu...!)

Greșeala pe care o fac astfel de persoane este că ignoră una din legile fundamentale ale universului, sintetizată de latini în expresia *„Do ut des”* – adică, pentru orice primești, trebuie să oferi ceva în schimb. Nu neapărat bani, desigur. Cei vindecați „gratuit” de Isus primeau o sarcină grea de viitor, poate mai dificilă decât dacă I-ar fi plătit serviciul cu bani: să evite păcatele morale! Deci, Isus nu vindeca pentru bani, ci pentru virtute.

«După aceea, Isus l-a găsit în Templu și i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.”» (Ioan 5:14)

Isus nu a încasat bani de la bolnavi, e adevărat. Dar a primit donații, cu care grupul apostolilor și El însuși supraviețuiau! Iar de bani avea grijă apostolul Iuda, vă amintiți?! Cu siguranță că viața lui Isus nu a fost ușoară nici din punct de vedere material...

Românul pofteste cu jind și la „doctorii fără de arginți” pomeniți printre sfinții și evlavioșii creștini. Îi plac gratuitățile. Nu se gândește însă la faptul că acei doctori nu cereau bani de la sărmani fiindcă aveau din ce trăi și erau plătiți de cei cu dare de mână...

Așa sunt unii dintre noi, plini de ură mocnită împotriva celor care își ajută semenii. Noi nu avem obiceiul sponsorizării înțelepților, a terapeuților cu har, a clarvăzătorilor serioși, nici măcar a donațiilor ocazionale, ca în alte țări. Dimpotrivă, le cerem socoteală, cum de își permit ei să ridice capul în lume! Sau, atunci când valoarea le este evidentă, îi denigrăm altfel: dacă au astfel de capacități, de ce nu scot ei țara din mizerie, de ce nu rezolvă ei toate problemele dificile ale societății?! În același timp, pe corupți, escroci, tâlhari îi admirăm drept „băieți deștepți” și suntem gata să le luăm exemplul imediat ce avem ocazia...

Cine are mulți bani și nu i-a făcut cinstit se ascunde instinctiv de orice are legătură cu Divinitatea. Sau poate că mintea îi stă numai la cum să-și multiplice averea, nu la cât de eficient să și-o cheltuie, în numele mântuirii sufletului. A da câte puțin de pomană la adevărații sărmani NU este singura faptă bună pe care o poate face un creștin adevărat. Ar putea investi banii în persoane dotate, fie ei copii sau maturi, oferindu-le minimul necesar de condiții pentru dezvoltare. Astfel, ar ajuta întreaga comunitate, nu doar o persoană. Dar lipsa de atracție pentru a răsplăti

sau a investi în oamenii valoroși este prea răspândită în România. „Fiecare pentru el și după mine, potopul!” este sloganul adoptat de mulți.

Și totuși, se vorbește despre aceste meleaguri că ar fi „Noul Ierusalim” sau „Grădina Maicii Domnului”...! Oare poate deveni sfântă o țară încă plină cu egoiști, ignoranți și demonizați? Desigur că nu. Întâi trebuie înduhovnicită. După cum lesne se vede, bisericile creștine au dat greș în această misiune. Clericii se pricep destul de bine să pună diagnostice morale¹⁵, dar nu reușesc să ofere și un tratament eficient pentru îndreptarea bolilor spirituale ale societății. Deci hai să ne gândim serios la ce putem face noi singuri! Duhul Sfânt lucrează prin persoanele individuale care îl merită, nu prin instituții.

Vedeți dumneavoastră, cu toții ținem minte din Biblie că Isus a hrănit, din 5 pești și 2 pâini, o mulțime de mii de oameni. Însă nu ne place să ne amintim că El flămânzea deseori (amintiți-vă că, de foame, a blestemat smochinului neroditor!). Dumnezeu nu-I arunca din Cer hrana zilnică. Trebuia să se descurce cumva din ajutorul oamenilor. Dar și atunci, oamenii erau orbi și surzi, ca și astăzi...

Iată câteva mărturii impresionante oferite de o vindecătoare cu bioenergie, care ne înfățișează reaua-voință a unora, îndreptată împotriva celor care ajută oamenii. Ceva diavolesc din interiorul lor se revoltă împotriva ajutorului de care profită. Recunoștința este floare rară pe acest Pământ.

Desanca Nicolai - Povestea Vieții Mele (fragmente) ¹⁶

Aforisme selectate despre recunoștință

🔴 Necesitatea de a fi recunoscători ne cam tulbură recunoștința. Răpește oarecum recunoștinței bucuria. Suntem înclinați să devenim susceptibili față de cel ce ne obligă să-i fim recunoscători, prin faptul că întrebuințează în avantajul lui starea de constrângere în care ne aflăm. (Thomas Mann)

🟡 Sunt destul de mulți aceia care, atunci când pot, se grăbesc să înapoieze o binefacere, ca să nu-i apese cumva povara recunoștinței; odată înfăptuit acest lucru, ei se cred absolviți, uitând cu seninătate de toate obligațiile pe care această recunoștință le impune. (Silvio Pellico)

🟢 Este mai ușor și se întâmplă destul de des să fii recunoscător pe vecie pentru binefacerile mai mici, decât pentru cele mari. Aceasta depinde în oarecare măsură de amorul propriu. (Francesco Orestano)

🟡 În general, cel salvat este nerecunoscător. (Menandru)

🔴 Furia ingraturului contra ta să nu te mârhească; e flagelația lui însuși. (Nicolae Iorga)

¹⁵ <http://www.gandul.info/stiri/mitropolitul-ardealului-pregateste-o-pastorala-de-paste-de-oduritate-fara-precedent-desfrizarea-a-devenit-nota-general-a-televiziunilor-9499756>

¹⁶ <https://drive.google.com/file/d/oB6JUPxwhWMxBSNoTTN5MWhURTg>

● Nerecunoștința este un semn de slăbiciune. Niciodată n-am văzut oameni de ispravă care să fi fost nerecunoscători. (*Goethe*)

● Cu cât faci bine celor nerecunoscători, cu atât îi faci să te urască; tot ce faci pentru ei va fi prilej de trădare din partea lor. (*Corneille*)

● Cei mai mulți oameni își mărturisesc recunoștința doar din dorința ascunsă de a primi binefaceri și mai mari. (*Francois de La Rochefoucauld*)

● Te superi că există nerecunoscători. Întreabă-ți cugetul dacă toți cei care te-au îndatorat au găsit că le-ai fost recunoscător! (*Seneca*)

● Exprimă-ți recunoștința pentru un lucru bine făcut. Oamenii dau rezultate extraordinare când se simt apreciați. (*Bruce Hyland*)

● Fericit cel ce nu așteaptă recunoștință, acela nu va avea nicio dezamăgire. (*Anonim*)

Cel care urmează Karma-yoga caută să ducă la perfecțiune atitudinea mentală de a acționa în lume oferind roadele faptelor sale lui Dumnezeu. El duce la îndeplinire orice activitate cu toată atenția, pentru ca scopul ei să fie perfect realizat. În același timp, se detașează psihic de beneficiile ce decurg de aici. Karma-yoghinul nu așteaptă recunoștință de la cel pe care îl ajută, fiindcă el simte recunoștința venindu-i de la Divinitate. Fiecare Îl înțelege pe Dumnezeu în felul său, dar efectul Karma-yoga este același: activitatea „dăruită lui Dumnezeu” îi face onoare Scânteii divine prezente în fiecare om. Astfel, Spiritul încarnat evoluează, acumulând karmă bună și ridicându-se spre nivelul îngerilor.

10 aprilie 2012

SARCOFAGUL LUI ISUS?!

Prin simpla logică, la purul adevăr

O recentă găselniță a anticriștilor: «*S-ar fi găsit sarcofagul cu osemintele lui Isus din Nazaret (?), a soției și copiilor săi (?)*».

Furtună într-un pahar cu apă! Câteva raționamente de bun simț demontează lesne această mistificare. Desigur, nu este cazul să respingem din start orice nouă revelație asupra trecutului care ne afectează tradiția religioasă. Cu condiția să respecte adevărul! Dar această așa-zisă „descoperire arheologică” l-ar face să râdă și pe un musulman (se știe că aceștia recunosc sfințenia lui Isus și a Maicii Domnului).

În primul rând, trebuie să admitem că fenomenul de materializare a corpului energetic al lui Isus a avut într-adevăr loc după moartea sa. Din două motive:

1) Asemenea materializări ale unor persoane sfinte decedate au avut loc și în alte culturi și zone geografice, în diverse timpuri, din Voia și întru Slava lui Dumnezeu. (De exemplu, citiți despre Învierea lui Sri Yukteshwar Giri – cap.43 – în „*Autobiografia unui yoghin*”, de Paramahansa Yogananda.)

2) Este imposibil să credem că relatările evanghelice referitoare la aparițiile lui Isus după moarte au fost doar fantasmе colective. Dimpotrivă, ele ne dau indicii psihologice clare precum că martorii au trăit întâmplări ce le depășeau imaginația.

În al doilea rând, admitând Învierea lui Isus ca parte a unui Plan Divin, putem continua astfel:

1) În tradiția bisericii creștine s-a stabilit că Isus a reînviat în corpul său carnal. (*Desigur că este o eroare scuzabilă, dar nu asta vrem să subliniem aici. Aparența de materialitate s-a datorat perfecțiunii spiritului său în a materializa particulele subtile care îi alcătuiau corpul astral – rămas intact doar cele 40 zile după moartea corpului fizic.*) Este un fapt de necontestat că primii creștini credeau în reapariția corpului fizic după moarte. O asemenea credință nu s-ar fi putut forma dacă nu s-ar fi observat că osemintele Sale dispăruseră. Primul lucru pe care l-au făcut martorii, în modalitățile relatate în Evanghelii, a fost să verifice dacă cadavrul se află la locul său în peștera unde fusese depus (nu cumva corpul revenise la viață, precum Lazăr?!). Este deci de bun simț că osemintele lui Isus nu mai existau în momentul materializării spiritului lui Isus. Altfel, aparițiile Sale ar fi fost catalogate drept „fantome” - fenomen destul de frecvent, cunoscut și de evrei, dar nelămurit. Nici o fantomă nu reușise să instaureze o religie!

Corpul lui Isus fusese fie ascuns de către cineva, fie pur și simplu se dematerializase.

2) Divinitatea a dorit să demonstreze omenirii că afirmații ca „*Nimeni nu s-a întors din moarte, ca să ne spună cum este*”, sau „*Mortul de la groapă nu se mai întoarce*” sunt destul de relative. Mai exact, că există viață după moarte – acesta este mesajul clar al Planului Divin. Fiindcă oamenii acelor timpuri și locuri erau extrem de materialişti (oare nu sunt la fel și acum?!), Divinitatea le-a arătat cu dovezi palpabile că nu există moarte. Atât de pregnante au fost dovezile, încât i-au șocat pe apostoli, transformându-i din niște indivizi triști și speriați în niște martiri ai credinței, plini de râvnă și inspirație. A fost cu siguranță un șoc al reîntâlnirii în planul fizic cu persoana sfântă a lui Isus.

În al treilea rând, admitând că osemintele lui Isus au dispărut – aspect obligatoriu pentru ca credința creștină să fi putut lua naștere în forma acreditată de istorie – putem admite că au fost ascunse de un „complice” al Planului Divin dintre apostoli?

Ar fi absurd să ne imaginăm că ulterior, destul de curând, osemintele sale să fie recuperate și puse într-un sarcofag, alături de cele ale membrilor familiei sale. Acest fapt ar fi anulat toată verva religioasă a proaspeților creștini!!! Dacă ipoteticul „acolit” ar fi îngropat în secret trupul, atunci nu i-ar fi inscripționat numele pe sarcofag (așa cum apare în documentarul lansat în mass-media). Adică: ori era „complice” cu Dumnezeu și ar fi păstrat tăcerea absolută, ori ar fi îngropat trupul în mod public (ceea ce nu s-a întâmplat). Este cu totul illogic ca cineva să ascundă întâi cadavrul, iar pe urmă să îl readucă printre rămășițele pământești ale familiei fără ca cineva să observe. De fapt, cel mai mic zvon că există cadavrul lui Isus ar fi năruit toată credința lor, ca pe un castel de nisip!

Este imposibil ca osemintele lui Isus să zacă acum într-un sarcofag înregistrat cu nume și origine!

În al patrulea rând, de ce să considerăm că cineva i-a ascuns osemintele, când era mult mai simplu ca Dumnezeu să ordone încă o minune din lungul șir de minuni făcute de Isus cât a trăit – să-i dematerializeze cadavrul. Știm astăzi că există oameni dotați cu însușiri paranormale care pot efectua astfel de operații magice de materializare-dematerializare cu obiecte sau cu propriul lor corp. I-ar fi fost oare greu lui Dumnezeu să dispună această dispariție miraculoasă? Evident că nu.

După moartea lui Buddha, adepții săi (pașnici și toleranți, de altfel) au început certuri și bătălii pentru părțile din corpul său. Vă închipuiți ce războaie pentru cucerirea moaștelor lui Isus s-ar fi produs, dacă ele ar fi existat?! Superstițiile sunt încă atât de puternice, încât se consideră în anumite cercuri „oculte”, că posesorul lăncii cu care a fost străpuns Isus pe cruce ar putea deveni cuceritorul lumii (!). E ușor de imaginat ce forță de impact și sursă de conflicte ar fi fost existența moaștelor lui Isus! Să-i mulțumim lui Dumnezeu că ne-a ferit de încă o ispită majoră de a ne omorî unii pe alții în numele credinței!

12 martie 2007

AVEM NEVOIE DE MIRACOLE?

1. Unde sunt miracolele de altădată?

*Babaji: «E ușor să crezi când vezi;
atunci nu mai e nevoie să cauți din tot sufletul.»
(Paramhansa Yogananda - Autobiografia unui yoghin, cap.34)*

Mulți oameni se întreabă așa: „De ce Dumnezeu nu se revelează pe de-a-ntregul, în văzul tuturor, ca să elimine incertitudinea scepticilor și materialiştilor? Desigur că i-ar fi ușor să o facă, dacă ar vrea...”

Ei bine, Dumnezeu nu are pe agenda sa de lucru eliminarea scepticismului din lume. Este libertatea fiecăruia să gândească corect sau nu și este problema scepticilor, nu a lui Dumnezeu. El dorește ca venerația să se nască din libertatea de gândire, acordată de El tuturor oamenilor. Nu din groază sau obligație, ci din iubire și înțelepciune se hrănește credința care îi place Lui. Libertatea de gândire este ceea ce-L preocupă în primul rând, este valoarea supremă și „condamnarea” noastră veșnică. Fără această libertate nu am putea spune că suntem creați „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Desigur că El ar prefera să gândim corect și performant, dar se pare că mintea omenirii este încă necoaptă pe de-a-ntregul...

A hrăni simpla curiozitate intelectuală nu este suficient pentru o transformare de conștiință. Mintea agitată nu va zăbovi prea mult asupra însemnătății revelației. Mai departe, va continua să ceară alte semne și minuni, dintr-o sete neostoită de informații, fără însă a-și schimba obiceiurile mentale. În schimb, din așteptarea tensionată, din căutarea nesatisfăcută temporară, mintea se antrenează în cercetarea ideilor înalte și se purifică, iar revelația o găsește pregătită de o schimbare profundă. Atunci afirmația că „Dumnezeu există” se transformă, dintr-o ipoteză discutabilă, într-un stimul al metamorfozei interioare. De fapt, Dumnezeu nu ne lasă fără semne, dar ele nu sunt așa de evidente, ci se adresează doar ochiului format și urechii care știe să asculte. Trebuie să ne ascuțim intuiția, sensibilitatea mentală, pentru a le sesiza și a le da importanța cuvenită. Evoluția spirituală nu este posibilă fără dezvoltarea intuiției și discernământului, iar acestea se pot exersa și prin depistarea „semnelor” subtile, întâmplărilor și coincidențelor semnificative.

*Isus: «Neam viclean și adulter cere semn
și semn nu se va da lui...» (Matei 16:4)*

Avem parte frecvent de semne rafinate și ambigue din partea Divinității. Dar oamenii își doresc „miracole” – adică semne clare, majore, care impresionează pe oricine. Oare pot acestea converti la credință chiar pe oricine? Desigur că nu. Poate apare îndoiala și

explicațiile paralele („a fost hipnoză colectivă, autosugestie”), respingerea probelor fără drept de apel, batjocura și uitarea. Miracolele se ciocnesc de mințile blocate în prejudecăți, iar efectul spiritual poate că nu se va ivi în marea masă a martorilor, așa cum era dezirabil. Conform unei pilde, țăranul român care vedea pentru prima dată o girafă a spus „Un asemenea animal nu poate să fie, deci nu există.” De aceea, putem spune că miracolele întăresc credința (cui o are, chiar dacă ascunsă în meandrele sufletului), dar rareori o provoacă. În lipsa intuiției, rațiunea ar putea găsi diverse alte explicații și ipoteze, pe care desigur că nu se va obosi să le și verifice sau demonstreze...

Minuni pot produce și adevărații magicieni, dar ei merg doar până la jumătatea drumului. Într-adevăr, ei ne uimesc, ne blochează mintea, ne vădesc limitele cunoașterii și înțelegerii comune. Pentru a merge până la capăt ar mai fi nevoie însă de o învățătură spirituală, de o minimă inițiere teoretică în Magia practică de Dumnezeu asupra Universului.

Miracolele produse de magicieni creează un precedent, unde mintea s-ar putea refugia din fața unei noi provocări. „A, știu! Este magie. Am mai văzut așa ceva.”, își va spune omul, ca și cum chestiunea ar fi rezolvată de această sentință. Și mintea va trece mai departe la alte gânduri cotidiene... Pentru ca miracolul să producă transformări launtrice, mintea trebuie să zăbovească, să nu-și găsească pacea, să întoarcă problema pe toate părțile, cedând în final singurei explicații plauzibile: miracol, cu alte cuvinte „semn primit de mine personal pentru a-mi certifica existența forțelor supranaturale divine”.

Mai sunt unii care se folosesc de aparența unor miracole, sau chiar de unele abilități paranormale, pentru a profita de credulitatea oamenilor și a-și umple buzunarele. Până la urmă, ar putea fi deconspirați, iar prestigiul miracolului să scadă printre cei păcăliți sau cei informați. „Profeții mincinoși” periclitizează prestigiul adevăratei profeții, cuvântul lui Dumnezeu. „Comerțul cu minuni” poate fi o altă cauză a zgârceniei cu care Dumnezeu apelează la miracole, pentru «a nu da mărgăritare la porci, ca să nu cumva să le calce în picioare» (Matei 7:6)...

„Economia de mijloace” este un principiu universal. Dacă poți obține rezultate bune cu mijloace obișnuite, de ce atunci să angrenezi forțe speciale? Așa gândește Dumnezeu și, odată cu El, toți cei care caută înțelepciunea. Miracolul necesită condiții speciale de manifestare, atât din partea oamenilor care îl cer, cât și a îngerilor care îl produc. Când cele două seturi de condiții se întâlnesc, atunci un miracol poate fi posibil, dar nu întotdeauna se și produce. Rămâne oricând deschisă opțiunea normalității, care este de obicei preferată de îngeri. Doar în situații limită, când s-au epuizat toate mijloacele posibile de acțiune, ne putem aștepta la miracole, dar numai dacă merităm să fim exceptați de la legile firești. Să nu uităm că, fiind ispitit de diavol să își manifeste neîngrădit și orgolios puterile demiurgice pe care le deținea, Isus a

preferat smerenia și subordonarea voinței proprii omenești unei Voințe mai largi, înțelepte, dumnezeiești.

În sinteză, iată de ce nu avem parte frecvent de miracole:

1. Dumnezeu prețuiește mai mult libertatea de gândire a oamenilor decât venerația care I se cuvine din partea lor. Scepticismul oamenilor ar putea dispărea cu timpul, de la sine, dar neforțat de Inteligența Supremă, ci prin folosirea la maximum a rațiunii și intuiției.
2. Intuiția spirituală poate crește prin cercetarea semnelor mărunte, prin analiza coincidențelor semnificative. Revelația se adresează nu atât rațiunii (care operează cu ipoteze), cât mai ales intuiției (care operează cu certitudini), dacă ea este deja pregătită, antrenată.
3. Miracolul se poate ciocni de prejudecată, învingând cel mai puternic, conform tiparelor personale de gândire. Miracolul poate întări credința, dar destul de rar o generează (lucru constatat în practică).
4. Dumnezeu este zgârcit cu minunile și din cauza „comerțului cu miracole” pe care unii falși profeți îl practică.
5. Dacă poți obține rezultate bune cu mijloace obișnuite, de ce atunci să angrenezi forțe speciale?

Albert Einstein: «Sunt două feluri de a-ți trăi viața: unul este să crezi că nimic nu este miracol; celălalt este să crezi că totul este un miracol.»

Simplul fapt că nu sunt comune atestă că miracolele nu sunt imperios necesare pentru desfășurarea vieții. De fapt, „miracol” este totul în jurul nostru, de la firul de iarbă până la complexa ființă umană și la galaxii. Doar că – din obișnuință și orbire spirituală – le considerăm normale, cuvenite, banale. Tot ce există în jurul nostru este o bijuterie cosmică, o minune. Dacă am avea ochii deschiși spre miracolul vieții, ne-am satura sufletul clipă de clipă cu minunile dumnezeiești de pretutindeni.

Noi vrem însă altceva, vrem chestii noi, șocante, teribile (precum ni se oferă în „Castelul groazei” din parcul de distracții)... ca să trăim senzații tari, să fim zguduiți. Într-adevăr, omul modern și-a pierdut sensibilitatea și are nevoie de zguduirii emoționale ca să-și revină din amorțeala spirituală. Este și motivul pentru care Dumnezeu îngăduie din când în când înfăptuirea unor miracole, ca oamenii să nu fie complet înghițiți de sentimentele negre de însingurare, inutilitate, întristare, abulie, akedia.

Isus: «Dacă nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede.» (Ioan 4:48)

Oamenii cer mereu miracole de la Dumnezeu... Iar în mila Sa imensă, Dumnezeu le oferă din când în când, pentru ca oamenii să nu

deznădăjduiască, să se întărească în lupta cu tentațiile materialiste și cu ideologiile nihiliste.

«O minune nu ține decât trei zile.»

Isus a săturat cu două pâini și cinci pești mii de oameni, pentru o zi. Minunile nu pot suplini utilizarea justă a legilor planului terestru. El nu a organizat o cantină pentru săraci, unde să facă miracole pe bandă rulantă. Minunile se adresează minții și sufletului omului, nu sunt destinate să înlocuiască activitățile fizice obișnuite ale oamenilor. Ele urmăresc o schimbare de atitudine lăuntrică, nicidecum rezolvarea problemelor urgente. Oamenii au toate instrumentele necesare pentru a face lumea mai bună. Lumea ar fi chiar foarte bună, „minunată”, dacă oamenii ar manifesta în majoritate calitățile divine de altruism, compasiune, modestie, cinste, moderație etc. Rostul marilor miracole este de a influența psihicul uman, înspre binele omului.

2. Miracolele Anticristului

În prezent, se pare totuși că nu mai este o miză atât de mare convertirea conștiințelor ca să accepte mental existența fenomenelor paranormale. Nu. Deja lumea este bine informată și nu mai crede în promisiunile mincinoase ale savanților materialști. În tabăra „scepticilor”, majoritatea sunt niște ipocriți cu interese ascunse. Prin urmare, problema reală ar fi acum împărțirea celor care „cred în paranormal” în două grupuri: grupul celor dispuși să pună paranormalul în slujba Divinității și grupul celor interesați să manipuleze societatea prin fenomenele paranormale, dar urmându-și doar propriile interese egoiste. Astăzi, paranormalul este o preocupare serioasă, chiar de elită, dar separată de religie.

Umblă vorba că trăim în „vremurile de pe urmă”, când vor ieși la iveală falși dumnezei, magicieni negri, demiurgi demonici, care, cu forța supranaturală provenită de la Anticrist, vor promite rezolvarea marilor probleme ale omenirii dacă ne vom supune de bunăvoie dominației lor „salvatoare”. Desigur că astfel de persoane malefice au existat mereu de-a lungul istoriei, ca o contrapondere în fața mesagerilor divini. Să vedem prin ce ar diferi miracolele lor de cele poruncite de Dumnezeu Iubirii. Sunt doar niște repere aproximative, ce nu trebuie generalizate.

Spre deosebire de Dumnezeu, Anticrist își dorește venerația oamenilor chiar în dauna libertății lor de gândire. „*Scopul scuză mijloacele*” este o deviză anticristică prin excelență. Anticrist găsește o mare plăcere să își impună prezența și să convingă că puterile sale sunt reale și de neînvins. Dacă i se va permite, Anticrist își va da drumul la tot arsenalul de mijloace oculte pentru a se preamări.

Anticrist nu este interesat de dezvoltarea personală a tuturor oamenilor, ci numai a celor devotați lui. Nu urmărește binele societății,

care e cel mult un slogan mincinos în gura lui. E mai degrabă interesat în menținerea oamenilor în ignoranță și teamă. Teamă este aliatul său principal, cu ajutorul căruia manipulează conștiințele.

Dacă poate obține rezultate imediate prin forțele sale speciale, Anticrist nu va aștepta ca timpul să le rezolve pe toate, ci va face toate miracolele care îi stau în putință. Omul va fi astfel copleșit emoțional și nu va mai putea reacționa rațional, ci impulsiv, isterizat. Anticrist nu are răbdare, se grăbește, știind că timpul nu lucrează în favoarea sa, ci a înțelepciunii și compasiunii, conform planului divin.

Există un echilibru în univers, pe care toți trebuie să îl respecte, și Dumnezeu, și Anticrist. Un exces dintr-o parte va atrage neîntârziat o reacție similară ca putere din cealaltă parte. De aceea, în ciuda bunăvoinței îngerilor, ei nu vor acționa decât înțelept, adică știind la ce contrareacție să se aștepte din partea demonilor. De fiecare dată, se analizează profund avantajele și dezavantajele unei acțiuni supranaturale, analiză care depășește cu mult preocupările și înțelegerea umană. Așa că, dacă Anticrist va începe o campanie de înspăimântare a omenirii cu puterile sale oculte, să fim siguri că reacția divină nu va întârzia, superioară ca efect și durabilitate.

În privința previziunilor, fanii Anticristului aleg veștile îngrozitoare, spuse tranșant, spre a induce disperarea și grija. În schimb, previziunile inspirate divin, dacă menționează vești triste, sunt spuse mereu cu o undă de incertitudine, cu posibilitatea îndreptării sau modificării lucrurilor prevăzute. Omul are liber arbitru și pentru asta îi dă Dumnezeu prognoze nefaste, ca să se poată feri de ele. Voința omului nu trebuie anihilată prin inducerea unui sentiment de fatalism, de soartă obligatorie, pentru că lucrurile nu sunt niciodată bătute în cuie.

Predestinarea nu este tot una cu viața. Predestinarea este un proiect al ursitoarelor divine, dar ea poate fi deviată de evenimente, ori chiar de forțele adverse. Așa că înțeleptul acceptă valoarea relativă a oricăror previziuni. În schimb, profeții neînțelepți privesc viitorul ca pe ceva fix, imuabil, de care nu ne putem feri. Voința omului nu are valoare pentru ei, ba chiar îi batjocoresc pe cei care îndrăznesc să le reziste mental. Ei preferă profețiile dureroase, având plăcerea sadică de a produce suferință în sufletul audienței, chiar dacă nu ar fi decât produsul imaginației lor bolnave. Adevăratul clarvăzător preferă să dea sfaturi legate de evitarea posibilelor pericole la care omul este vulnerabil, nicidecum să dea verdictul că „ți se va întâmpla sigur nenorocirea”.

În privința revelațiilor spirituale, care abundă pe internet, iată care ar fi o diferență. „Revelațiile” inspirate din hrubele universului ne vorbesc despre lucruri greu de verificat, destinate mai ales minților exaltate, dispuse să creadă orice este mai ciudat. Aceste „revelații” nu preaslăvesc niciodată pe Dumnezeu Creator, ci pun, de exemplu, accentul pe ființele umanoide de pe alte planete. Este un fel de „umanism cosmic”, fără Dumnezeu. Adică, se insinuează că, prin ajutorul extraterestrilor, vom ridica planeta pe o nouă treaptă de civilizație, fără

ajutorul Divinității. Alt aspect este că revelațiile demonice caută să îndepărteze omul de viața obișnuită, nu îl ajută să integreze spiritualitatea în evenimentele și faptele sale cotidiene. Și poate cel mai important, caută să îi exacerbeze egoul spiritual, pe baza cunoștințelor vaste despre lucruri mărețe, dar deocamdată inutile și, mai ales, lipsite de compasiune pentru mărunta ființă umană. După cum știm, *toată cunoașterea este inutilă dacă ne lipsește iubirea de semeni*, după cum spunea Apostolul...

La început, poate că mesagerii răului ar face miracole spunând așa: *„Am făcut acest miracol evident cu puterea lui Dumnezeu. Eu vin de la El, așa că trebuie să mă ascultați în toate. Puneți-vă viața în mâinile mele grijului! Dormiți liniștiți!”* Totuși, faptele sale contradictorii îl vor da de gol și, mai devreme sau mai târziu, va fi demascată. Dar până atunci, va face unele victime printre oamenii creduli și slabi de înger.

Simultan, poate că vor veni alți confrăți într-ale răului care vor nega fățiș puterea lui Dumnezeu prin vorbe de acest gen: *„Eu fac miracole cu puterea lui Lucifer, cel care stăpânește Pământul, după cum a recunoscut chiar și Cristosul vostru. Miracole mai mari decât acestea nu poate face nimeni. Eu am puterea să vă ajut cu adevărat, instaurând ordine printre pământenii. Libertatea și toleranța proclamată de creștini au adus lumea la haos. E nevoie de o mână forte, care să asigure tuturor hrană, adăpost și loc de muncă în folosul societății. Am nevoie doar de teama și respectul vostru, iar pentru restul nu vă faceți griji! Dați-mi mie frâiele lumii și nu vă împotriviți, că oricum nu aveți nici o șansă!”*

Nu vă temeți, oameni buni! Mai sus am prezentat doar un scenariu inspirat din Apocalipsă și din unele informații alarmiste actuale. În general, trebuie să fim informați, pentru a ne feri. Sunt semne că timpul se grăbește, dar nu știm cu certitudine cum vor evolua lucrurile pe acest glob. Sunt multe zvonuri, dar numai Dumnezeu din Ceruri știe care sunt planurile Sale cu această planetă tulburată. Oricum, să fim pregătiți pentru orice, chiar și pentru o lume mai bună!...

9 iunie 2009

ATEUL MAI EVOLUAT DECÂT CREDINCIOSUL

Ateismul nu este cel mai mare rău în sine și nici credința nu este neapărat bună în sine! Depinde ce fel de ateism sau credință este: materialistă sau idealistă. Iată explicația, mai jos.

O definiție secundară, dar mai clară a materialismului ar fi: concepția privind căreia în Univers nu există o altă conștiință decât cea a omului. Tot restul materiei nu este decât o adunătură de substanțe, energii, informații, lipsind cu desăvârșire conștiința. În acest sens, materia este nedemnă, la cheremul omului, care este singurul element important și măreț din univers. (Conștiința ar fi produsul activității creierului uman, deci ea ar emerge din materia inconștientă, nimeni neputând explica cum și de ce.)

Am dat această definiție alternativă a materialismului fiindcă, de fapt, inițiații în esoterism sunt mult mai „materialiști”, în sensul strict al cuvântului. Ei admit faptul că până și gândul este material, fiind format dintr-o substanță foarte rafinată, dar invizibilă ochilor fizici ori aparatelor inventate până acum. Tot ce există este considerat a fi material, în diverse grade de subtilitate, cu excepția Creatorului Suprem, care se sustrage complet legilor materiei.

În filozofie, opusul materialismului se numește idealism. Acesta din urmă afirmă că ideile există într-o realitate a lor paralelă și autonomă, nefiind dependente de creierul care le gândește. Ele sunt produsul spiritului sau conștiinței, care trăiește în acea lume imaterială. Idealismul subiectiv merge și mai departe și afirmă că lumea materială este produsul conștiinței, nu invers.

O denumire sinonimă a idealismului este spiritualismul, nume preferat de adepții acestei orientări de gândire. Acesta specifică într-un mod mai clar faptul că lumea spiritului este invizibilă ochiului uman, că de acolo provin ideile, că mintea umană este un simplu releu pentru acestea, că lumea spiritelor este ea însăși subordonată Voinței și Inteligenței lui Dumnezeu, dar este independentă de lumea materiei groșiere.

Un ATEU IDEALIST este cel care admite spiritualismul numai parțial, adică respinge existența unei Inteligențe Supreme care controlează viața omului. Este a-teu, adică fără Dumnezeu în sensul clasic religios, dar este suficient de educat ori intuitiv ca să înțeleagă faptul că deasupra noastră există forțe, energii și chiar inteligențe necunoscute. În general, el are o ideologie tolerantă, dar nu suportă falsitatea preoților. Ceea ce nu acceptă ateul idealist este că ar putea exista cineva care să se substituie voinței sale, sau că Dumnezeu ar juca la ruleta cosmică destinul său. El este un *voluntarist*, care se consideră

singurul responsabil pentru mersul vieții sale și care nu acceptă imixtiunea altor forțe obscure în deciziile sale libere.

Din contră, un CREDINCIOS MATERIALIST admite teoretic existența Creatorului și spiritelor, dar practic este subordonat ideilor materialiste, concretului. El merge, eventual, la biserică sau cursuri de esoterism, fiind mai mult interesat de aspectele practice ale credinței – cât ajutor îi dă sau nu îi dă Cerul în chestiunile zilnice pur omenești – și este înclinat către fetișism religios (idolatrie). Deseori el este un *fatalist*, adică pune toate întâmplările vieții sale pe seama Voinței lui Dumnezeu – „Așa a vrut Dumnezeu!” – neluând în seamă faptul că dorințele și voința umană pot mișca Universul. Alteori, dimpotrivă, este atras de practicile *magice inferioare*, care să-i îndeplinească dorințele meschine cât ar bate din palme și fără efort sau risc individual.

Comparându-i, putem spune, fără teama de a greși, că ATEUL IDEALIST este mai evoluat spiritual decât CREDINCIOSUL MATERIALIST !

CREDINCIOSUL SPIRITUALIST, mai mult decât ateul idealist, pricepe că Dumnezeu îi lasă liberul arbitru întotdeauna, dar există pulsiuni subconștiente ori spirite inferioare care vor să îi determine hotărârile. Iar de acești demoni interiori sau exteriori se poate apăra cel mai bine invocând Puterea nemărginită a Inteligenței și Iubirii Divine, fără ca, prin aceasta, să i se știrbească în vreun fel autonomia, libertatea și dreptul de a revendica și a se bucura de victoria personală împotriva obstacolelor vieții. În plus față de ateul idealist, credinciosul spiritualist beneficiază mai mult de Grația Divină, fiindcă știe să o ceară.

ATEUL MATERIALIST este cel mai cufundat în bezna ignoranței. El nu crede nici în Providență (un nume care maschează Grația Divină), nici în magie sau paranormal. Doar ce vede și știe el este real, iar restul nu există. Are o mare doză de rea-voință și fuge din fața luminii iubirii divine. Decât să accepte, fie chiar și indirect, că există motive pentru o morală universală (cosmo-etică) și o justiție divină, preferă să se izoleze de Univers, să se retragă în carapacea egoului său, singurul în care are încredere. Din păcate, o astfel de existență nu oferă nici mângâiere sufletească, nici speranță, nici forța suficientă pentru a trece cu seninătate peste încercările inevitabile ale vieții. Un astfel de om va fi din ce în ce mai traumatizat de experiențele neplăcute ale vieții, nereușind să le descâlcească sensul și utilitatea.

Iată o sinteză a ideilor de mai sus:

<i>Fundamental este</i>	Cel autodefiniț drept ateu	Cel autodefiniț drept credincios
<i>Materialist</i>	ATEU MATERIALIST	CREDINCIOS MATERIALIST
<i>Idealist/ Spiritualist</i>	ATEU IDEALIST	CREDINCIOS SPIRITUALIST

9 octombrie 2011

CĂINȚĂ ȘI SMERENIE

Căința și smerenia sunt cele fațete ale aceleiași monede. Căința este aspectul activ, dinamic, iar smerenia, cel pasiv, răbdător. Căința este un foc intens care ne arde rapid impuritățile sufletului. Smerenia este liniștea de după furtună, pacea sufletului, bucuria de a trăi.

Credinciosului oricărei religii i se trezesc uneori aceste două sentimente înălțătoare. Dar numai în creștinism căința și smerenia sunt valorizate în mod explicit și programatic. Ele nu sunt doar „virtuți”, ci mai degrabă „daruri” spirituale, atunci când sunt apreciate și înțelese.

Orice om, când suferă, se căiește în mod instinctiv, dar omul obișnuit caută să scape cât mai repede de acest sentiment stânjenitor și să revină la „normal”. *„Eu sunt un om bun, nu am făcut rău nimănui, pentru ce să-mi pun cenușă în cap și să mă umilesc în fața altuia?”*, zice omul în sinea sa. El nu înțelege că adevărata căință și smerenie sunt daruri neprețuite, pentru care ar trebui să fim recunoscători. Fără ele, inima noastră rămâne „împietrită” la chemarea Divinului.

Atunci când sufletul simte intuitiv măreția, bogăția și frumusețea Împărăției Cerurilor, atunci sufletul își simte micimea, murdăria, neputința de a se asemui cu Soarele pur și luminos. Căința și smerenia apar atunci spontan, ca dorință de înălțare mai presus de condiția umană actuală, frustrant de limitată și imposibil de depășit.

Nu ne putem impune Divinității dorința noastră de evoluție, ci trebuie să ne-o câștigăm pas cu pas. Dumnezeu ne ajută mereu, dar trebuie ca și noi să ne străduim a ne ridica. Asta cere timp și efort, nimic nu se poate obține peste noapte. Smerenia urmează firesc căinței, este umilința răbdătoare în fața iubirii eterne a lui Dumnezeu. Întrezărim Creația Sa minunată și Îi mulțumim că nu mai suntem în întunericul minții și împietrirea inimii de dinainte. Smerenia este mereu însoțită de speranța în ceva mai bun ce va să apară, dar și împăcarea cu cele neplăcute ce trebuie să dea rod, știind că vom fi feriți de ceea ce este cel mai rău. Smerenia este starea obișnuită și definitorie a Sfântului.

Căința și smerenia sunt promisiuni și semne că evoluăm spiritual, că ne purificăm și ne iluminăm, apropiindu-ne zi de zi de Sfințenia lui Dumnezeu. Când ele se trezesc în noi, este un eveniment spiritual, umplându-ne pieptul de energie și mulțumire divină. Sunt lacrimi de bucurie, de recunoștință adresată Divinității, de iertare a semenilor. Smerenia nu înseamnă umilire fățișă în fața oamenilor, ci sentimentul de pace, seninătate, lipsă de teamă, înțelegerea instinctivă a ordinii naturale perfecte a lucrurilor.

Cât de nefericiți și necugetați sunt cei care, în miezul suferințelor, nu se bucură de căință și smerenie, ci se împietresc și mai tare, lovind în jur, din disperare! Ei pierd ocazia specială de a se purifica și apropia de Divinitate.

Jelirea publică poate împiedica apariția căinței. Lacrimile căinței au alt gust decât cele ale jelirii. Plângerea de milă cerșește compasiunea semenilor și este o risipire a energiei psihice. Fiind interiorizată, căința obține Grația Divină, ne înalță, ne liniștește, ne aduce înțelepciune.

„Nu fura, nu omori!” sunt poruncile de început, dar morala are multe trepte, nenumărate, tot mai subtile. Purificarea morală NU este o chestiune secundară, de timp liber sau o simplă teoretizare și reglementare socială convențională. Progresul moral echivalează cu evoluția spirituală. Morala este terenul de luptă al spiritului, viața sau moartea întru Dumnezeu. Arme imparabile ale „războinicului luminii” sunt căința și smerenia...

O rugăciune, dacă este adevărată, ne trezește în suflet căința. Altfel, este o meditație. Sau, în cazul obișnuit, este doar o petiție adresată „Șefului Lumii”. Rugarea nu e rugăciune. Rugarea poate primi un refuz, dar rugăciunea cuprinde imediat răspunsul binecuvântat.

În încheiere, două rugăciuni atribuite marelui duhovnic și exorcist, preotul Ilarion Argatu (1913-1999). Prima este o mostră de căință, iar a doua un exemplu de smerenie și mulțumire adusă Divinității.

RUGĂCIUNE DE CĂINȚĂ

«Iartă-mă, Doamne:

- pentru tot ce puteam să văd și nu am văzut!
- pentru tot ce puteam să aud și nu am auzit!
- pentru tot ce puteam să simt și nu am simțit!
- pentru tot ce aș fi putut să înțeleg și nu am înțeles!
- pentru tot ce puteam să conștientizez și nu am conștientizat!
- pentru iertarea pe care aș fi putut să o dau și nu am dat-o!
- pentru bucuria pe care aș fi putut să o trăiesc și nu am trăit-o!
- pentru Lumina pe care aș fi putut să o primesc și nu am primit-o!
- pentru viața pe care aș fi putut să o ocrotesc și nu am ocrotit-o!
- pentru visele pe care mi le-aș fi putut împlini și nu le-am împlinit!
- pentru necunoscutul în care aș fi putut să pășesc și, din teamă, nu am îndrăznit să pășesc!
- pentru iubirea pe care aș fi putut să o exprim și nu am exprimat-o!
- pentru tot ce puteam să creez bun și frumos și nu am creat pentru gloria Ta, Doamne, și a Împărăției Tale Divine!

Pentru tot ce știu și nu știu că am greșit, pe Tine, Doamne, care ești Mila și Iubirea infinită, Te rog, iartă-mă și mă îmbracă cu nesfârșita Ta Iubire și Lumină! »

RUGĂCIUNE DE SMERENIE

«Îți mulțumesc, Doamne:

- pentru toată frumusețea pe care am văzut-o izvorând din Tine!
- pentru muzica tăcută a Inimii Tale, pe care mi-ai dezvăluit-o auzului!
- pentru tot ce am simțit bun și minunat în viața mea!
- pentru tot ce, prin harul Tău, am înțeles!
- pentru lumina pe care am sorbit-o în adâncul meu!
- pentru iertarea pe care dăruind-o, am dobândit pace!
- pentru bucuria fiecărei clipe trăite în Tine, Doamne!
- pentru toate cadourile spirituale care mi-au îmbogățit ființa!
- pentru viața mea, care e a Ta, o mică parte a simfoniei existenței!
- pentru visele care au prins formă prin armonia iubirii Tale pentru mine!
- pentru necunoscutul în care am pășit plin de curaj, regăsindu-Te!
- pentru iubirea copleșitoare cu care mă dezmiierz clipă de clipă!
- pentru tot ce am creat prin Tine bun și frumos, aducând cu umilință laudă Împărăției Tale divine! »

29 iunie 2011

BINE FĂRĂ RĂU?

Maestrul Yogananda a aprobat construirea unui ashram în California, pe malul mării, la Encinitas. Apoi plecă într-o călătorie de peste un an de zile în India, uitând complet de acest proiect. La întoarcerea sa, găsi ashramul deja construit de discipolii săi, ca o mare surpriză. El visase acest loc cu mulți ani înainte de a veni în America, iar acum visul său devenise realitate. Totuși, după câțiva ani, eroziunea oceanului a provocat o deplasare a terenului, iar construcția a trebuit să fie părăsită, spre marea tristețe a Maestrului. Acest eveniment aruncă o umbră de îndoială asupra infailibilității Maestrului, și, prin extrapolare, a oricărui Maestru spiritual.

S-ar putea spune că așa a fost voința divină, să îl îndepărteze de atașamentul pentru un anume loc pământesc. Ori s-ar putea spune că aici și-a băgat coada Aghiută, ca să împiedice misiunea spirituală a Maestrului. Opinia noastră este că ambele variante pot fi valabile în acest caz. Realizarea ashramului i-a împlinit o dorință omenească, iar distrugerea sa a fost o lovitură sub centură. Ulterior, discipolii au construit un nou ashram și mai frumos, Lake Shrine, dar nu la malul mării.

Ceea ce doresc să subliniez prin acest exemplu este că o astfel de întâmplare poate fi interpretată în două moduri total diferite. Binele poate fi confundat cu răul. „Așa a vrut Dumnezeu!” poate fi „Așa s-a opus Satana!”. Oamenii pun pe seama lui Dumnezeu tot ce li se întâmplă. Dar are și Satana o contribuție importantă negativă. Biserica spune că diavolii nu au decât puterea pe care le-o îngăduie Dumnezeu. Așa este, dar să nu ne așteptăm că diavolii îi cer voie lui Dumnezeu pentru blestemățiile lor! Ne apără biocâmpul personal purificat, o karmă bună, precum și îngerii Domnului. Dar și diavolii au puterea lor. Isus Cristos ne spune că Pământul este Împărăția Satanei. Înțelegem că lumea oamenilor este condusă, deocamdată, mai ales de influențele malefice. Nenumăratele grele suferințe din istoria umanității confirmă cu vârf și îndesat această afirmație.

Sună cam „maniheistă” această interpretare a realității spirituale!

Elementul cheie al teoriei maniheiste (religie persană fondată în secolul III d. C.) îl reprezintă non-omnipotența puterii lui Dumnezeu și confruntarea neîncetată dintre lumină și întuneric. Totuși, spre deosebire de erorile gândirii maniheiste, noi recunoaștem perfecțiunea infinită a divinității și nu spunem că divinitatea are o natură duală, compusă din două părți egale, dar opuse (Bine-Rău). Credem că Dumnezeu, în perfecțiunea ființei sale, nu ar fi putut concepe ceva contrar Siei. Ar fi ca și cum un inginer ar proiecta un robot mecanic care să fie alergic la metal. Ar fi un non-sens.

De unde a apărut atunci Satan?

Satan s-a autocreat prin aglutinarea energiilor uzate inițiale ale universului. Prin urmare, Dumnezeu este NECREAT, lumea este CREATĂ, iar Satan este AUTOCREAT. Dumnezeu nu l-a creat pe Satan, dar a știut că apariția sa este iminentă, acceptând acest risc calculat.

Creația inițială nu cuprindea universul fizic, ci doar pe cel mental. Entitățile începutului creației (unii le spun „Elohim”) erau exclusiv mentale, fără formă, iar ele au vrut să își copieze Creatorul, creând și ele, la rândul lor, universul cu formă: întâi astral și apoi cel fizic. În acest efort creator, emanația de energie mentală uzată, imperfectă s-a coagulat într-un anume loc al universului care a căpătat din ce în ce mai multă consistență, inteligență și conștiință. Îl numim Satan.

Putem înțelege acest fenomen autocreator analizând parapsihologic modul în care se comportă energiile-gând ale oamenilor. Gândurile emise de oameni se strâng laolaltă, în virtutea principiului rezonanței, într-un „nor” sau „ceață ectoplasmatică”. Pe măsură ce se întăresc energetic, dobândesc tot mai multă personalitate, capătă anumite automatisme, care manifestă atributele gândurilor strânse laolaltă. Se știe, de exemplu, că în „locurile de pierzanie” (cârciumi, bordeluri etc.) sunt constituite astfel de forme-gând negative care, fiind niște reale „caracatițe” energetice, atrag spre ele trecătorii din apropiere, ispitindu-le cu gânduri și dorințe specifice, într-o modalitate vicleană.

Într-un mod analog, Satan s-a autoconstituit din energiile uzate de către primele entități create de Dumnezeu. Inteligența sa este foarte mare, specifică nivelului de vibrație corespunzător planului mental, mult superior planului astral. Conștiința sa este anti-divină, adică este o imitație a conștiinței spiritelor divine, dar orientată contra lui Dumnezeu.

Spre deosebire de Dumnezeu, care este absolut imaterial, transcendent, Satan este totuși material, imanent. Satan nu ar putea exista în afara Creației Divine, pe când Dumnezeu poate. Aici apare asimetria evidentă între cei doi poli ai universului. Dacă Dumnezeu ar decide să resoarbă Creația Sa în non-existență, Satan ar dispărea și el instantaneu, fără urmă.

De ce este Satan rău?

- Nefiind creat intenționat de Dumnezeu, nu are de ce să-I fie recunoscător și să-I imite bunătatea.
- Energiile inferioare calitativ care l-au format și îl hrănesc mereu nu îi pot genera decât stări inferioare, nefericite, pline de ură.
- Se mai adaugă frustrarea că este format numai din reziduuri, nu din energii creatoare, ceea ce îl întărește și mai tare.
- Pentru că provine din dejecțiile mentale rezultate în procesul de creare a vieții în univers (inutile, chiar dăunătoare vieții), Satan dorește în mod natural distrugerea acesteia.

Dumnezeu este iubire. Cu cât se apropie de El, spiritele superioare simt mai multă fericire și, tot din iubire împărtășită, ele vor să slujească ființele aflate în nevoie.

Satan este frică. Cu cât se apropie de el, demonii resimt mai multă teamă, o presiune foarte neplăcută. Există însă o compensație: demonii mai mici tremură de frica lor; deci sunt motivați de voluptatea terorii.

Pe o ordonată de la minus infinit la plus infinit, Dumnezeu aflându-se sus, iar Satan jos, motivația poate fi reprezentată ca un vector de jos în sus în cazul îngerilor, și tot de jos în sus în cel al demonilor. În primul caz, atracția magnetică este iubirea divină, în al doilea, respingerea magnetică este frica inspirată spiritelor mai slabe.

Deci, oricum am privi lucrurile, existența universală este motivată de Mai Bine... Aceasta este o altă asimetrie între cele două Regate spirituale (Binele Divin și Răul Satanice), care în rest par a fi perfect simetrice.

Cum iau naștere spiritele?

Dumnezeu a creat și creează permanent spirite. El creează și mediul în care ele să trăiască. Acest mediu este constituit din particule specifice nivelului respectiv de vibrație. Aceste particule se regăsesc în învelișul protector al spiritului, numit perispirit. În cadrul fiecărui nivel există o plajă de frecvențe în care viețuiesc ființele acelui nivel. De exemplu, în planul fizic, avem starea solidă, lichidă și gazoasă, particulele fiecărei stări de agregare vibrând cu frecvențe diferite. În corpul omului se găsesc și solide, și lichide, și gaze.

Când creează un spirit, Dumnezeu îi dăruiește pentru început o parte din „substanța” Sa eternă și imaterială. Acesta este scânteia divină, în jurul căreia se construiește restul spiritului. Următorul pas este dotarea sa cu conștiință, un strat material foarte rafinat ce înconjoară nucleul divin. Prin conștiință, spiritul ia contact cu lumea în care trăiește. Această conștiință are mai multe straturi, toate materiale, corespunzând diverselor medii în care spiritul poate călători. I se mai spune și perispirit.

Vechii indieni au numit spiritul, atman, ca având calitățile de *satchit-ananda*. Adică, existență-conștiință-fericire. Nucleul divin îi acordă statutul existențial etern, *sat*. Conștiința este totuna cu *chit*. *Ananda*, sau beatitudinea divină este accesibilă doar acelor spirite care nu sunt demoni.

Conștiința (perispiritul central) se manifestă vizibil printr-o nuanță de alb, gri sau negru. De fapt, este vorba despre nivelul de Lumină. Îngerii au conștiința alb-strălucitoare, demonii o au întunecată, iar spiritele intermediare prezintă nuanțe de gri. Restul perispiritului poate avea și alte culori specifice mediului și istoriei individuale. Dar culoarea de bază a conștiinței (gradul de gri, nivelul de lumină) filtrează toate celelalte culori, luminându-le sau închizându-le nuanța.

Satan a creat demonii?

Da. Demonii au fost ajutați să ia naștere de către Satan, din aglomerările de energii uzate. El le-a dăruit scânteia satanică. Cel mai potrivit ar fi să îi numim „energii inferioare”, nicidecum spirite, fiindcă sunt lipsiți de scânteia divină. Și un înger, și un demon au amândoi o conștiință, dar ei diferă prin calitatea acestei conștiințe, care pe unul îl face fericit și bun, iar pe celălalt nefericit și rău. Deci, conștiința (sau perispiritul central) poate fi alcătuită din materie mentală ultra-rafinată sau materie mentală reziduală. În decursul eternității, calitatea conștiinței se poate modifica, în bine sau în rău. Așa cum Lucifer a decăzut din condiția de înger, tot astfel un spirit inferior își poate „albi”, sau „lumina” conștiința treptat. Conștiința face parte din creația manifestată, supusă transformărilor.

În concluzie, actul de naștere al unui spirit divin începe cu o aglomerare de energie suficient de organizată (cum ar fi, de exemplu, o formă-gând). Aceasta devine spirit din Voința Divină, prin aducerea unei scânteii divine care o structurează în jurul său, precum un magnet. Dumnezeu „rupe” din Sine acest nucleu transcendent, dăruindu-se din iubire noii ființe, anticipând cu bucurie momentul când spiritul va reveni definitiv în Absolut, alături de El, lucrând în Unitate pentru binele lumii. Satan, imitându-L pe Dumnezeu în crearea spiritelor, simte însă o ură nesfârșită față de noul demonaș creat de el, fiindcă are impresia că acesta îi „fură” din energia sa immanentă și, pe măsură ce va crește în putere, îi va amenința supremația asupra lumii tenebrelor.

Putem spune, pe înțelesul oricui, că în Rai găsim colaborare și altruism, iar în Iad, competiție și individualism. Pe Pământ, raiul și iadul coexistă, iar omul nu e nici înger, nici demon.

Energiile „uzate” sunt totuna cu cele „inferioare”?

Trebuie să distingem între energiile uzate (materia constitutivă a demonilor) și energiile grosiere (inferioare ca vibrație celor mai subtile, mai rafinate). Unii exprimă această idee într-un mod ambiguu, spunând că „Întunericul nu este Răul”. Din energiile grosiere Dumnezeu poate naște conștiințele unor tipuri de spirite necesare Creației. Și aceste spirite au dreptul la evoluție. Dumnezeu nu operează însă niciodată cu energii uzate, perverse. Totuși, vibrația mai lentă - specifică spiritelor grosiere - le predispune la corupție morală. Putem înțelege aceasta prin analogia cu o minte grobiană, care nu poate controla instinctele și impulsurile omului. Prin educație însă, oricine poate deveni un om civilizat. Similar, maturizându-se, chiar și un spirit grosier își poate purifica conștiința. Deci, să nu confundăm un spirit imatur, jucăuș, prost, cu unul demonic. Demonul face răul fiind perfect conștient de urmări, încercând să atragă și spiritele imature în acest joc periculos.

Dumnezeu Creatorul, din transcendența Sa, trimite în lume permanent o energie proaspătă, care hrănește spiritele de lumină. Ele o folosesc și elimină un alt tip de energie, uzată. Ea este preluată, ca hrană, de un spirit al întunericului, aflat pe un plan similar, dar simetric cu

spiritul de lumină. Și acesta, la rândul său, va elimina o energie și mai uzată, care va merge direct în haznaua ultimă, numită Satan. Iată de ce Dumnezeu și Satan nu se vor putea anihila reciproc niciodată: ontologic, Satan nu poate ajunge la pura transcendență, iar Dumnezeu nu poate împiedica ființele să elimine noxe.

Omul, ca și spiritul, când trăiește o anume suferință, elimină din corp energiile sale uzate, putând ulterior să resimtă psihic o stare de ușurare și împăcare. Am putea presupune că și demonii, care eventual îi dădeau târcoale, sunt acum sătui și nu mai au motive să îl tulbure. Mecanismul automat de detoxifiere de energia malefică este suferința, în cazul tuturor ființelor vii. Doar omul mai are și alte procedee științifice și inteligente de a evita suferința acută în vederea autopurificării energetice.

În acest sens se spune că „jugul lui Cristos este dulce”, adică disciplina spirituală urmată conștient cere un efort mai mic și cu efecte bune mai rapide în comparație cu suferința involuntară care ar fi fost implicată natural în obținerea aceluiași rezultat benefic.

Deci suferința însoțește deseori eliminarea de energii uzate. Reciproc, în cazul sacrificiilor de magie neagră, demonii sunt hrăniți cu energie uzată obținută din sacrificarea unei ființe vii. Aici, ofranda către demoni este chiar suferința provocată artificial, ca și fiorul cruzimii trezite în făptuitor. Vrăjitorul pretinde un serviciu în schimbul acestui ritual neplăcut. Orice ucidere a unor vietăți pe temei religios este de fapt un troc cu demonii. Dumnezeu binelui nu cere sacrificarea altor vietăți și provocarea de suferință inutilă, ci El ne cere sacrificarea egoismului din noi, autopurificarea energiilor prin forța voinței și inteligenței specifice omului.

Există oameni în care s-au încarnat spirite cu o conștiință demonică?

Desigur. Sunt oameni răi din naștere, ușor de recunoscut prin faptele lor abominabile, instruiți și protejați de draci. Alții sunt mai greu de recunoscut, fiindcă își ascund intențiile viclene. Tot ce putem să facem – noi, cei dedicați binelui – este să le neutralizăm influența asupra celor mai slabi de înger. Demonii încarnați nu sunt atât de numeroși precum persoanele cu o conștiință intermediară, instabilă, manipulabili, ușor de atras de forțele malefice. Aceștia din urmă trebuie și pot fi ajutați de oamenii cu suflet nobil și minte puternică. Totuși, după cum un înger încarnat poate să decadă spiritual, e valabil și invers, un demon încarnat poate să se lumineze și să se înalțe spre Dumnezeu, prin fapte bune.

În filmul „Yoghinii din Tibet”, unul din marii maeștrii spirituali intervievați spunea că își poate aminti viețile trecute ale spiritului său. „M-am născut în Iad”, spunea el, cât se poate de serios. Dacă nu a vorbit metaforic (ceea ce nu cred), atunci domnia sa este un exemplu viu de demon care a trecut totalmente de partea Luminii. Poate că și marele

yoghin tibetan Milarepa a fost tot un demon încarnat, care s-a căit și mântuit în acea viață exemplară.

Dacă acești demoni încarnați ar fi vânați de către oamenii de bine, planeta ar scăpa de rău?!

Asta a încercat Inchiziția, cu efecte contrare.

Dar dacă demonii sunt chiar în posturi cheie de conducere a societății? Iar cu demonii neîncarnați ce ne facem, care continuă să îi influențeze pe cei slabi de înger? Putem discerne între demonii irecuperabili și spiritele neevolute încă?

Dacă omul în care s-a încarnat un spirit inferior nu a făcut prea mult rău în viață, conștiința sa se va purifica, apropiindu-se de Dumnezeu. Nu este corect să răpim unei ființe această șansă de mântuire. Dacă a făcut răul, karma va atrage pedeapsa asupra sa. Fără sprijinul invizibil al karmei negative, „vânarea” ar perturba armonia universală și ar chema pedeapsa asupra „călăului”. Ar fi deci un auto-sacrificiu, pe care „călăul” ar trebui să și-l asume conștient. Din fericire, Dumnezeu nu cere niciunui individ să salveze lumea. Este o treabă pe măsura Puterii și Inteligenței divine.

Atâta timp cât lumea va exista, va exista și lupta între cele două forțe antagonice și relativ egale, Binele și Răul. Invocarea puterii divine ne poate apăra de efectele dezastruoase ale forțelor răului. Nu Dumnezeu trebuie acuzat de micile și marile tragedii ale vieții noastre. Dacă El le îngăduie, înseamnă că ar putea fi un rezultat karmic, nicidecum dorința Creatorului Divin. Și să nu uităm de natura multiplă a karmei: individuală, familială, etnică, națională, globală. Demonii sunt deseori utilizați pentru realizarea unor efecte karmice, chiar dacă ei sunt prea ignoranți sau impulsivi ca să își dea seama că sunt folosiți ca niște unelte în mâna invizibilă a destinului. (Sau poate chiar știu?)

După cum balega îngrășă pământul, tot așa demonii pun în valoare spiritele superioare, le obligă să fie mai inteligente și mai puternice. Oamenii se pot aștepta și la atacuri nemeritate din partea demonilor, fiindcă viața este o luptă, nu un teatru de marionete. De aceea, omul trebuie să aibă o atitudine cucernică și să se apropie de Dumnezeu, pentru a fi mai bine apărat de Îngeri, ca și de însăși platoșa bioenergetică proprie. Totuși, există momente când Îngerii preferă să nu ne ajute, ci să suportăm anumite neplăceri (ne-karmice), pentru a câștiga „puncte” pe care să le folosim ulterior.

Ce înseamnă ca omul să „câștige puncte”?

Există un anumit echilibru între Bine și Rău, care nu poate fi schimbat dintr-o dată, fiind specific karmei globale a fiecărei planete. Se știe că orice creație de valoare implică un anumit sacrificiu. Legenda meșterului Manole tocmai asta încearcă să ne sugereze și poate de aceea este considerată o capodoperă literară. Suferința sacrificială este un fel de „plată în natură” automată către diavoli, care nu vor mai putea să se opună noii realizări. Desigur, ei nu sunt „înduioșați”, ci mai degrabă sunt

împiedicați de echilibrul universal să acționeze, li se „fură puterea”. Sau, pur și simplu, sunt prea „îmbuibăți” cu energia uzată obținută... Sacrificarea poate fi realizată înainte sau după.

Deci sacrificiul servește creației. Opusul creației este distrugerea. Iar distrugerea este un sacrificiu pentru o creație viitoare. Acesta este ciclul nesfârșit al creației și distrugerii lumii, în virtutea echilibrului universal. Sacrificiul în vederea creației divine este acceptat de Dumnezeu. El Însuși și-a sacrificat Ființa Sfântă creând lumea, fiindcă s-a obligat să accepte apariția lui Satan, dușmanul său total, precum și cumplitul, nesfârșitul război al fiilor Săi iubiți împotriva forțelor răului. Suferința lumii nu îl lasă indiferent pe Domnul.

În ritualurile de magie neagră, sensul sacrificiului este inversat, fiind un contract pentru distrugere, nu pentru creație. Suferința victimei și duritatea emoției călăului sunt dedicate conștient forțelor răului, pentru a le întări puterea. De ce, de data asta, suferința *ajută* demonii? Când faci răul în mod voluntar, te aliezi cu el și îl întărești. Când îl suporti involuntar pentru un scop nobil, îl slăbești. Diferența o face intenția.

Există totuși limite inerente alcătuirii civilizației umane, care împiedică răspândirea practicilor magiei negre. Opoziția oamenilor față de magia neagră este chiar instrumentul prin care acționează echilibrul universal. Prin urmare, sacrificiile rituale nu pot depăși un anumit prag de suportabilitate general, dat de karma colectivă. Într-o societate ideală, curată moral, dacă ar apare un astfel de magician, ar fi imediat repudiat, exilat sau anihilat. Dar există și zone sau țări, la ora actuală, unde magia neagră este atotputernică, iar populația este înspăimântată. Faptul că populația locală nu a reușit să se opună răspândirii terorii se datorează și karmei colective dure. Până la urmă, după războaie sau cataclisme naturale, oamenii devin mai buni și mai toleranți unii cu alții. Karma colectivă negativă s-a ars prin suferință, care a mulțumit demonii.

În concluzie, depinde numai de om ce sens va da sacrificiului său: unul creativ, benefic sau dimpotrivă, unul distructiv, malefic.

Vrăjitoria este o activitate malefică sau benefică?

Transmiterea harului vrăjitoresc în neam este o investiție realizată de un spirit puternic, care este responsabil de acea linie de magicieni. El ordonă spiritelor inferioare (ale pământului, apei, focului etc.) să îndeplinească voința vrăjitoarei. Fiind un spirit puternic, el este neapărat un supus disciplinat ori al Luminii, ori al Întunericului. De aici apar primele diferențe dintre magicienii „negri” și cei „albi”.

Dar mai există o diferență esențială care îi distinge pe vrăjitori între ei, și anume discernământul. Atâta timp cât magicianul respectă întocmai cerința clientului său, fără a cerceta cauzele profunde ale nefericirii, precum și diversele căi naturale de rezolvare a problemelor, putem spune că magicianul este un ignorant. Iar spiritele superioare se feresc de cei care nu vor să afle calea înțelepciunii. Dorința, părerea, impulsul de moment, emoția necontrolată sunt mobilurile clientului, care

deseori vin în contradicție cu predestinarea divină și planurile Spiritului încarnat în client. „Binele” omenesc este adeseori dușmanul „mai binelui” spiritual. Pentru că nu poate, nu știe, nu vrea Cunoașterea spirituală, magicianul se comportă ca un elefant într-un magazin de porțelanuri. Puterea exercitată neînțelept, neintegrată în armonia cosmică, este o sursă suplimentară de probleme, haos și suferință inutilă. În acest sens, actul magic este dăunător. Puțini Magi au atât Putere supranaturală, cât și Cunoaștere înaltă.

Desigur că și doctorii tratează bolnavi păcătoși. Desigur că și judecătorii mai condamnă oameni nevinovați. *Cu ce ar fi mai vinovat un magician ignorant decât aceștia?* Entitățile implicate în magie acționează mult mai profund, în alte planuri decât cel fizic, chiar fără ca magicianul să știe cum și ce fac ele. Apoi, magicienii nu sunt totuși total ignoranți, ei știu bine că urmările actelor magice pot fi cumplite uneori, mai ales asupra dușmanilor clienților plătitori, deși poate că nu ar merita-o. Dar ei acceptă acest compromis cu propria conștiință morală, doar din dorința de îmbogățire pe seama nefericirii altora. Din contră, în principiu, orice doctor sau judecător caută să facă numai bine, binele cerut de profesie și deontologie. Or, în magie, binele se confundă cu bunul plac, adică lipsa totală de reguli morale. Iar asta este o vină evidentă...

Deci nu poate exista binele decât odată cu acceptarea răului, nu putem concepe o societate numai a binelui?

În gând putem concepe orice utopie. Dar în realitate există nenumărate restricții ce invalidează o astfel de pretenție absolută. Există civilizații fizice, pe alte planete, unde utopia este reală. De putut, se poate. Dar pe acest Pământ s-a adunat de-a lungul istoriei umane foarte multă karmă negativă, care trebuie „arsă” prin suferință. Prin urmare, aici demonii au mult de lucru și nu pot fi scoși din peisaj. Deocamdată, putem doar să sperăm și să acționăm inspirat divin ca persoana noastră să fie scutită de necazuri majore. Dar unele mici necazuri tot vor mai apărea. Să le privim ca pe niște mici sacrificii, ce vor rodi în fapte bune și realizări importante. Contează să trecem indiferenți peste ele, având la orizont marile obiective ce ne așteaptă.

Lângă toate geniile s-au găsit mereu falși prieteni sau dușmani declarați care i-au secătuit de vlagă, perturbându-le eforturile creatoare. Le-au depistat vulnerabilitățile inerente firii umane și le-au exploatat, spre revolta admiratorilor sinceri, care ar fi dorit ca nimic rău să nu li se întâmple „idolilor” lor. (Vezi moartea și viața zbuciumată a celebrului Michael Jackson.) În ciuda tuturor opreliștilor, geniile au creat opere nemuritoare, atât cât s-a putut în condițiile date. Deseori și-au sacrificat sănătatea, familia, fericirea pentru a crea ceva măreț pentru omenire. Cu cât misiunea lor era mai înaltă, cu atât sacrificiile lor erau pe măsură.

Să ne amintim și de destinul tragic al lui Isus din Nazaret, o pildă dureroasă pentru toți cei care simt nevoia de a face bine semenilor mai

mult decât propriei persoane. Destui semeni îi vor binecuvânta și le vor lumina viața, dar răsplata supremă va veni abia după trecerea în lumea spiritelor înalte, acolo unde binele triumfă întotdeauna, iar fericirea este eternă.

Ar trebui să ne luăm ca idol, ca model de viață, un om de valoare pe care îl apreciem pentru ceea ce este și ce face?

Proiectând doar fațeta pozitivă, dezirabilă, statutul public al unui medic, preot, președinte, judecător, învățător, părinte asupra omului care poartă acest *statut* nobil, tindem să neglijăm faptul că omul în carne și oase poate să se manifeste și negativ, nepermis, injust. Iar când ne lovește personal corupția sa, ne pierdem încrederea în bine și Dumnezeu. Greșeala însă ne aparține, fiindcă am identificat Binele cu o persoană concretă care ar avea *rolul* să îl facă. Dar Binele Suprem este în Cer, mama și tatăl nostru real este Dumnezeu. Pe Pământ, binele se luptă cu răul în toate formele, între oameni, în fiecare om...

Să fim treji și atenți: să identificăm forma răului și să ne opunem lui. Orice om poate, la un moment dat, să fie „purător de întuneric”. Inclusiv noi înșine! Trebuie să îl demascăm cu diplomatie, dar ferm. Tolerând păcatul de dragul omului (cum fac „umanistii”) este un lucru grav, perdant pe termen lung și dăunător societății. Totuși, să nu confundăm individul cu răul din el, ca să nu devenim asemenea inchișitorilor. Lupta cu răul este impersonală și universală. Dar pentru a avea o asemenea perspectivă, trebuie să fim bine înfiți în Realitatea Divină. Altfel, realitatea crudă ne poate oricând răsturna orice ideal înalt sau concepție metafizică. Și am putea deveni cinici sau blazați, dezamăgiți sau atei...

Toți regretă acum că blândul Michael Jackson a fost hărțuit și acuzat pe nedrept, de către persoane rău intenționate... Victime de acest gen sunt și pe lângă noi, dar deseori inconștiența noastră ne face complici taciți la răstignirea nevinovaților. Bârfa, calomnia sunt doar câteva, cele mai „nevinovate”, dintre armele răului. Dacă nu suntem lucizi, atenți, conștienți, oricând putem fi complici cu răul. El ne oferă mereu argumente slabe în favoarea sa, dar mintea noastră puternică ar trebui să le sesizeze inconsistența. Asta se numește discernământ: a intui efectele prostiei, lenei intelectuale, comodității morale și a nu le da curs. Dacă totuși le-am dat curs, dar regretăm ulterior, să revenim cu scuze, erate, completări. Asta se numește curaj.

«Nu credeți în buna credință a tradițiilor, chiar dacă datează de generații și sunt larg răspândite.

Nu credeți un lucru numai pentru că mulți alții vorbesc despre el.

Nu credeți în bunele intenții ale înțelepților din vremurile trecute.

Nu credeți în ceea ce v-ați imaginat, sugestionându-vă că un zeu a fost sursa voastră de inspirație.

Nu credeți în autoritatea maeștrilor și a preoților.

După ce examinați totul, credeți numai în ceea ce ați verificat și experimentat singuri și considerați a fi rezonabil după felul vostru de a fi.» (*Buddha*)

5 octombrie 2009

DRUMUL SPRE IAD ESTE PAVAT CU BUNE INTENȚII

Lucifer, iată un personaj paradoxal – cunoscut ca fiind prințul de lumină al întunericului! *Cum s-a putut întâmpla ca un Înger din înaltul Cerului spiritual să cadă în tenebrele Iadului???* Cauza se spune că a fost orgoliul, Lucifer pretinzând că ar fi egalul Creatorului. Dar o idee atât de eronată putea oare să ajungă în sferele foarte înalte, aproape de Dumnezeu, unde sălășluia îngerul Lucifer?! Acest gând de mărire deșartă ar fi fost dezintegrat cu mult înainte să fi pătruns în acea zonă rafinată spirituală, precum meteoriții în atmosferă – fiindcă și gândurile sunt materiale, au densitate și magnetism. Nu te poți contamina cu nimic impur atunci când ești în preajma Domnului!

Altceva s-a întâmplat, probabil: acest virus mental a fost luat dintr-o zonă inferioară, în care Cel Infectat a poposit prelungit. Să presupunem că Îngerul de lumină Lucifer a dorit să salveze demonii din întuneric, ba chiar să desființeze complet Infernul. Este clar că a dovedit o bunăvoință lipsită de experiență, o ambiție de a aduce Binele cu forța acolo unde nu era dorit. Așa putem explica cum de au căzut și o treime din îngerii Cerului, care l-au urmat. E greu de crezut că s-ar fi molipsit toți, dintr-odată, de credința prostească că Lucifer ar fi egal cu Dumnezeu! Însă ei erau învățăceii și ajutoarele Prințului, împărtășindu-i naivitatea și entuziasmul de a distruge Iadul. Putem să le înțelegem devotamentul și spiritul de sacrificiu în această misiune nobile... În toiul luptei dintre energia luminii și cea a întunericului satanic, spiritele luciferice nu și-a dat seama că le scade rezerva de lumină, că trebuie să se retragă din luptă și s-au lăsat inoculați de corupție. Pe nesimțite, s-au molipsit de orgoliul satanic, iar acum sunt prea mândri să își recunoască greșeala, să se căiască și să ceară mila divină – pe care Dumnezeu abia așteaptă să le-o ofere.

Dictonul „Drumul spre iad e pavat cu bune intenții” i s-ar potrivi ca o mânășă lui Lucifer. Bunele sale intenții au fost deturnate din cauza nechibzuinței sale. El nu avea forța necesară pentru a-l îngenuchia pe Satan. Numai Dumnezeu ar putea să îl anihileze, și asta numai prin distrugerea universului. *Atunci de ce l-a lăsat Creatorul să coboare în tenebre, dacă știa că nu are șanse de victorie?* Cu certitudine că l-a atenționat, dar i-a lăsat libertatea de alegere și acțiune. Ca și lui Adam. Ca oricărei creaturi create după chipul și asemănarea Sa... Libertatea este supremul dar divin.

Lucifer și acoliții săi încă mai pot apărea în fața ochiului spiritual ca îngeri luminoși, dar lumina lor este pală, fără strălucire divină. De aceea, lucifericul este cel mai înșelător și periculos dușman al spiritualității -

fiindcă se pricepe să o imite. Demonii satanici sunt negri, grotești și pot fi recunoscuți și evitați mai ușor de cei care caută lumina divină.

De ce ne interesează personajul Lucifer? Pentru că el stăpânește planeta Pământ. Mai exact, domină gândurile majorității oamenilor. Egoismul se observă și la animale, iar omul l-a moștenit. Dar peste instinctul de supraviețuire, omul a adăugat câteva elemente mai insidioase, închinare Răului. Egoismul multor oameni nu provine din firea animală, ci este contaminat cu răutate absolută. Acțiunile multor oameni nu ar putea fi săvârșite de animale, sunt de un nivel cu mult inferior, infernal.

De mii de ani, Lucifer influențează viața oamenilor. Tabăra Luminii face eforturi imense pentru a nu ceda lupta și a salva sufletele pământenilor. Acum 2000 de ani, a aruncat în luptă cea mai prețioasă armă: Cristos, Fiul lui Dumnezeu, s-a întrupat printre oameni, pentru a le aduce direct Lumina Sfântă. A fost o bătălie parțial câștigată, căci privind istoria Bisericii, ne dăm seama că această victorie a fost mult pângărită, din exterior și din interior.

Ideile pe care ni le inoculează Lucifer sunt ușor de înțeles și aplicat de oricine, rezonabile până la un punct – dar distructive în final. Egourile umflate cu această ideologie se ciocnesc unul de altul și se sparg ca niște căpușe pline, provocând dezastre umane. În schimb, tezele cristice, divine, sunt neobișnuite, stranii, greu de înțeles și aplicat de omul obișnuit – dar foarte constructive și minunate dacă sunt urmate până în final.

Lucifer încurajează limitările minții umane și minima rezistență în fața tentațiilor inferioare – este „umanist”, pune omul în centrul filosofiei sale și ceea ce „se vede”. Cristos dez-limitează mintea și ne învață să ne depășim egoul – este „moralist”, să nu fim sclavii trupului, să credem că mai există o realitate invizibilă superioară.

Etica luciferică este „utilitaristă”: să fii bun dacă asta îți aduce folos, să nu fii rău dacă nu e neapărată nevoie, dar să fii foarte rău dacă cineva te supără puțin sau stă în calea dorințelor tale. Sună atrăgător și familiar pentru ego, nu?! De mii de ani, omenirea se ghidează după această etică... Cristos o răstoarnă: să fii bun întotdeauna, chiar dacă nu îți aduce folos, după modelul divin! Dumnezeu nu are niciun folos dacă este bun cu noi, creaturile, și totuși ne arată toată bunăvoința. Viziunea cristică este cosmică și divină, dar ne solicită efortul de a depăși nivelul gregar, atât de comod.

Isus Cristos a cerut adepților săi un singur lucru, și anume să dobândească realizarea spirituală, ca și El, manifestată în exterior prin două calități divine:

1. Să dovedească faptul că îl iubesc pe Dumnezeu Tatăl mai presus de orice (deci mai presus chiar de propria ființă limitată);
2. Să dovedească faptul că își iubesc semenii ca pe propria ființă.

Acestea sunt lucruri greu de înțeles și de aplicat pentru cei care nu urmează în mod serios o disciplină spirituală...

Cum de are Lucifer, o ființă spirituală cosmică, o viziune atât de limitată asupra vieții, infantilă chiar, încurajând egoismul? El se află acum pe un nivel vibratoriu subtil inferior, dens, apropiat de vibrația materială a minții umane. De aceea mintea fizică, ea însăși densă, rezonază mai ușor cu ideile luciferice decât cu cele cristice. Soluția înțeleaptă, recomandată încă din vechime, este rafinarea minții, purificarea ființei, îmblânzirea inimii, pentru a slăbi rezonanța cu impulsurile inferioare. Omul spiritualizat are o vibrație superioară lui Lucifer. Pare firesc deci că cel din urmă este invidios pe această ființă mărunță care îl depășește, în ciuda atâtor dificultăți existențiale și piedicilor puse de demoni. Invidia lui devine imediat ură și se repede asupra bietului om care vrea să se îmbunătățească, aducându-i necazuri nemeritate. Dacă omul spiritual merge ferm pe cale, cu modelul cristic în minte și inimă, va lua aceste atacuri ca pe niște teste, din ce în ce mai ușor de trecut, pe măsură ce elimină semințele suferinței din biocâmp.

„Drumul spre iad e pavat cu bune intenții”. Uneori, oamenii repetă greșeala luciferică, cu urmări similare: vor să facă binele în contra voinței celorlalți. Tocmai aici se cere înțelepciune – să discerni când se cade să aduci Binele în viața altuia.

Dacă ești bun și stai în banca ta, răul te atinge mai puțin. Dacă însă vrei să-i ajuți și pe alții să scape de rău, te poți aștepta să fii lovit pe nedrept, iar suferința să te facă vulnerabil de a fi contaminat cu și mai mult rău, într-o spirală a greșelilor. De aceea, trebuie să îți cunoști resursele, să te autoevaluezi și să te purifici permanent (chiar și Mântuitorul se reculegea în fiecare noapte, după cum scrie Evanghelia!). Nu te poți lupta cu zgura, praful și ceața lumii decât fiind tu însuși o lumină pură, strălucitoare, puternică. Destui oameni deosebiți au căzut în dizgrație, în special foști lideri spirituali care și-au supraevaluat forțele în lupta cu vicleanul Lucifer și a păcatelor acestuia: orgoliu, patimă, pretenții paranoice. Și le-au căzut pradă.

Să ne amintim că Părintele Arsenie Boca, un sfânt care făcea miracole, totuși nu făcea și exorcizări. Spunea el că, dacă nu dai cu bățul în stupul cu viespi, ele nu te înțepă. Asta apropo de faptul că unii preoți care citeau “Moliftele Sf. Vasile cel Mare” au dat de mari belele din partea demonilor scoși din diverși indivizi posedați...

Trebuie să existe măcar o sămânță de dorință inconștientă, de căință tăcută, de aspirație secretă a celui suferind pentru ca ajutorul divin să sosească. În lipsa acestora, sufletul este împietrit și nu poate primi lumina divină, care l-ar arde de durere și ar respinge-o dacă i-ar fi impusă cu forța, pedepsindu-l pe Prometeul amator.

Iată un exemplu negativ ce înseamnă să faci bine cu forța: să presupunem că un *guru* își atrage noi adepți prin mijloace nefirești - hipnotizându-i sau făcând miracole în fața lor sau oferindu-le atracții pământești. Prin hipnoză agresivă, le anihilează liberul arbitru. Prin

miracole, le farmecă mintea, care își suspendă simțul critic și speră că va face un miracol din viața lor (ceea ce evident nu se poate întâmpla, fiindcă fiecare om răspunde personal în fața Divinității). Prin atracții pământești (de exemplu, libertinaj sexual), îi minte pur și simplu, căci viața spirituală nu are nimic de a face cu aspectele carnale. Chiar dacă, în principiu, vrea să-i aducă pe calea Domnului, acest maestru se încăpățânează să le facă neofiților binele cu forța. Nu permite să acționeze autoselecția naturală – poate că unii adepți nu sunt pregătiți sau nu sunt compatibili, ori au alt rost în viață. Pentru nechibzuința și ambiția sa, acest învățător spiritual va avea mult de pățimit, ca și Lucifer. Iar cel mai dureros pentru el va fi când adepții săi se vor răzvrăti împotriva sa, socotindu-se păcătoși. Din păcate, nu este doar un scenariu ipotetic, ci există foarte multe cazuri de acest gen.

Mulți oameni cred că acționează spre binele semenilor, dar de fapt le aduc răul. Un alt exemplu des întâlnit este gelozia soacrei contra norei. Această ură, sub pretextul binelui pe care mama îl dorește băiatului său, se întoarce deseori ca suferințe provocate direct sau indirect nurorii și, prin ricoșeu, băiatului său. Până la urmă, fericirea dorită copilului se transformă în coșmar. Din prostie și ignoranță, mama posesivă se lasă manipulată de influențe demoniace mascate ca „bune intenții”. Desigur, pedeapsa karmică va sosi asupra sa, chiar dacă femeia nu și-a dat seama de grozăvia faptelor și gândurilor sale malefice.

N.W.O. (Noua Ordine Mondială)

Este evident că spiritualitatea nu face parte din „lucrurile acestei lumi”. S-ar zice că lumea poate funcționa și fără religie (ca și fără artă). *Oare?! Și cât de bine?!* După ce s-a infiltrat în zonele mai pământești, Lucifer a pervertit până și religia și arta, ca să strice bunul-gust și moralitatea populației. Idealul său final este să demonstreze că lumea poate funcționa mai bine fără Dumnezeu. „Prințul luminii” a „illuminat” o elită conducătoare ca să ordoneze mersul lumii doar prin inteligență diabolică, fără spiritualitate. Inteligența luciferică nu are Dumnezeu, punând „omul în centrul tuturor lucrurilor”. Este doar o imagine aparentă, căci în acest centru tronează Satan! Pe măsură ce planurile „iluminaților” sunt puse în aplicare, lumea se prăbușește într-un marasm tot mai acut. Deviza noii ordini mondiale (N.W.O.) este „*prin haos, la ordine*”. Dar poate ieși lumea din haos fără ajutorul divin...?!

Nu toate nenorocirile de pe Pământ sunt puse la cale de „conspirația noii ordini mondiale”. Apar focare de dezordine chiar și fără vreo punere la cale. Spiritele luciferice îi influențează pe unii să comită acte de o cruzime fără seamăn, care generează reacții negative în lanț. Oricum, una peste alta, omenirea are nevoie de o ordine care acum îi lipsește. Deocamdată luciferienii se află la cârmele omenirii și pun treptat în aplicare planul lor de guvernare mondială, care întâmpină tot mai multă rezistență – opoziție fățișă sau sabotaje tăcute – din partea oamenilor

conștienți. Planul lor de „marcare” a întregii populații, pentru a fi mai ușor controlată, are avantajul presupus de a ordona haosul general.

Și atunci, să fim pro sau contra cipurilor biometrice? Răspunsul ni l-a dat Isus încă de acum 2000 de ani: „Dați-i Cezarului ce-i al Cezarului și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu!”. Numerele primite de la autorități (CNP, conturi, ID-uri etc) nu le poți ține secrete de ele, oricum, chiar dacă ai vrea. Dar poți dispune liber de corpul pe care ți l-a dat Dumnezeu, templul Său. Ține-ți corpul curat de întinăciuni și nu da Cezarului ce-i al lui Dumnezeu! Este soluția inspirată din înțelepciunea cristică, pentru oamenii religioși... Informațiile electronice sunt foarte volatile, nu pot fi puse sub lacăt. O intenție rea se poate pune imediat în practică de către un specialist în computere, fără nicio urmă. Este ca și cum te-ar lovi trăsnetul dintr-un cer fără nori...

Totuși să fim optimiști! La momentul oportun, tot planul luciferic de conducere a lumii printr-o dictatură de catifea va fi dejucat de forțele adevărului... Eșecul va fi resimțit de toată populația globului, care va cere o transformare totală a relațiilor interumane, pentru a le pune în slujba Binelui, Adevărului, Frumosului. Atunci va veni „sfârșitul lumii”, adică transformarea civilizației. Iar miza cosmică spirituală nebănuită este ca Lucifer însuși să-și vadă imensa eroare de a se încrede în Satan mai mult decât în Dumnezeu, să se declare învins de strategia pacifică a Domnului Isus și să se căiască în fața Tatălui Divin pentru toate păcatele sale...

25 mai 2011

FILOSOFÂND DESPRE RĂU

- replici metafizice -

REPLICI DATE METAFIZICIANULUI „CÂRCOTAȘ” L.I.

Metafizicianul L.I. a formulat 15 întrebări și câteva comentarii, cârcotind împotriva Bibliei, a interpretărilor creștine, dar chiar a lui Dumnezeu. Fără a fi un exeget al Bibliei, voi încerca să răspund, după puterile și cu cuvintele mele, la aceste întrebări-comentarii.

Biblia a fost comentată de scriitorii săi în cuvinte omenești, tributare reacțiilor emoționale. Revelația lui Dumnezeu către acești oameni conținea principiul, dar gnoza era posibilă numai prin transpunerea ei în limitele putinței de exprimare care, atunci când este simțită, nu gândită, rămâne formulată prin imagini și nu prin concepte. Acesta este și motivul pentru care Mântuitorul propovăduia prin pilde și povestiri. În lumea reală, doar filozofii, matematicienii și fizicienii pot gândi abstract. Și chiar și aceștia se slujesc de simboluri. În rest, imensa majoritate a oamenilor formează gândul prin proiecție imagistică în planul mental.

L.I.

Întrebări legitime

1.

Î: Dumnezeu a creat tot ce există, nu numai în Universul Material dar și în Universul Spiritual. Cum a fost posibil ca o parte a creației Sale să-i scape de sub control, răzvrătindu-se, dând naștere în acest fel, RĂULUI? Ce fel de Dumnezeu este acela care nu-și poate controla în totalitate propria creație? Și oare chiar n-a controlat-o? Sau a îngăduit răzvrătirea? Sau chiar a generat-o! De ce?

R: Răul este un efect colateral al actului Creației, care nu putea fi evitat din perspectiva:

- liberului arbitru,
- „opacității spirituale” a lumilor mai dense.

2.

Î: Cum poate un Dumnezeu iubitor până la a-și jertfi propriul său Fiu, să dispună, într-un final, distrugerea propriei creații, care s-a răzvrătit? Acest procedeu nu relevă oare faptul că Dumnezeu nu mai are nici o altă soluție decât să-i facă să piară (vezi Apocalipsa 21.1.) pe cei pe care nu i-a mai putut controla? Cum poate fi înțeleasă **pieirea** din perspectiva Creatorului care este Total, Fundamental și Absolut? Nu cumva toate descrierile răfuielii lui Dumnezeu cu creația sa răzvrătită este doar o perspectivă conceptuală pornită din gândirea omenească?

R: Distrugerea Creației? Cam mult spus. Poate unele corecții aplicate ici și colo, unde karma acumulată nu mai poate fi amânată fără a crea noi

nemulțumiri printre cei nedreptățiți. Și apoi, nimic material nu poate dăinui la nesfârșit. Distrugerile civilizațiilor sunt necesare în unele cazuri pentru începerea unor noi etape, cu noi reguli și legi, pentru acumularea experiențelor de maturizare a lumii spiritelor. „Răzvrătirea” este doar o imaturitate de gândire.

3.

Î: Admițând că Dumnezeu în planul creației sale a hotărât să acorde personalitate deplină făpturilor create, dându-le posibilitatea să-și aleagă singuri calea de urmat, nu știa oare că pe aceste ființe nu le-a creat perfecte și că este posibil ca în inima lor să poată lua naștere neascultarea, fiind și ispitiți prin așezarea lor chiar în apropierea pomului Cunoștinței Binelui și Răului, și apoi răzvrătirea? Elocvent fiind cazul lui Lucifer. Dacă nu a știut, înseamnă că nu este atotștiutor, iar dacă a știut sau numai a bănuț, înseamnă că nu și-a iubit suficient creația de vreme ce i-a hărăzit pieirea în urma unui experiment ratat, sau n-a avut încotro sau chiar a făcut-o premeditat.

R: Când ne-a creat, evident că Dumnezeu ne-a știut limitele. Dar oare noi nu ne iubim copiii când se nasc, deși sunt ființe extrem de vulnerabile, neștiutoare, fără putere, fără știința vieții? Copilul, deși limitat, are în sine germenii maturizării. Așa și Dumnezeu, are răbdare să ne maturizăm, să ne depășim limitele, să atingem perfecțiunea.

De ce nu ne naștem perfecți? În Spirit suntem asemenea Tatălui Divin, perfecți. Dar pentru a fi și folositori la ceva, trebuie să mai învățăm. Entitățile animă universul. Viața universală evoluează și ea, este perfectibilă ca și creație. Dumnezeu a dat liber arbitru creaturilor tocmai pentru a putea participa la actul creației, fiecare după puterile sale și în locul unde se află. Probabil că Dumnezeu a luat în calcul și plăcerea pe care o primește spiritul ce se desăvârșește prin însăși actul ființării, spiritul dobândind, în timp, forță, inteligență și înțelepciune. Folosind viața materială ca o trambulină a evoluției, ființa devine încet-încet și ea un demiurg, cu libertatea și responsabilitatea ce decurg din acest rol. Altfel, o creație automulțumită de sine, dar incapabilă de progres, cui i-ar fi folosi? Cuvântul cheie este EVOLUȚIE, un proces de perfecționare. Ca orice proces dinamic, poate lua uneori și o turnură nedorită (nu neapărat necunoscută sau de neevitat). Ce plăcere ai când joci șah de unul singur? Unde mai este surpriza, ineditul unor mutări proaspete, cărora ești provocat să le găsești antidotul?

Putem vorbi despre un „experiment”, ca și despre un „Joc cosmic”. Și este indubitabil că proiectul Arhitectului este perfect. Dar oare constructorii nu au nici o vină că fură ciment, nu respectă schițele și trag chiulul de la muncă?

4.

Î: Ideea de a răsplăti după faptele ei propria creație care este, evident, imperfectă și incapabilă să se împotrivească răului (cel puțin o parte din ea), înseamnă a acorda Creatorului pentru creația Sa, certificat de calitate „necorespunzător”. În a doua epistolă sobornicească a lui Petru capitolul 2 cu

versetul 4 citim: „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată;...” Este posibil un asemenea raționament privitor la un Dumnezeu descris cu totul diferit în cartea lui Ioan 3.16?

Da! Este posibil, deoarece Dumnezeu se definește ca fiind Total, Fundamental și Absolut. În totalitatea Sa, întreaga-I creație se formează în două ipostaze: Potențial și Dinamică. De aici rezultă că întregul caracter al creației Divine se situează într-o ubicuitate duală, fapt evident din tot ceea ce înseamnă universul observabil. Caracterul totalitar al lui Dumnezeu ne vedește faptul că aici trebuie să se afle atât Binele cât și Răul, altfel Dumnezeu ar fi parțial, sau mai bine zis unilateral.

R: A răsplăti creația după faptele ei este un principiu GENIAL. Legea universală a karmei (a acțiunii și reacțiunii) este pivotul central al Creației, ea fiind expresia complexă a Principiilor simple ale rezonanței și memoriei. Desigur că acțiunea sa este întotdeauna sub controlul unor spirite majore, care pot amâna sau media aplicarea ei, spre binele suprem al spiritului încarnat.

Din punctul de vedere al omului, legea karmei este nedreaptă (când îl lovește pe el), dar dorită și necesară (când îl lovește pe cel care l-a făcut să sufere). Omul nu va scăpa niciodată de subiectivitate. Însă spiritul încarnat este ajutat de legea karmei să evolueze, cu „biciul și zăhărelul”, dar apelând la inteligența și intuiția sa. Totuși, pedeapsa nu garantează îndreptarea spiritului rătăcit. El are liber arbitru. Dar aplicarea legii karmei, legea Justiției Divine, garantează șanse egale tuturor competitorilor din jocul vieții.

5.

Î: Dacă nu Dumnezeu a creat răul ci numai l-a acceptat, înseamnă că există cineva deasupra lui Dumnezeu, care a hotărât așa ceva. Este posibil? Convingerea noastră fermă este că NU! Cum se poate argumenta această convingere pentru a înlătura rațional conținutul întrebării? Admite Dumnezeu să ne punem asemenea întrebări? Categorie da, de vreme ce ne-a creat cu disponibilitatea de a raționa. Rămâne să-L întrebăm pe El care este răspunsul? În nici un caz acest răspuns, dat cu mare fervoare de către unii pseudoexegeți ai Bibliei, nu poate fi de circumstanță sau aproximat prin **datul cu părerea**.

R: Răul este un efect secundar, acceptat de El ca inevitabil prin prisma acțiunii legilor cosmice. Dar nu să filosofăm despre rău ne interesează, ci cum să ne ferim de el. Și soluția este simplă: apropiindu-ne de bine în gânduri, vorbe, fapte. După cum spune Scarlat Demetrescu în „Viața dincolo de mormânt”: *«noțiunile de bine și de rău, nu există prin ele înseși. Există numai acțiuni care sunt în acord cu Legile divine și care duc la evoluția omului, acestea constituie binele; și există acțiuni ale omului care îi întârzie evoluția, îl țin pe om într-o stare inferioară, și acestea sunt actele rele, răul.»*

6.

Î: De ce a creat Dumnezeu ființe slabe, imperfecte și incapabile de a se opune răului și a nu fi corupte? Mă refer chiar la Lucifer și îngerii care l-au urmat, ca să nu

mai vorbim de Om. Nu cumva aceștia nu puteau lipsi din creația lui Dumnezeu care este totală?

R: Probabil că motorul lumii este tocmai imperfecțiunea, care tânjește după modelul Divinității. Dacă ar exista numai spirite atotștiutoare, poate că nu ar mai avea nici un interes sau plăcere să creeze. Așa însă, au mereu de ajutat pe cineva să evolueze spre Absolut. Li se oferă și celor imperfecte câte un rol în Jocul cosmic. Avantajul este mutual: spiritul evoluează odată cu Creația.

Forțele răului au puterea lor și nu menajează pe nimeni. Lucifer a fost mai slab decât forța Satanei – stăpânul întunericului. Sunt oare forțele supreme ale răului și ele atotștiutoare? Poate că știi multe, mai ales cum să încurce căile binelui, dar, cu siguranță, nu cunosc ceva important: Fericirea! Și pentru asta, merită toată compasiunea...

7.

Î: Care este folosul întregului Univers din faptul că Dumnezeu a îngăduit (aparent neavând încotro) ca răul să se manifeste? La nivel universal se poate pune problema unui folos? Sau pentru acest nivel nu mai este valabilă punerea problemei în acești termeni?

R: Poate că o lume lipsită de antagonisme s-ar fi opintit la fiecare pas, necesitând mereu să fie împinsă înainte de către Creator. Așa însă, evoluția este automată și mult mai dinamică. Pe de altă parte, există lumi mult mai bune decât cea pe care o cunoaștem, unde răul nu are nici o utilitate...

8.

Î: În fond, ce este Binele și ce este Răul? Cum se justifică coabitarea lor din perspectiva desăvârșirii? Nu cumva desăvârșirea înseamnă chiar existența deopotrivă a Binelui și Răului?

R: Desăvârșirea înseamnă atingerea culmilor Binelui. Binele semnifică toate forțele, aspirațiile, faptele care converg către Dumnezeu Creator. Similar, Răul este sensul satanic, opus divinității. Diferența de calitate este netă, cele două energii se resping automat și nu se vor împăca niciodată.

Binele creează, naște ființe spre a se desăvârși, Răul le împiedică să ajungă la fericire, trăgându-le spre abis și întuneric. Dumnezeu a preexistat dușmanului Său. Satana s-a autocoagulat ca un reziduu al Creației. Satana este o „latrină cosmică”.

9.

Î: Un fapt incontestabil este evident, și anume că nu toată creația lui Dumnezeu este, ca și El, desăvârșită. În raport de informațiile pe care le avem, este suficientă perspectiva nedesăvârșirii, pornind de la Lucifer, care s-a aflat în apropierea tronului lui Dumnezeu așa cum este prezentată scena de către Isaia în capitolul 14 cu versetul 12-15. Oare această „evidență” este reală? Care ar fi altcumva realitatea? Din istoria veacurilor știm deja că de o mulțime de ori Biblia a fost refăcută, adăogită, răstălmăcită și cenzurată pentru a sluji interesele celor ce coabitau puterea spirituală

cu puterea politică pământească. Mai ține cineva minte perioada de 1400 de ani în care Inchiziția Bisericii catolice a prăbușit lumea în obscurantism și idiotism anxios?

R: Cum altcumva să fie realitatea? Adică, să mai existe și alte ființe perfecte în afară de Dumnezeu? Sau să fie doar un mit căderea lui Lucifer, o invenție? Nu cumva sugerați că Lucifer este tot atât de perfect ca Dumnezeu și că el nu a căzut de nicăieri, ci este o altă față a divinității? Un asemenea punct de vedere ar fi tipic luciferic...! Lucifericii, pentru a-și justifica răutățile – de absurdul cărora sunt destul de inteligenți să-și dea seama – pretind că „binele extrem se confundă cu binele extrem”...

Din păcate, spre această perspectivă deformată a realității converg și alte interogații, afirmații și sintagme ale dumneavoastră de mai sus: „desăvârșirea înseamnă chiar existența deopotrivă a Binelui și Răului”!? (9); „ideea de a răsplăti după faptele ei propria creație este, evident, imperfectă, înseamnă a acorda Creatorului pentru creația Sa, certificat de calitate „necorespunzător” (5); „Dacă nu a știut înseamnă că nu este atotștiutor, iar dacă a știut sau numai a bănuț, înseamnă că nu și-a iubit suficient creația de vreme ce i-a hărăzit pieirea în urma unui experiment ratat, sau n-a avut încotro sau chiar a făcut-o premeditat.” (4); „Ce fel de Dumnezeu este acela care nu-Și poate controla în totalitate propria creație?” (2); „Caracterul totalitar al lui Dumnezeu ne vădește faptul că aici trebuie să se afle atât Binele cât și Răul, altfel Dumnezeu ar fi parțial, sau mai bine zis unilateral.” (5)

În altă ordine de idei, să nu ne pierdem în aparențe și să facem o delimitare clară între „credință” și „religie”, și o altă delimitare între „religie” și „biserica”. „Biserica” este o instituție pur umană care întreține o religie, „religia” fiind un corp de *dogme* inițiate de o *revelație divină*. *Revelația divină* a avut un rol la un anumit moment istoric, o zonă geografică și o cultură a vremii respective. *Dogmele* sunt rezultatul absolutizării acelei revelații și al imaturității gândirii omenești despre subiectele metafizice. Dumnezeu trimite mereu revelații oamenilor, oricând sunt pregătiți să le primească. „Credința” pură este sentimentul sau intuiția metafizică, pe care o are orice om, că forțe invizibile inteligente supervizează natura și pe el însuși.

10.

Î: De ce un Dumnezeu Total, Fundamental și Absolut, creatorul a tot ce există, a creat Raiul și Iadul? Raiul loc veșnic de fericire al celor credincioși și ascultători, iar Iadul, loc veșnic de suferință al celor necredincioși și neascultători (Apocalipsa 20.10) Cum se poate împăca desăvârșirea imaculată a lui Dumnezeu, cu existența perpetuă a unui loc de suferință pentru fapte create cu un potențial infinit inferior față de cel al lui Dumnezeu? Aceasta să fi fost singura soluție de care dispunea Dumnezeu?

R: Desigur că Iadul nu face parte din planurile cosmice ale Preacuratului Dumnezeu. Iadul s-a autoorganizat folosind legile creației, și în acest sens era previzibil, dar nu obligatoriu. Raiul și Iadul sunt zone vibratorii rezonante cu tipuri de energii diferite, chiar antagonice. Sunt

zone în care cei asemenea se adună. Sunt veșnice, în sensul în care vor exista veșnic ființe bune și ființe rele. Dar nimeni nu este condamnat pe veci la închisoarea iadului, având libertatea de a alege varianta opusă. Creaturile au un potențial infinit de a se apropia de imacularea divină.

11.

Î: De ce a acordat Dumnezeu liberul arbitru (voința și putința de a alege și a hotărî) omului, pe care l-a creat ca o ființă slabă și imperfectă? Dovada acestei imperfecțiuni o constituie însuși planul de mântuire elaborat de la întemeierea lumii, prin jertfa lui Isus Hristos, deoarece omul prin propriile-i puteri nu se putea mântui.

R: Adevărat, este nevoie întotdeauna și de Grația divină pentru a ieși din cercul vicios al karmei și al necesității reîncarnării. Grația divină se manifestă permanent, dar în tăcere. Fără ea, robi mecanismului karmei, nu ne-am putea mântui (adică elibera de obligația reîncarnării).

Liberul-arbitru este semnul distinctiv al omului față de animale. Dar încă este supus la nenumărate condiționări. Într-o etapă viitoare, omul va avea și mai multă libertate, aceasta implicând toate riscurile de rigoare. Preferați cumva dictatura, manipularea, silirea?

12.

Î: Cum poate fi înțeles versetul 27 din Geneza 1, referitor la faptul că suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, deci desăvârșiți, ba mai mult, asemănându-ne lui Dumnezeu suntem creați parte bărbătească și parte femeiască? Este Dumnezeu **androgen**? Ce înseamnă androgen în raport cu Dumnezeu, știut fiind că la acest nivel nu se pune problema compoziției anatomice ci se conservă principiul ubicuității duale. Întrebarea rămâne dincolo de răspunsurile puerile și-și așteaptă răspunsul care trebuie să fie plasat nu în plan fizic ci în plan metafizic.

R: Sexualitatea fizică este un ecou al Yin/Yang-ului de natură superioară. Dar, atenție, Yin și Yang nu sunt alte nume ale Răului și Binelui! Diferențierea în cele două genuri masculin/feminin este un principiu al Creației și ea se regăsește chiar și în genul spiritelor. Desigur că genurile spirituale nu au de a face cu sexualitatea umană, ci sunt de natură pur psihologică și energetică.

Suntem creați „după chipul și în vederea unei nesfârșite asemănări cu Dumnezeu” ca spirite, nu ca oameni. Spiritul are în el toate calitățile necesare de a se desăvârși. Esența sa primă este chiar „sânge din sângele lui Dumnezeu”.

13.

Î: Este evidentă disproporția, cel puțin calitativă, dintre Creator și creația Sa? Dacă Da!, atunci care este sensul unei creații cu mult mai insignifiante decât creatorul său? Dacă Nu!, atunci creația care este, cel puțin, în parte nedesăvârșită, pe cine sau ce reprezintă? Și ce sens are o asemenea creație?

R: Creația este bucuria lui Dumnezeu și îl reprezintă chiar pe El. Sensul creației este multiplicarea bucuriei lui Dumnezeu, prin bucuria dată creaturilor, în decursul progresului lor neîncetat.

14.

Î: În multe din relatările biblice citim: „Dumnezeu s-a mâniat...” sau „Mânia lui Dumnezeu...” (Vezi Romani 1.19). Dumnezeu se mânie? Mânia este un sentiment omenesc iar Dumnezeu nu este Om, este Dumnezeu. Atunci ce cuprindere are verbul „a se mânia”?

R: Mânia lui Dumnezeu este un act de dreptate, nu un afect negativ. Dacă legea karmei ar acționa mai prompt în planul fizic (așa cum o face în planurile subtile), probabil am crede că Dumnezeu este „mereu încruntat”. Când „se mânie”, Dumnezeu își retrage Grația divină, care ne mai îndulcea soarta *în tăcere*, lăsând legile karmei să ne pedepsească *zgomotos*, după cum merităm.

15.

Î: Legenda biblică ne povestește că Abel a fost omorât de Cain pentru faptul că jertfa lui Cain nu a fost agreată de Dumnezeu, deoarece era din zarzavaturi, legume și fructe, pe când cea a lui Abel, care era cioban, era dintr-un miel sau o oaie. Din descrierea biblică rezultă ca amândoi frații au fost sinceri în aducerea unei jertfe lui Dumnezeu, numai că acesta din urmă, avea partipriuri asupra conținutului jertfei. Prin gestul Său de exprimare a ofensei ce l-a adus jertfei lui Cain, Dumnezeu, ca autor moral, îl instigă pe acesta să-și omoare fratele. De ce? Oare așa să gândească Dumnezeu, prin prisma unei supărări generată de EGO-centrism? Nu cumva toată această descriere este, pur și simplu, relatarea omenească a unui eveniment cu mult mai ocult și ezoteric? Ce anume se ascunde în spatele sugestiei că Dumnezeu dorea jertfirea unui animal, mult mai structurat sufletește decât niște produse cerealiere? Explicația specifică minții omenești de factură creștină este că, mielul simboliza viitoarea jertfă a lui Isus, Mielul lui Dumnezeu. Ei și.... Ce-i cu asta? Ce relevanță ar putea avea față de egoismul Divin, lipsa de abilitate speculativă a lui Cain? Rezultă clar că insidiosul Abel era mult mai abil în manipularea bunăvoinței Divine, decât frustul Cain. Oare Dumnezeu preferă acest tip de comportament?

R: În trecutul omenirii, sacrificiile rituale aveau rolul de a mai îmblânzi egoismul acerb al oamenilor primitivi. Azi nu se mai obișnuiesc jertfele rituale, dar sunt acceptate darea de bani și alte mijloace materiale, cu același scop. Dumnezeu nu are nevoie de animale măcelărite, ci de învingerea egoismului din sufletul omului, de desprinderea sa de materialitate. Atunci când se raliază voluntar acestui proces de evoluție, sacrificiile sunt tot mai rafinate: să-și jertfească obișnuințele, gândurile rele și chiar propria persoană. Aforistic vorbind, sacrificiul înseamnă schimbul a ceva comun, grosier și util pentru altceva special, rafinat și aparent inutil.

În cazul Cain și Abel, trebuie să înțelegem metafora universal valabilă. Cei doi erau frați (cu șanse egale), dar au acționat diferit (conform liberului arbitru), unul cu sinceritate și devoțiune, celălalt constrâns și ipocrit. Dacă credem că îl putem păcăli pe Dumnezeu cu șmecherii, suntem cam prostuți! Sau chiar demonici! (Numai nepriceperea celui care a consemnat legenda în scris este de vină pentru faptul că cei doi ne par a fi fost la fel de sinceri.) Un om slab, precum Cain, îndoit de necesitatea unui sacrificiu de sine, a putut fi ulterior ușor

corupt, de patima invidiei, să-și omoare fratele. Desigur că nu Dumnezeu este autorul moral, ci Satana. (Aici apare o altă eroare a scribului biblic.)

Mai putem găsi o pildă asemănătoare în Biblie. Când Ucenicul a văzut-o pe femeia păcătoasă că prăpădea bunătațe de mirt scump să-i ungă părul lui Isus, a ripostat că s-ar fi strâns mulți bani din vânzarea acelui produs. Aceasta este manipularea luciferică: te convinge prin mijloace „raționale” să nu aderi la o cauză înaltă (sau invers, să aderi rațional la o cauză josnică)! Adevărata înțeleaptă s-a dovedit a fi femeia, care intuise „scumpetea” clipelor petrecute alături de El. Nu multă rațiune strică, ci acordarea unui credit prea mare acestuia în dauna intuiției, empatiei, înțelepciunii...

4 iunie 2008

UNDE-S NUMAI PICIOARE, VAI DE CAP!

Un nou caz de exhibiționism pe internet a zguduit învățământul românesc: o profesoară s-a lăsat filmată de soțul ei în momentele lor intime, iar filmulețul-cu-pozonețul a fost postat, nu se știe de cine, pe site-uri destinate exclusiv adulților. Întâmplarea amuzantă a făcut ocolul presei românești instantaneu. Dar nu pentru aceasta am amintit-o. Nici pentru faptul că „inocentul” joc erotic a generat o dramă cumplită: compromiterea carierei didactice, ruptură în familie, emigrare în străinătate.

Atitudinea publică generală a fost de învinovățire a starletei amatoare. N-am auzit vreun reproș adresat soțului voyeurist, instigatorul și realizatorul secvențelor fierbinți. Ceea ce ridică niște semne de întrebare cu privire la luciditatea opiniei publice, care nu prea realizează că evenimentul, aparent hazliu, este vârful unui aisberg social. O chestiune complicată, în care se combină aspecte sexuale, sociale, morale și... parapsihologice (!).

Oamenii serioși condamnă pornografia. În particular însă, toată lumea admite că nu te poți amesteca în viața intimă a nimănui. Când destrăbălarea creează drame personale și sociale, avem totuși dreptul să ne exprimăm punctul de vedere. În lumea modernă, ca multe alte vicii și nesăbuițe, pornografia este la dispoziția „democratică” a oricui. Asta se vede și pe prima pagină a tabloidelor românești, inundate de părți ale corpului care, din bun-simț, nu ar trebui arătate în public. Efectele asupra societății noastre se văd din ce în ce mai mult. A dispărut „bunul-simț”, lăsând locul „bunului-plac”. Destui bărbați au devenit dependenți psihic de reviste și filme XXX, fără de care nu mai sunt capabili să-și îndeplinească datoria conjugală. Ca să nu mai pomenim de efectele perverse provocate de sexul oral (atât de promovat de diverși „guru”), printre care și impotența masculină.

Mulți soți creează o atmosferă imposibilă în familie, ajungându-se până la bătaie, adulter și divorț, fiindcă nevestele nu vor să imite apucăturile fără minte ale vedetelor porno. Este o cauză principală a nefericirii din multe cupluri actuale. După cum invers, rețeta succeselor amantelor este mai ales folosirea trucurilor învățate din filmele decadente.

Se pune deci o problemă ce vizează sănătatea mintală a populației: obsesiile sexuale. Nu vorbim de cazuri izolate, ci de o modă a depravării, care se tot răspândește... „*Dar, ce e rău în asta?*”, ar replica unii. Desigur că naturalul, firescul nu este patologic, ci exagerarea și fixațiile.

Azi este greu să mai invoci factorul moral, pentru că a cam dispărut din viața socială. Ne mai mirăm că dispăre și din viața de familie?! După părerea unora, moralitatea este „ceea ce făceau bunicii noștri” și atât. Oare chiar așa să fie?!

Învățătura duhovnicească ne spune clar și frumos: „Totul este posibil, dar nu orice este permis!”.

În multe căi spirituale se pune accentul pe celibat, pe abstenență sexuală. Care este cauza acestei tradiții moștenite de mii de ani? Să fie sexul incompatibil cu apropierea de Dumnezeu? Au existat destule persoane realizate spiritual în mijlocul unei vieți normale de familie, ceea ce este un răspuns la această dilemă.

Motivul celibatului este altul și anume crearea condițiilor exterioare care să nu abată atenția de la practica lăuntrică intensă de căutare a perfecțiunii. Prin urmare, putem evolua spiritual atât în cuplul marital, cât și de unul singur. Cu o condiție: evitarea obsesiilor sexuale. În acest sens sunt avantajate cuplurile căsătorite, care însă sunt nevoite să-și împartă timpul între preocupările spirituale și cele casnice cotidiene. Este și mai greu când unul din cei doi parteneri de viață nu înțelege și nu-l încurajează pe celălalt în căutările sale spirituale. De aceea, unii dintre cei atinși de fiorul mistic aleg abstenența, cu toate dificultățile retragerii în schimnicie.

Ce mai constatăm? În lumea laică, pe toate canalele, este încurajat libertinajul sexual, în paralel cu persiflarea căutării spirituale sincere. Aceasta din urmă poate, în sine, să înlăture obsesiile inferioare de orice tip. Dar și reciproca este valabilă, presiunea mediatică și mintală a semenilor decăzuți îl perturbă pe cel care ar vrea să se înalțe deasupra mizeriei umane. Privind chestiunea de la un nivel superior de analiză, asistăm și suntem actori într-o luptă ideologică mută, dură, cu o miză mare: lupta dintre tendințele care vor să ne coboare ființele la preocupări sub-mediocre, chiar demonice, împotriva celor care vor să ne ridice la un mod de gândire luminos, demn, cosmic. Este un război spiritual, cu generali și soldați...

Oștenii forțelor inferioare, scabroase, sunt acei politicieni puternici, patroni de mass-media, magnați influenți care pompează sume mari de bani în industria XXX, sunt vocile care încurajează libertățile sexuale totale ca simbol al „civilizației”, sunt analiștii care declară valorile familiei drept „anacronice”. Toată această strategie a Răului urmărește debusolarea populației, pierderea reperelor valorice, slăbirea psihicului omului, pentru a putea fi mai ușor manipulat. Se vede cu ochiul liber cum societatea o ia razna, alunecă din rău în mai rău, dar mai trebuie știut că aceasta NU este tendința ei naturală. Totul este dirijat din umbră, stimulând slăbiciunile umane, așteptând ca sugestiile și influențele mass-media să-și facă efectele în timp, bazându-se pe forța de impact a „turmei”.

Din punct de vedere psihologic, omul nu poate trăi izolat, ba mai mult, noi suntem scufundați în același „ocean mental”, numit inconștientul colectiv. Gândurile noastre sunt picăturile de apă ce compun acest ocean. Dacă marea este poluată, suferă toate vietățile...

Inițiații cunosc faptul că fiecare grup, uman sau animal, produce automat un inconștient colectiv propriu, numit egregor, fie el al familiei,

al localității, al poporului sau al întregii comunități planetare. «*Unde se vor aduna doi în numele Meu, voi fi și Eu acolo*», spunea Mântuitorul. Gândurile zboară de la un om la altul, dar, mai mult, ele se adună în roiuri de gânduri similare ce compun un fel de ființă invizibilă și bizară. Acest egregor influențează mentalitatea fiecărei persoane care intră în sfera sa. Chestiunea poate fi constatată mai pregnant când călătorim într-o altă țară, cu alte obiceiuri și mod de trai. Cercetări recente au demonstrat că cetățenii bilingvi – care au asimilat perfect ambele culturi din cele două țări – suferă o ușoară schimbare de personalitate când trec de la o limbă la alta, adică, spunem noi, de la un egregor la altul. Nu existăm ca entități separate, ci interconectați cu toți ceilalți indivizi umani.

Trăind printre oameni, este de așteptat ca gândurile lor cele mai puternice să ne marcheze, fiind nevoiți să facem un efort permanent de a ne impune propria noastră personalitate. Știind acest lucru, parcă nu ne mai vine să spunem cu aceeași ușurință: „*nu mă interesează ce face și ce spune celălalt, atâta timp cât nu intră în viața mea*”. Tot ce gândesc semenii noștri ne atinge și pe noi, că vrem sau nu, conștient sau nu.

O atitudine civic-spirituală nu înseamnă neapărat să-i schimbi conduita celui alt, ci în primul rând să fii mai responsabil de ceea ce gândești chiar tu. În al doilea rând, implicarea socială nu este nici datorie, nici moft, ci o condiție a supraviețuirii demne a celor conștienți într-o lume mai puțin conștientă. Pasivitatea duce la supunere și mimetism. Presiunea socială este forța oarbă a naturii umane. Putem să o domesticim, modelând-o în tipare frumoase și folositoare.

Fiecare dintre noi poate fi soldatul tendințelor bune, nobile în lupta cu viața. Să ne alegem bine tabăra și camarazii!

28 iunie 2008

BLESTEM ȘI BINECUVÂNTARE

- A lua răul drept Bine și invers -

Pe cine binecuvântezi tu?

A ȘTI SĂ IERȚI

Este creștinește și îți va face bine ție personal să-l poți ierta pe cel care ți-a greșit. Dar există o condiție. În special dacă individul acela nu merită să fie absolvit de vina pe care o are, atunci ar fi bine să îl ierți în forul tău interior, dar să nu îi faci cunoscut acest lucru! Altfel, individul s-ar putea simți încurajat să continue cu același comportament eronat. Ba chiar să te ia drept prost și să te batjocorească și mai grav. Asta nu l-ar ajuta nici pe el să-și conștientizeze greșeala, nici pe tine să-l suporti pe mai departe.

Iertarea creștinească este un ajutor psihologic pentru tine, să te elibereze de ură și de legături karmice nefaste. Dar iertarea „la vedere” îi poate fi de ajutor celui alt numai dacă este dispus să își recunoască și vina lui (să se căiască – chiar dacă doar în sinea sa), dorind sincer să devină mai bun și să scape de sentimentul obositor al dușmăniei (cu alte cuvinte, dacă este mânat de idealuri nobile în viață). În concluzie, fii rezervat cu iertarea exterioară, dar păstrează o inimă largă în interior, plină de compasiune și înțelegere!

Același lucru se poate spune despre „întoarcerea obrazului celui care te pălmuește”. Este o atitudine lăuntrică de seninătate și smerenie, dar nicidecum nu trebuie preluată și aplicată ad literam. Nu provoca pe nimeni să te lovească! Masochismul nu-ți va folosi nici ție, nici celui alt.

Vrei să fii un model de creștin, înțeleg... Fiindcă ai preluat un model cultural. Dar cine ți-a impus acest model? Isus? Nu, El a fost foarte dur în fapte câteodată (vezi pilda smochinului neroditor sau izgonirea negustorilor din Templu). Și în vorbe. Fii ferm precum Isus! Religiiile rivale observă că impotența creștinilor vine din frica deghizată în cucernicie. Poți fi un creștin curajos, luptător, isteț, abil. Nu fii un creștin slab, temător de Dumnezeu, temător de diavoli, temător de Biserică, temător de oameni!

Spusele «*Iartă-i, Tată, că nu știu ce fac!*» arată noblețea sufletului lui Isus în cele mai cumplite circumstanțe de viață. Atunci s-a vădit mai mult decât oricând că iubirea altruistă, compasiunea trebuie să prevaleze în fața resentimentelor. Aceasta este esența mesajului cristic.

Încurajarea urâteniei sufletești îți arată însă ura ascunsă față de semenii. Iar pentru curățarea sufletului celor care păcătuiesc este nevoie uneori de vorbe și fapte aspre, severe. Din dragoste pentru scânteia

divină din om. Uneori, oamenii trebuie mângâiați, alteori certăți părintește... Isus era blând cu cei cu suflet blând, dar ferm cu cei având sufletul învârtos. O atitudine previzibil blândă întotdeauna, neadaptată împrejurărilor și diversității oamenilor pe care îi întâlnești îți arată imperfecțiunea. Un sfânt este spontan și adaptat realității diverse, precum o oglindă.

Cerând iertare de la Dumnezeu pentru ucigașii Săi în clipele răstignirii, Isus nu le transmitea mesajul să păcătuiască în continuare, fiindcă ar fi iertați oricum. Nu!

Dacă vorbele n-au ajuns decât la apropiatii Săi, atunci au fost un exemplu de atitudine lăuntrică în fața vrăjmășiei oamenilor.

Dacă ucigașilor le-au ajuns la urechi ultimele cuvinte ale lui Isus, era ultima lor șansă de a se căi, văzând sfințenia celui pe care l-au osândit. Dacă mai păstrau o fărâmbă de umanitate în ei, s-au căit. Iar dacă erau copiii diavolului, atunci au fost puși în inferioritate, umiliți de imensa putere iertătoare a Celui umilit de ei. Practic, puterea diavolească cu care au acționat ucigașii nu a putut învinge puterea spirituală.

Dintotdeauna demonii s-au folosit de slăbiciunea ființei umane, de fricile ei, pentru a submina puterea spirituală inerentă oricărei ființe umane. Ei știu că doar inducând frica în cugetele oamenilor îi pot face să își uite originea și forța divină. Dispărând frica, demonii sunt învinși, copleșiți, li se topesc armele. Acesta este războiul nevăzut al lumilor.

În același timp, învingându-și teama prin apelul la divinitatea lăuntrică, omul își atinge și cunoaște potențialul infinit. Fără această provocare, poate că ar păstra o atitudine caldică, mediocră, stagnantă. Învingerea fricilor (și sunt nenumărate în fiecare dintre noi) este bărbăția spirituală, numită *virya* în limbajul spiritual sanscrit. Nu e vorba de bravada prostească care vrea să culeagă faimă, ori de aroganța de macho, ci de fermitatea pur interioară în lupta cu tendințele și impulsurile inferioare, ignobile.

A ȘTI SĂ TE FEREȘTI

«Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru...» (Ioan.8:44)

«Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea nu ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.» (Ioan.8:47)

Nu e nevoie să îi trimiți binecuvântări dușmanului. Prin asta, vei fi un creștin mai prevăzător și mai informat. Dușmanul tău s-ar putea să fie animat de un spirit demonic. Și atunci, ce se va întâmpla? Tu îi trimiți lumină și energie pozitivă, dar el o transformă automat în întuneric și te va învinge cu propriile tale arme.

Alta e să te rogi la Dumnezeu pentru binele oamenilor, așa, generic. Ruga îți va face bine în primul rând ție. Iar energia ta pozitivă va fi redirecționată de Îngeri către persoanele care o merită și o pot primi. Sau

să îl rogi pe Dumnezeu să le lumineze inima și mintea dușmanilor tăi, dar nu pentru că te temi de ei (!), ci pentru că iubești creaturile divine.

Însă dacă tu (ca om de Bine) forțezi nota și trimiți energia ta bună direct unei persoane fundamental rea (există și astfel de persoane, deși pot fi mai greu depistate!), subconștientul ei o va recepta ca pe un atac la intimitate și poate că se va apăra cum știe mai bine – inversându-i sensul ca polaritate și ca direcție. Și atunci să nu te miri dacă te vei trezi cu o stare proastă!

INVERSAREA LUMINII

Astăzi, din păcate, constatăm că multe din lucrurile pe care Dumnezeu le-a revelat cu bunăvoință a fost inversat de adepții Satanei. De exemplu, crucea pusă invers, care este simbolul religiei satanice. Așijderea, pentagrama pusă cu vârful în jos. Sau simbolul ChoKuRei desenat invers, care scoate energia. Aceste exemple sugerează un mecanism subtil de acțiune. Este principiul universal al generării răului: oglundirea inversă a tot ceea ce ține de Bine.

Iată un paradox incredibil și grav. Sărbătorile religioase sunt zile cu mare risc de ghinion sau alte suferințe... Se știe că cele mai puternice vrăji se fac cu astfel de prilejuri... Dar să nu le ridicăm osanale vrăjitoarelor ignorante! Un teolog ar explica acest fenomen prin faptul că demonii ies în număr mare la suprafață, cu ocazia praznicelor, ca să împiedice răspândirea Luminei Sfinte. Dacă aceasta ar fi justa explicație, ar însemna că Lumina atrage Întunericul, ceea ce contrazice legile firii (e de bun simț că lumina alungă întunericul)! Și de ce nu ar fi mai eficiente puterile diavolești în celelalte zile obișnuite, când Lucifer nu mai întâlnește opoziția cristică?! Probabil că alta ar trebui să fie explicația.

Cei care au citit Evangheliile cu atenție au remarcat faptul că și Isus a avut mari încercări tocmai în preajma unor sărbători religioase. În acele zile, majoritatea drept-credincioșilor iudei se adunau în marile centre populate, mai ales în Ierusalim, unde participau la evenimentele organizate de cler. Desigur că o metodă rapidă de a învrăjbi mulțimea împotriva Mântuitorului era semănarea de zvonuri mincinoase, care erau ușor crezute de cei care nu îl cunoșteau pe Isus. Dar nu toate problemele pe care le-a întâmpinat El pot fi explicate astfel.

Cred că factorul esențial în atragerea forțelor malefice este omul. Pe Pământ, oamenii sunt cei care cheamă atât Lumina, cât și Întunericul, conștient sau inconștient. Sărbătorile religioase sunt prilejuri de adunare și întâlnire, de reculegere, meditație și rugăciune, adică de „lucru mental și spiritual”. Problema este că unii oameni lucrează cu energii malefice chiar și atunci când au impresia că se roagă la Dumnezeu!

De exemplu, se trezesc gândind despre vreun inamic real sau închipuit „să îl blesteme Dumnezeu!”... Inițiatul O. D. Argeșanu spune că pe timpul Sfintei Liturghii se deschid cerurile și oricine își poate lua lumină (energie care vine de la Dumnezeu), pe care o poate folosi în bine

sau în rău (de exemplu, să lovească cu săbii de lumină, în planul astral). Aș zice că, nu numai la slujbe, oamenii (și cei buni, și cei răi) se alimentează permanent cu energie de la Divinitate, dar faptele lor nu sunt neapărat în concordanță cu sursa Vieții. E posibil ca de sărbătorile religioase puterea mentală să le crească...

Cineva se crede a fi om bun, dar de fapt e plin cu energii negative, diavolești. Gândurile sale, aparent bune, îndreptate asupra altei persoane, chiar și rugăciunile sale la biserică, vor fi molipsite de mîzga demonică și vor avea un efect contrar. Mai de folos ar fi ca un astfel de om să nu se roage deloc pentru „binele” celuilalt, fiindcă îi va aduce numai ghinioane. Din nefericire, nu ai nici cum să depistezi, nici să îi spui acest adevăr omului respectiv, care crede că acționează moral... Soluția imediată ar fi ca acest nefericit să își purifice mintea, emoțiile și trupul, prin orice fel de metode: creștine, yoghine, naturiste etc.

Găsim astfel de exemplare umane în SECTELE de toate credințele. Adepții sunt ținuti sub control de mecanismele fizice și psihologice ce susțin orice grup astfel creat, dar mai ales de către anumite spirite inferioare cărora le place să batjocorească, condiționeze, manipuleze ființa umană și care, practic, coordonează „mișcarea”. De aceea devine foarte greu pentru un membru să renunțe la sectă: fiindcă, pe lângă părăsirea obișnuințelor, a prietenilor, renegarea propriului trecut, ei mai trebuie să învingă și opoziția acestor spirite călăuzitoare, care i-au vegheat ani de zile și le-au alimentat fanatismul, naivitatea, adorația și cultul personalității liderului. „Meditațiile” pe care le practică în sectă sunt mai ales deschideri involuntare ale sufletului către energia acelor spirite dubioase ce stau la cârma organizației și care le dau iluzia unor trăiri exaltate. Nu e de mirare că aura adepților se murdărește cu energii nefaste, viziunea lor este opacizată de doctrina impusă, iar rugăciunea lor trece prin filtrul spiritelor care le-au luat în posesie liberul arbitru. Acțiunile lor mental-spirituale sunt colorate de mentalitatea de sectă și de „ajutorul” acelor spirite prostuțe, dar îngâmfate, care vor să contribuie la succesul dorit de adept, pentru a câștiga drepturi suplimentare asupra sa...

Omul cu gânduri necurate merge în Casa Domnului fără a se smeri cu inima în fața Sa. Dacă este animat de influențe satanice, pe care nu le recunoaște ca atare și nu și le inhibă, atunci cel mai probabil este că rugile sale către Cer nu își vor atinge destinația! Sună groaznic, dar se întâmplă! Pentru a preveni posibilele urmări contrare ale rugăciunilor se recomandă creștinilor să se spovedească (adică, în esență, să se căiască de greșeli) și să se împărtășească (adică, în esență, să se simtă copii ai Dumnezeuului Tată, frați cu ceilalți oameni). Unii se roagă cu mintea la Dumnezeu, dar duhul și inima e de partea Satanei. Unde credeți că le vor ajunge dorințele, intențiile? Dacă nu își iau minime măsuri de sănătate spirituală, meditațiile și rugile ambigue ale acestora și-ar putea inversa destinatarul și efectul.

Pe cine blestemi tu?

Când avem o supărare mare, ne pierdem cumpătul și începem să dăm vina pe Dumnezeu. Unii chiar îl înjură și îl blestemă. Nimeni însă nu se gândește să dea vina pe Satan, să îl blesteme pe acesta. Ceva ne face să fim prevăzători și să nu îl supărăm pe Michiduță. Doar știm că Tartorul este rău și răzbunător, iar Dumnezeu este bun și îngăduitor. Prin urmare, ne gândim noi prosteste: „*dacă Dumnezeu este bun, nu e nici un pericol să îl blestemăm, sau să scuipăm pe icoane, sau să înjurăm de cele sfinte*”... Greșit, greșit, greșit!

Realitatea este contrară. Energia negativă emanată de noi înspre Divinitate nu își atinge ținta, ci va fi reflectată înapoi de un scut angelic. Ea revine la noi și va da roadele corespunzătoare. Dumnezeu nu este deloc îngăduitor cu răutatea pe care i-o trimitem, nu-i face deloc plăcere să vadă că un copil al Său – născut dintr-o dragoste infinită, căruia el vrea să îi ofere fericirea eternă – îi este nerecunoscător și ostil. El nu va înghiți energia noastră perversă, ci o va respinge cu ușurință, iar aceasta ne va lovi prin recul, poate într-un mod pe care nu îl vom recunoaște imediat. Dar spiritul nostru va ști cu siguranță despre ce este vorba și ne va mostra asupra greșelii comise anterior.

În plus, lepădându-ne de Dumnezeu, rămânem fără apărare în fața atacului inevitabil al forțelor răului. Fiind descoperiți, vulnerabili, „slabi de înger”, orice rău ni se poate întâmpla. Este foarte periculos să îl insulti pe Dumnezeu. Nu trebuie să ne temem de El, ci de prostia noastră...

Să ne ferim de a-l blestema pe Dumnezeu și pe Îngerii săi, nu numai fiindcă nu sunt ei de vină pentru suferințele noastre, ci și pentru că tot noi vom suferi ulterior, înmii!

O femeie căreia îi murise copilul spunea așa „*Nu cred că Dumnezeu, care este bun, a dorit ca un copil așa de bun să moară!*”. Ce se poate replica în fața unei astfel de dureri sfâșietoare?

Cu toții suntem copiii lui Dumnezeu, el ne este adevăratul Tată, care ne vrea binele. Rolul de părinte este doar o ocazie prin care ne facem utili planului de populare a Terreii cu ființe inteligente. Nu noi am proiectat modul de regenerare a populației, ci suntem doar niște unelte ale naturii. De murit, va muri tot ce se naște. Moartea este o certitudine de care este inutil să ne plângem. Doar că nu prea o luăm în serios, nu avem timp și nici interes să ne gândim la asta. Dar când ne pocnește o tragedie personală, atunci se vedește nepregătirea noastră spirituală. Ne ia prin surprindere și suferința este insuportabilă. Doar înțelepciunea o mai poate diminua. Și, poate, timpul...

Sufletul copilului mort s-a dus într-o lume mai bună, dar durerea mamei a rămas aici și îi întunecă zilele. Nu moartea în sine este tragică, ci

suferința resimțită de acea femeie. Reacția sa emoțională trebuie controlată prin înțelepciune și cunoaștere spirituală, ca și prin mângâierea celor din preajmă. Tragedia sălășluiește în propria noastră ignoranță, nu în evenimentele exterioare. Sigur că sufletul mamei suferă, el este realmente traumatizat, acest lucru se constată chiar și în regnul animal: femela simte și o doare pierderea puiului. Dar tocmai acum se vedește importanța pregătirii spirituale preventive a omului.

Sufletul trebuie întărit de Spirit, trebuie creată din vreme o legătură puternică între ele, pentru ca sufletul să nu se simtă părăsit în vântul sortii nefaste. El trebuie să știe că Dumnezeu a creat Spiritul și l-a trimis în om ca să îi dea viață și să îi fie de ajutor. Dumnezeu este permanent în noi, ne inspiră. Dumnezeu este și lângă noi, prin oameni, îngeri și evenimente potrivite. Trebuie să ne apropiem de ceea ce este etern în noi, Spiritul. Dacă nu o facem conștient, suferințele inevitabile ale vieții ne vor obliga să ne schimbăm.

Atitudinile corecte

Înțelepciunea Yoga ne învață, de mii de ani, ce atitudini lăuntrice ar trebui să avem, pentru a ne păstra echilibrul psihomental în orice împrejurare. Este un mini-îndrumar format din 4 atitudini lăuntrice esențiale, un ABC al corectitudinii sufletești și morale.

După marele raja-yoghin Patanjali (în Yoga Sutras 1.33), ar trebui să cultivăm o atitudine de:

1. Simpatie (*maitri*) față de oamenii fericiți (*sukha*)
2. Compasiune (*karuna*) față de oamenii nefericiți (*duhka*)
3. Bucurie (*mudita*) față de oamenii virtuoși (*punya*)
4. Egalitate mentală (*apeksha*) față de ceea ce este nociv, vicios, rău, indezirabil (*apunya*)

Atitudinile sunt stări interioare, care pot să ceară alt gen de manifestări exterioare. De exemplu, în fața răului nu e cazul să ne arătăm a fi indiferenți, chiar dacă în interior ne menținem egalitatea, stăpânirea de sine. Este socialmente sănătos ca cel ce făptuiește răul să se teamă de urmările acțiunii sale, iar pentru aceasta trebuie să se lovească de un blam public, de o opoziție socială. În caz contrar, lașitatea celorlalți îl va încuraja să-și continue faptele reprobabile.

Atitudinea sănătoasă în fața răului, viciului, toxicității morale este cea de egalitate mentală. Revolta, răzbunarea nu ne aduce cele mai mari beneficii. Înțeleptul știe că totul e deșertăciune: „*Vreme trece, vreme vine/ Toate-s vechi și nouă toate*”. Răul nu poate fi eliminat de pe scena vieții. Putem însă a nu-i permite să ne domine emoțiile și gândurile. Revoltându-ne, noi de fapt întâi rezonăm cu răul și apoi ne luptăm cu el lăuntric.

Mai eficient, dar mai greu, este să nu îl lăsăm deloc să ne inunde sufletul. Să ne creăm un baraj energetic, o pavăză mental-spirituală.

Obținerea egalității mentale (*apeksha*) este urmarea unei îndelungate practici meditative, de observare a gândurilor, controlul și chiar respingerea lor înainte de a intra în minte. Putem păstra o constantă atitudine justițiară, o ambiție neînfricată de a pedepsi viciul sub orice formă, dar fără o emoție partinică, tristețe sau ură. Pasiunea de a dori răul ca pedeapsă este, în fond, o manifestare deghizată a aceluiași rău pe care îl condamnăm. Răzbunarea perpetuează răul, iar iertarea cristică îl retează de la rădăcină. Totuși, adevăratul înțelept poate acționa, la un moment dat, fie pedepsind, fie iertând, cu aceeași atitudine egală, neimplicându-se emoțional, inspirat fiind de Justiția și Iubirea Divină.

Cele 4 atitudini menționate pot părea simple și elementare, la o primă citire. În realitate însă, avem mari dificultăți în a le urma, majoritatea dintre noi. Mintea omului este impură, în principal din cauza perturbațiilor produse de societatea agitată, nedreaptă, de-a dreptul bolnavă în care viețuim. Este motivul pentru care cei ce își doresc purificarea minții se retrag în mănăstiri, ashramuri, sihăstrie, izolându-se departe de lume. Alte perturbări mentale provin și de la inconștientul colectiv, care ne manevrează pe ascuns. Și mai avem de suportat deviații karmice individuale, acumulate de milenii... În consecință, astăzi, mai mult ca oricând, confundăm Binele cu răul, Cinstea cu minciuna, Frumosul cu penibilul.

Iată niște exemple la îndemână:

1. Atunci când vedem o persoană fericită și prosperă, suntem invidioși pe ea. La români, se potrivește zicala „Să moară și capra vecinului”. În general, avem tendința de a pune bețe în roate aceluia care vrea să se afirme prin propriile puteri, ne strângulăm valorile. A devenit riscant să te lauzi cu realizările și fericirea ta, ca să nu trezești invidia celorlalți frustrați, incapabili de a se molipsi cu fericirea semenului.

2. Pare a fi „omenește” să ne bucurăm atunci când cineva suferă, dacă este un dușman de-al nostru. Totuși, deși considerăm suferința sa ca fiind justă, nu trebuie să exultăm de fericire privindu-i fața schimonosită de durere (ar fi o dovadă de satanism!), ci mai degrabă să adoptăm atitudinea nr.4, de înțelepciune. Adică, să ne amintim zicala „*După faptă, și răsplata*”. Deci, nu bucurie la vederea durerilor – să presupunem, meritate – ale dușmanului, ci o atitudine de înțelegere detașată a mecanismelor cauzalității universale!

3. Criticăm adesea pe cei virtuoși și-i respectăm pe cei vicioși. În societatea românească de azi, acest comportament aberant începe să fie dominant. Răsturnarea scării valorilor, a standardelor morale, cultul banilor făcuți cu orice mijloc, respectul pentru interlopi și disprețul față de oamenii cinstiți care nu profită indecent de poziția lor socio-profesională, disoluția autorității și modelele educative strâmbe adoptate de tineri, sunt doar câteva dintre racilele sociale provenind din confuziile de atitudine. Căci totul se petrece întâi în minte...

Când vedem o faptă onorabilă ar fi normal să simțim bucurie, să-l sprijinim pe făptuitor cu gândul, cuvântul și acțiunea noastră, mai ales că acțiunile morale sunt astăzi niște rarități. Astfel ne vom hrăni propriile aspirații spre Bine, vom încuraja repetarea acestui exemplu bun. Nu trebuie să permitem dezamăgirii să ne vâre în suflet ideea „*cu o floare nu se face primăvară*”. Binele trebuie oricând și mereu întâmpinat cu deschidere, apreciere, entuziasm. Americanii au o vorbă mobilizatoare, „*You can make the difference!*”, iar chinezii spun „*Drumul de 1000 de kilometri începe cu un pas*”...

Patanjali ne-a indicat calea de a îndepărta toate aceste tulburări mentale. Cele patru atitudini care se cer a fi dezvoltate dau naștere la pace interioară, nu numai la nivel conștient, ci și la nivelele profunde ale subconștientului. Cele 4 norme atitudinale, infuzate educativ și aplicate la nivel de masă, pot produce transformările sociale rapide și benefice de care avem cu toții nevoie. Recitiți-le, memorați-le și aplicați-le!

30 noiembrie 2011

NEGAREA NEGAȚIEI

Negația este prima abstracțiune

Este cunoscut faptul că atunci când dorim să dăm comenzi subconștientului nu trebuie să folosim negația, ci doar comenzi pozitive. Îi trimitem, de pildă, gândul „*Fă bine!*”, evitând forma „*Nu face rău!*”. Am putea presupune că a doua variantă, introducând un pas suplimentar – întâi trebuie definită afirmația, iar apoi să o negăm – diminuează energia și fermitatea comenzii. Totuși, cred că explicația este alta, mai simplă.

Partea din subconștient pe care o abordăm ține de planul astral (numit de mine, în cartea „Modelul psihicului uman normal și paranormal”, planul ideo-afectelor). Acolo există doar imagini, deci construcții pozitive, acțiuni directe. Nu există negații. Negația este un CONCEPT, prezent abia în planul superior, mentalo-cauzal, al abstracțiilor. În planul ideo-afectelor negarea, restricția, interzicerea fie că nu este înțeleasă deloc, fie că este înțeleasă în sens invers (de exemplu, subconștientul pricepe doar cuvântul „rău” din fraza „nu fă rău!”).

NEGAȚIA este prima ABSTRAȚIUNE, din orice punct de vedere am privi-o.

Satanismul este mental

Primul demon a apărut în planul mental, al conceptelor și inteligenței rafinate, odată cu ideea de a nega Legile Firii. Spiritele inferioare, elementare, care duc la îndeplinire voia demonilor sunt simpli executanți, inconștienți de urmările de perspectivă. Iconografia religioasă ne înfățișează diavoli înfricoșători, iar unor semeni de-ai noștri le apar viziuni cu draci arătând îngrozitor. Dar aceștia nu sunt cei mai periculoși! Adevăratele satane nu au chip și nu se arată muritorilor, ele acționează pur mental. Niciun om nu este scutit de pericolul ideilor false, pretins interesante sau originale, dar profund dăunătoare, contrazicând ideile Divinității. Amintiți-vă de ispitirile lui Isus din pustie!

În zilele noastre, oamenii de știință se joacă cu focul cunoașterii și al puterii demiurgice. Dar nu Știința în sine este rea, ci faptul că rezultatele ei pot încapa pe mâinile unor dezaxați și malefici, *channels* pentru ideile toxice.

Unii oameni imaginează întregi ideologii pe baza unor concepte satanice, neștiind ce sunt, de unde vin și ce scop au. Pur și simplu, au primit ideile și comanda de a le pune în practică. Exemplele abundă, din păcate. Iată câteva:

- Este natural a pedepsi o greșeală. Dar a pierde din vedere alternativa iertării și a căinței sincere, transformând pedeapsa în regulă oarbă este o strâmbă ideologie. Așa este și jalnica Lege a Talionului, ce obligă la răzbunare.

- Sloganul „*Femeia trebuie bătută preventiv, știe ea pentru ce*” face parte dintr-o ideologie a cruzimii și misoginismului.

- Părerea că suprimarea fizică a unei etnii, rase, categorii sociale sau religioase ar fi soluția miraculoasă și rapidă la crizele societății slujește o ideologie antiumană și antidivină.

- Același lucru putem spune despre planurile Oculței mondiale privind depopularea drastică a planetei, sub pretextul că suntem prea mulți și resursele Terrei nu ne pot hrăni pe toți. În realitate, planeta poate hrăni cu ușurință 80 miliarde de oameni dacă se aplică măsuri inteligente, în interesul tuturor.

În toate aceste exemple, influența satanică este puternică și „eficientă”. Victimele se numără cu milioanele. Iar totul începe cu o idee...

Satan a fost, întâi de toate, IDEEA de negare a construcției Divine. Ulterior, această informație virusată* a căpătat energie**, adepți, influență, s-a sofisticat și generalizat.

* Virusii biologici sunt expresia cea mai plastică a existenței satanice. Virusul nu este viu (fiindcă, nefiind complet, nu trăiește autonom, nu se poate reproduce singur), dar parazitează o celulă VIE, pe care o folosește pentru a se multiplica, producând daune țesutului viu. Virusul simulează viața (fără a deveni vreodată viu), distrugând viața adevărată.

Exact așa este și cu Satan și spiritele sale: el nu este creator, ci unicul său scop este distrugerea Creației divine. Satan este un cod defect, incomplet, dar mândru de sine, de care trebuie să ținem cont în economia naturii. Unii chiar susțin că lumea nu ar putea funcționa fără Satan și demonii săi! Așa să fie?! Oare ar dispărea celulele vii dacă nu ar exista virusii paraziți?!?...

** Unii esoteriști sunt de părere că demonii se folosesc de energia „neutră”, disponibilă în univers pentru oricine, dar o folosesc ca să dăuneze victimelor. Este vechea zicală „*cu un cuțit poți tăia pâine sau ucide*”. Explicația este valabilă, dar parțială.

Cred că există o energie esențială specifică demonilor, care nu este deloc agreată sau uzitabilă de îngeri. Și reciproc, energia specifică Divinității nu poate fi „înghițită” de diavoli fără a-i transforma interior într-un mod profund. Acest tip de energie esențială iradiază de la nivel de conștiință, cel mai subtil nivel al perispiritului, de unde influențează restul nivelelor energetice.

Singura rațiune a demonilor este negarea manifestărilor divine de iubire, generozitate, blândețe, frumusețe, îngrijirea vieții ș.c.l.. Nu căutați

altă logică în comportamentele deviante de ură, invidie, agresivitate, urâciune, crime în serie ș.c.l.!

Înfumurarea este o caracteristică definitorie a demonismului. Sursa ei primară este orgoliul de a te opune Creatorului suprem, părând că în felul acesta te faci egalul Său. Te crezi mai presus de obediența Îngerilor... Ceva similar se petrece în societate atunci când un neicămieni, avid de celebritate, îi face un rău gratuit unei persoane publice, doar ca să-și atârne numele în istorie alături de al ei.

Demonii se exprimă în două feluri

Demonii se exprimă pe două căi esențiale: fățiș și disimulat.

Culte și indivizii satanici au ales să își dea pe față ura față de Creator, prin ritualuri și fapte abominabile. Cruzimea, tortura, sacrificarea ființelor vii nu lipsesc din arsenalul acestora.

Dacă Dumnezeu înseamnă frumusețe și armonie, prin opoziție, dracii își arată intenționat, în viziunile spirituale, aspectul dizarmonic, urât, dorind să provoace spaimă (frica diminuând protecția naturală a omului, care devine mai ușor influențabil spre rău). Nimic mai penibil decât un diavol respingător care nu trezește decât zâmbete! Țsta ar fi singurul aspect pozitiv al sărbătorii de Halloween – persiflarea dracilor hidoși și a temerilor noastre nejustificate!...

Cealaltă cale, cea luciferică, este mai vicleană. Metaforic vorbind, inoculează picătura de otravă în hrana bună, stricând-o pe toată. Câteva exemple:

- Invocă Biblia, Coranul, învățăturile religioase, dar le pervertește, strecurând pe ici, pe colo inadvertențe, false interpretări, exagerări, fanatism.

- În artă, sub pretextul libertății de expresie și a dictonului „artă pentru artă”, încurajează inutilitatea, decadența, dizarmonia, pastașă.

- Îndemnurile și sfaturile luciferice au aparență binevoitoare, dar vin în momente sau forme nepotrivite, ceea ce le face dăunătoare. Altele se folosesc de o logică prea simplificatoare, inoportună să rezolve o situație complexă.

- În sexualitate, tot ceea ce nu ține de firesc face parte din arsenalul perversiunilor care degradează ființa umană.

- Entitățile luciferice se pot arăta în viziunile spirituale sub forma îngerilor de lumină, dar lumina lor este rece, dând fiori neplăcuți, iar influența lor este nefastă. Însuși numele Prințului Întunericului – Lucifer – înseamnă „Lumină”. Halal păcăleală pentru ocultiști!

Ce e de făcut împotriva lucrărilor malefice? Nu există nicio rețetă de-a gata. Fiecare om luptă cum știe și cum poate, ca să rămână deasupra mocirlei morale și a emoțiilor dureroase în care îl atrag demonii. Acesta este câmpul de luptă spirituală al fiecărui om, iar orice victorie, cât de mică, îi înalță rangul Spiritului în ierarhia Cerului. Dumnezeu este aliatul

nostru sigur împotriva Duhului Înselătorului. Deci, să negăm Negăția, invocând Adevărul...!

De la zeii antici la lupta spirituală de astăzi

După cum un spirit obișnuit se poate încarna, pe rând, în mai mulți oameni, tot așa un spirit de zeu poate avea denumiri diferite în alte zone geografice. De exemplu, invocarea zeiței grecești Afrodita chema același spirit ca cel al zeiței romane Venus. Fiecare zeu era animat de un spirit (sau grup de spirite).

Primii creștini denigrau „idolii” la care se închinau romanii, grecii și alte popoare antice. Îi contrapuneau pe Mântuitorul Isus și pe Unicul Dumnezeu creator. Desigur că această exaltare exclusivistă era potrivită cu timpurile respective și a avut rolul de a răspândi și întări credința creștină monoteistă, în primele secole după Cristos.

Astăzi însă, omenirea civilizată încearcă să fie mult mai gentilă cu diversele credințe. Numeroși antropologi iau apărarea modurilor de viață tradiționale, incluzând aici și partea spirituală, șamanică. Congresele ecumenice și dialogul interreligios apropie oamenii și dezvoltă toleranța reciprocă dintre religii, națiuni, rase, culturi.

Deasupra tuturor, doctrina spiritistă explică toate diversele manifestări spirituale. Există o întreagă ierarhie de spirite ce aspiră la evoluție, precum și unele ce nu ascultă de nimeni. Toate vor să se amestece în viața oamenilor. Spiritele evolute ne îndeamnă la fapte bune și inspirate divin, ne ajută necondiționat și sub forme uneori miraculoase. Spiritele inferioare ne cer obediență, sacrificii dureroase, ne dau un ajutor limitat și condiționat de multe restricții. Așa erau zeii antichității greco-romane. Puterea lor a apus de mult, fiindcă nu au mai fost adorați. Dacă nu le mai dăm atenție, puterea spiritelor scade.

Este valabilă și reciprocă: dacă inventăm un zeu și îl hrănim cu energia noastră mentală, imediat va apare un spirit care îi va da realitate, putere, influență.

Astăzi sunt de actualitate entități malefice precum Lucifer, Baphomet, Satan, hrănite de aspirația unora de a le îndeplini voia pe Pământ. Minteă oamenilor este alunecoasă, ea poate fi ușor distrasă, păcălită, influențată. Mulți dintre adepții sataniști nu au neapărat un spirit rău, sunt doar niște teribiliști manipulați de concepte false și aducătoare de durere. Există, desigur, și spirite foarte malefice încarnate în oameni, nu multe!, dar care au puteri demoniace de a influența mințile slabe.

Dacă răul încă mai domină astăzi planeta, de vină sunt masele de oameni ce se lasă mințiți, manipulați, marginalizați de câțiva lideri de opinie și de forță. Se spune că „*fiecare popor are conducătorii pe care îi merită*”. Foarte adevărat! Liderii foarte luminați cu greu pot supraviețui într-o lume dominată de minciună, corupție, violență, racile care sunt tolerate și perpetuate de mase.

Nu putem învinovăți demonii că sunt răi, dar putem să acuzăm populația „pașnică” de faptul că pactizează cu răul, sub diverse forme, începând cu banala toleranță sau indiferență. Aici se dă lupta spirituală cea mare pentru câștigarea sufletelor celor nehotărâți, care formează majoritatea cetățenilor. Și de partea Binelui există oameni aleși, dar numărul lor este destul de mic, ca și în tabăra opusă. „Aleșii Cerului” sunt cei cu credință în suflet, care percep și înțeleg învățăturile spirituale, unii manifestând mari puteri paranormale. „Aleșii Iadului” au și ei aceleași daruri, dar îndreptate și primite de la Dușmanul lui Dumnezeu. „Aleșii”, și unii, și alții sunt războinici spirituali, conștienți de lupta ce se dă astăzi. Marea parte a populației este însă o masă de manevră pe frontul spiritual, sunt oameni fără convingeri ferme, care oscilează permanent între o extremă și cealaltă, nefiind nici demoni, nici îngeri până la capăt. Ei îl cred mereu pe cel mai puternic sau pe cel care ia cuvântul pe ecranul televizorului. Sunt într-o continuă stare de hipnoză, așteptând primirea unor ordine. O turmă în căutarea unui Păstor...

3 ianuarie 2012

DIALOGURI CU CITITORII

- din corespondența autorului Răzvan Petre -

ÎNTRE RELIGIE ȘI KARMĂ

MARINA:

Am aproape 40 ani. Azi am nimerit pe internet și am citit cele justificate de dumneavoastră privind reîncarnarea. Ați fost, până acum, singurul care m-a făcut să sper că totuși nu e chiar așa cum spun unii preoți. Ați dat o mulțime de răspunsuri la întrebările mele și parcă m-am mai liniștit.

Dar s-ar putea să fie prea târziu. Acum eu sunt sub îndrumarea unui preot care, categoric, m-a îndrumat să îmi urmez calea obișnuită!!! Dar în fiecare zi sunt asaltată de foarte multe întrebări referitoare la credință, a crede sau a nu crede în reîncarnare, karmă și altele... Zilnic, intru pe internet și contradicțiile găsite mă tulbură foarte mult. Am obosit sufletește căutând răspunsuri.

Încerc să fac ce spune părintele care mă îndrumă, dar sufletul meu îmi spune că nu tot ce spune e adevărat. Oare ce se întâmplă? Dacă se poate, un sfat cinstit din partea dumneavoastră...

RĂZVAN:

Sugestia mea este să urmați sfaturile practice ale preotului, dar să nu vă adânciți în discuții teologice cu el! Preoții nu au voie să iasă din disciplina dogmei. Prea puțini fac excepție și își permit să vorbească după cum le dictează conștiința. De exemplu, regretatul părinte exorcist Ilarion Argatu, de la mănăstirea Cernica, nu nega reîncarnarea... Destui mai sunt chiar fanatici, îndoctrinați, care au găsit o fărâamă de adevăr și cred sincer că acela este tot adevărul. Cel mai bine este să căutați cunoașterea pe cont propriu, fără teama că Dumnezeu v-ar pedepsi pentru dorința de a ști mai multe despre Univers și Tainele Creației Divine. Chiar Spiritul, Sinele dumneavoastră vă îndeamnă să aflați mai multe, căci el nu e mulțumit de limitările impuse de prejudecățile oamenilor...

Nu există nici o contradicție între credința în Dumnezeu, dragostea pentru Isus și cunoașterea „esoterică”. Există pe glob miliarde de credincioși, de alte religii, care cred în reîncarnare și sunt în relații excelente cu Cerul. Atâta timp cât vă închinați inima și viața lui Isus, El vă va feri de „ispitiri” sau „smintiri”... Aveți încredere mai mult în Spiritul viu al lui Isus decât în vorbele înșelătoare ale oamenilor!

28 iulie 2007

MESAJELE UNUI PASTOR CREȘTIN

DANIEL:

Sunt din Cluj. Am dat azi pe internet de site-ul dvs. Pot să spun că îmi place acest site. Promovează o gândire liberă și echilibrată. Liberă de dogme și tipare, care țin omul în ignoranță. Aș vrea să vă cer părerea într-o chestiune. Ce părere aveți de acest om¹⁷ și ceea ce susține? Credeți că i-a vorbit însuși Dumnezeu, așa cum pretinde? Mă interesează ce părere aveți în această chestiune, deoarece mă cam tulbură problema asta.

RĂZVAN:

Mulți oameni pot auzi glasuri de la ființe invizibile. Unele vin de la spirite jucăușe, inferioare. Altele pot veni chiar de la Îngeri. Cam greu ca un om să Îl poată auzi chiar pe Creator. De obicei, se lasă această sarcină în slujba Îngerilor lucrători. Oricum, nu contează al cui glas este, ci în numele cui vorbește.

Din afară, obiectiv vorbind, îți poți da seama de sursa informațiilor subtile analizând mesajele, dar și omul căruia i-au fost adresate, precum și ce face el în viața de zi cu zi. În cazul menționat, te referi probabil la oratorul biblic E. Frank, continuator al misiunii lui W. Branham. El este un exponent al bisericii evanghelice, de tip nou, rivala catolicismului. Sincer să fiu, mesajul creștin este cam același, indiferent de biserică și de orator și se repetă într-una: „*vine apocalipsa, căiți-vă!*” Nu spun că ar fi ceva rău în asta. Dar nici un pastor/preot creștin nu are voie să vină cu lucruri originale, ceea ce limitează adresabilitatea acestei religii, din păcate. Mare parte din ea a devenit dogmă, ceea ce nu este o laudă. Oricum, toate religiile sfârșesc cu timpul în dogmă. Ceea ce le salvează de la moartea spirituală este compasiunea pe care adepții trebuie s-o arate oamenilor. Iubirea salvează religiile de la închistare intelectuală și rituală.

În concluzie, dacă tu, Daniel, ești integrat puternic într-o comunitate creștină, urmezi toate riturile și obligațiile respective, chiar crezi în ele, atunci nu am nimic de adăugat. Mergi pe calea ta către Dumnezeu! Dacă religia și dogmele sale nu te satisfac, atunci nici oratorii religioși nu îți vor aduce nimic nou spiritual, ci doar te vor dinamiza și te vor atrage prin mijloace pur umane să continui să donezi bani bisericii lor.

Ce contează de fapt este să te apropii personal de Dumnezeu, indiferent de religia sau dogmele din jurul tău. EL există cu certitudine, EL nu are nici o religie. Noi suntem creați „*după chipul și asemănarea lui*”, deci avem libertatea de a ne apropia de CASĂ mai repede sau mai încet, pe orice cale dorim să mergem. Libertatea de gândire și acțiune este un dar divin, pe care îl avem cu toții. Avem dreptul să punem sub semnul întrebării pe oricine își arogă poziția de mesager divin, după cum,

¹⁷ <http://www.freie-volksmission.de>

la fel de bine, putem să-l acceptăm necondiționat. Iar dacă, după cercetări sincere și eforturi sufletești, ajungem să-l credem, atunci ar trebui să și respectăm cuvântul lui Dumnezeu pe care ni-l transmite – aceasta ar fi o dovadă de bun simț și respect.

Repet, în final contează ce facem cu viața noastră, cum o conducem ca să ne apropiem de Divinitate, pentru asta suntem direct răspunzători în fața Spiritului din noi, nicidecum în fața vreunei autorități ecleziastice. Judecata de Apoi ne-o face Spiritul nostru, ea este o baie de regrete și muștrări de conștiință pentru ce nu am făcut la timp sau pentru ce am greșit în fața semenilor. Și este cel mai greu de suportat, fiind un chin psihologic fără putință de stăvilit, imposibil de alungat din minte.

De aceea, trebuie să ne culcăm în fiecare seară cu cugetul împăcat că ne-am făcut datoria de trimiși în lume ai lui Dumnezeu, pe durata limitată a vieții noastre, fiindcă oricând poate veni sorocul morții și, odată cu ea, Judecata necruțătoare a propriului Spirit, care va fi precum o autoflagelare psihică. Mai bine să ne păstrăm curați mereu, ca să suferim mai puțin la soroc și să nu avem regrete pentru prostiile pe care le-am făcut. Nu e mai bine să eviți greșeala, decât să o regreți amarnic și inutil după aceea?! Nu de Dumnezeu și Îngerii Săi ar trebui să ne fie teamă, ci de propria noastră conștiință, cea mai necruțătoare dintre toate pedepsele imaginabile...

5 septembrie 2008

RĂSPUNS UNUI „TEOLOG ORTODOX”

TEOLOGUL:

Bună. Sunt un teolog ortodox, am 27 de ani și am dat din întâmplare peste acest site. Am rămas profund dezamăgit de gândirea dvs. Permiteți-mi să vă contrazic mai ales în acel articol despre creștinism și spiritism. Iisus a fost și este Dumnezeu adevărat. El nu este un spirit înalt, este Însuși Dumnezeu. A venit în lume ca om și s-a înălțat cu trupul la cer. De unde ați găsit dvs doctrina dematerializării trupului lui Iisus? Trupul lui Iisus după Înviere era altfel, în sens divin, nu spiritist. Era pnevmatizat, plin de Duhul Sfânt. Și atenție, Duhul Sfânt este o Persoană. Iisus S-a înălțat la Cer cu Trupul. Unde Iisus zice „cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu” nu se referă la alte spirite. În creștinism există doar duhuri rele și atâtea. Deci și sfinții sunt în Cer, dar nu sunt invocați să vină aici pe pământ sau să aibă vibrații puternice în materie. Ei sunt acolo și acolo rămân, nu există fantome, decât duhuri rele care își bat joc de oameni, păcălesc și profită de naivitatea și incultura unora. Nu am nimic cu dvs, dar nu vă amestecați în domeniul Religiei dacă nu ați studiat și nu confundați expresiile biblice de Duh, duhuri cu spiritism. Există duhuri rele și har.

„Ucenicii Lui L-au întrebat: *«Învățătorule, cine a păcătuit : omul acesta, sau părinții lui, de s-a născut orb ?»* » Nu puteau să-i pună această întrebare decât dacă fuseseră inițiați în doctrina „karmei”, a cauzei și efectului obligatoriu. Conform acesteia, suferința poate fi generată de păcatele ființei înainte de a se naște, adică ale omului în care spiritul a fost încarnat în viața anterioară.”

Iată, mai sus, încă un citat din ce ați scris dvs. Fals, este aproape de erezie, ca să nu zic chiar erezie. Vă rog, nu amestecați Religia și creștinismul cu astfel de practici. Nu este în beneficiul nimănui!

RĂZVAN PETRE:

Bună ziua,

Fiindcă m-ați provocat, o să vă răspund cu argumente logice, nu cu texte scrise de alții... Sper să gândiți cu mintea proprie, nu prin prisma părerii altora...

Fiind teolog ortodox, deci educat ani de zile conform dogmelor ortodoxe, nu vă cere nimeni să acceptați alte puncte de vedere – dar nici să-i obligați pe alții să vă creadă. V-ați făcut o meserie din asta și mâncați o pâine bună din ea. Clerul se coalizează împotriva oricui susține și alte păreri... Iar clerul îi educă pe cei tineri în aceeași intoleranță. Numai teologia ortodoxă deține „adevărul absolut”, nu-i așa?!

Dar aici greșesc toți teologii tuturor religiilor și, de aceea, nu se vor înțelege niciodată din punct de vedere teoretic. Fiecare își susține părerea, care nu reprezintă decât O PARTE DE ADEVĂR. Prea puțin vă învață în facultate. Ar trebui ca, la vârsta dumneavoastră, să aveți mai multă deschidere intelectuală... Măcar curiozitatea de a citi și alte cărți decât ceasloavele vechi de sute de ani.

Citez și comentez „perlele” scrise de dumneavoastră:

Teologul: Iisus a fost și este Dumnezeu adevărat. El nu este un spirit înalt, este Însuși Dumnezeu.

RĂZVAN: Și eu susțin că ISUS este o parte de Dumnezeire, fără îndoială. Dar gândiți-vă puțin cu propria minte: dacă venea Însuși Dumnezeu pe Pământ, cine mai conducea Universul în acest timp? Sfântul Duh?

Isus este Fiul lui Dumnezeu, nu Dumnezeu. Ce înțelegem prin „Fiu”, este o altă chestiune. Eu înțeleg că a fost și este un Spirit Desăvârșit. Deci un spirit creat de Dumnezeu, care în decursul timpului (milioane de ani) a atins maximum de evoluție posibilă, devenind una cu Divinitatea. Isus este modelul de desăvârșire spirituală pe care îl are în față orice spirit. Orice spirit, dacă se străduiește, poate ajunge, în timp, la același nivel.

Teologul: Deci si sfinții sunt în Cer, dar nu sunt invocați să vină aici pe pământ sau să aibă vibrații puternice în materie.

RĂZVAN: Domnule teolog, dar moaștele sfinților ce fac, nu facilitează invocarea sfinților? Nu cumva credeți că au proprietăți magice? Dacă așa credeți, înseamnă că Biserica încurajează magia, sub toate formele sale.

De fapt, moaștele sunt un rezonator pentru energia spirituală a respectivilor sfinți, care chiar vin pe pământ atunci când omul crede în puterea lor miraculoasă. Minunile pe care ar putea să le facă moaștele nu vin automat la oricine le atinge, ci numai la unii oameni, deci există un discernământ, un spirit inteligent care le împarte. Dacă spunem că este „Sfântul Duh”, este o simplă recunoaștere a ignoranței noastre, pentru că sub această denumire introducem tot ce ține de invizibil, ca să ne luăm grija de la a gândi mai profund. Spunem „Sfântul Duh” și am terminat cu gândirea personală...

Teologul: Trupul lui Iisus după Înviere era altfel în sens divin. Era pnevmatizat, plin de Duhul Sfânt. Și atenție, Duhul Sfânt este o Persoană.

RĂZVAN: Atâtea aberații în câteva cuvinte... Cum, cadavrul lui Iisus era o altă „persoană”? De ce nu încercați să gândiți mai profund, că de aceea ne-a dat Dumnezeu logică, să ne-o folosim... Credeți că religia înseamnă doar repetiția unor fraze învățate pe de rost? Că în religie nu își are rostul gândirea? Vedeți, aici greșesc mulți profesori de teologie, de secole... Nu dezvoltă la studenții lor și gândirea critică. Pentru că nu sunt interesați de părerile contrare.

Cu ce vă ajută în credință faptul că Iisus s-ar fi înălțat la Cer cu trupul? Nu ajută, ci creează o mare frustrare printre credincioși, fiindcă toate celelalte cadavre merg în pământ, după cum știm... Iisus s-a făcut om, cu tot ce înseamnă asta. O dovedesc referințele biblice. El a preferat mereu să se comporte cât mai normal, să nu șocheze, decât când era nevoie. Și-a asumat rolul de om ca să ne convingă să-L urmăm pe calea moralității, să ne arate că este posibil să devenim sfinți ca și El, deși suntem oameni din carne. Dacă El și-ar fi luat trupul în Cer, iar trupul nostru merge în pământ, ar fi cumplit pentru zelul credincioșilor, fiindcă îndemnurile la credință nu ar fi răsplătite nici măcar după moarte! Din fericire, credincioșii nu cred chiar tot ce spun teologii, ci merg pe intuiția proprie, venită de la spiritele din Cer, îngerii păzitori care ne ajută pe fiecare...

Domnule teolog, cadavrul lui Iisus nu interesează pe nimeni. Cu toții suntem interesați de Iisus cel Viu, care continuă să trăiască și să ne povățuiască în direct și personal, nu doar din poveștile biblice.

Teologul: Unde Iisus zice „cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu” nu se referea la alte spirite. În creștinism există doar duhuri rele și atât.

RĂZVAN: Alte afirmații contradictorii... Credeți că duhurile rele pot veni de la Dumnezeu? Credeți că nu există duhuri bune?

Teologul: nu există fantome, decât duhuri rele care își bat joc de oameni, păcălesc și profită de naivitatea și incultura unora.

RĂZVAN: Susțineți că sufletele morților nu se eterizează, nu continuă să trăiască imediat după moarte, ci „dorm” undeva, în așteptarea unei presupuse „învieri”. Deci după moarte vine somnul, adică NIMICUL. Nu vi se pare că doctrina asta e nihilistă și pesimistă? Dacă încercați să convingeți oamenii că așa este, cu toții vor fugi de religia creștină ortodoxă, crezând că aceasta le ia speranța unei lumi mai bune după moarte...!

În plus, ea contrazice unele dovezi concrete. De exemplu, mulți oameni au probleme cu fantomele rudelor decedate, după cum se știe. Dar dumneavoastră nu prea cunoașteți realitatea fenomenelor „paranormale”. La dumneavoastră realitatea este filtrată de cărțile scrise pentru oamenii secolelor trecute.

Teologul: Nu vă amestecați în domeniul Religiei dacă nu ați studiat și nu confundați expresiile biblice de Duh, duhuri cu spiritism. Există duhuri rele și har.

Încă un citat din ce ați scris dvs. Fals, este aproape de erezie, ca să nu zic chiar erezie.

RĂZVAN: Am mai depistat încă o aberație. Susțineți ad literam că nu există duhuri bune! O asemenea erezie ar cutremura tot Cerul dacă v-ar lua cineva în serios. Cerul spiritual este format din spirite bune, nu din altceva. Ele vin lângă noi, ca să ne ajute în permanență. Fiecare om este vegheat de îngerii săi. Vreți să spuneți că îngerii se numesc „har”? Dacă e așa, de ce să le mai spunem „îngeri”?

În concluzie, se vede că nu profesăți meseria de preot, care v-ar aduce obligatoriu cu picioarele pe pământ. În general, preoții înțeleg foarte multe lucruri, din practica religioasă și contactul cu oamenii, nu numai din cărțile teologice. Viața îi obligă să gândească mai mult.

Dacă nu m-ați fi provocat cu părerile dumneavoastră lipsite de sens (venite sub protecția anonimatului, adică a lipsei de responsabilitate a opiniilor), vă lăsam în plata Domnului. Religia înseamnă și altceva decât frecventarea unei facultăți. Nu neapărat o diplomă îi dă cuiva priceperea de a se exprima în chestiunile filosofice înalte.

22 februarie 2008

PANSEURI ȘI AFORISME

Culegere de reflecții publicate de autor în rubricile „Panseuri” (2008-2010) și „Esoterika” (2010-2014) din website-ul www.spiritus.ro

2008

NU RAȚIUNEA, CI LIPSA INTUIȚIEI CONTESTĂ SPIRITUALUL

Nu doar în situații de criză ajunge omul să creadă în Dumnezeu. Dar este adevărat că ele îl sensibilizează, îi dezvoltă intuiția. Sentimentul sacralului vine din intuiție. În general, oamenii intuitivi au și credință.

Totuși, nu rațiunea este obstacolul, ci lipsa intuiției. De fapt, o rațiune puternică și o informare suficientă confirmă concepția spiritualistă. Obstacolele sunt puse de semidoctism și gândirea imatură filosofică.

* * *

ÎNGERII sunt reprezentați în picturi ca niște copii inocenți. Probabil că Dumnezeu ar trebui figurat ca un copil și mai curat. El se manifestă simplu, direct și răspunde imediat la dragostea ta, ca un copilăș foarte pur.

* * *

FANATICI AI BINELUI

Nu disperați la vederea atâtor grozăvii ale necurațiilor pe Pământ! Au și oamenii buni ce învață de la cei răi! Să învețe ambiția și încăpățânarea cu care își urmăresc împlinirea planurilor de răzbunare, colportare, bârfă...! Dar să le întoarcă în sens pozitiv. Adică să fie încăpățânați în a duce la bun sfârșit intențiile bune, constructive, altruiste, să nu se lase înfrânți de oboseală, de obstacole sau de piedicile puse de diverse persoane. Să nu se lase deturnate de sfaturile șirete care au rolul de a-i descuraja și demobiliza.

Chiar dacă oamenii răi ne dezgustă numai privindu-i, darămite urmărindu-le atent înrâncenarea de ură și invidie, dacă tot suntem nevoiți să le suportăm prezența, măcar să profităm cu ceva din asta. Nici o rațiune nu-i poate opri să gândească negativ despre semenii lor, să le dorească răul și să acționeze cu îndărătnicie ca să-l facă... Haideți și noi, oameni buni, să fim cât se poate de încăpățânați în facerea de bine. Să ne înverșunăm să slujim forțele binelui, să luptăm, mânați de suprema plăcere de a ne sacrifica pentru Bine și Adevăr!

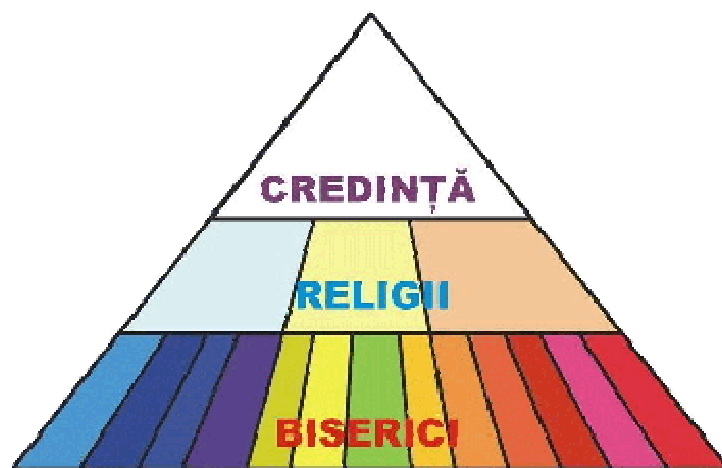
Proiectele de folos, nu le abandonați, cel mult amânați-le, dar nu renunțați la ele! Îvingeți dificultățile prin perseverență și viclenie chiar, știind că finalul este destinat binelui general. Nu disperați, fiți tonici și optimiști, iar atunci când totul pare că e pierdut, gândiți-vă că efortul vostru nu a fost zadarnic, pentru că ați lucrat inspirați de duhul înțelepciunii divine. (Poate că nu erau încă coapte toate condițiile de înfăptuire, sau poate că munca voastră a fost doar premergătoare, pregătind terenul pentru o realizare ulterioară de mai mare amploare - a voastră sau a urmașilor voștri...)

Avem nevoie acum, mai mult ca niciodată, de fanatici ai Binelui, de „teroriști” ai Binelui, care îi înspăimântă pe cei dedicați faptelor rele. Din exemplul celor răi nu vom extrage decât puterea irațională de a lupta pentru idealul nostru, acționând contrar intereselor egoiste. Nici lor nu le este prea bine - bârfind, lovind cu vorba și fapta, gândind mereu urât despre semenii lor – dar continuă să o facă, în ciuda nefericirii pe care și-o aduc singuri. Inversând polaritatea, nici noi, oamenii binelui, să nu ținem cont de comoditățile și plăcerile noastre, ci să ne ambiționăm să servim scopurilor bune și frumoase, chiar romantice. Și atunci, îi vom place lui Dumnezeu, care ne va da liniște sufletească, în mijlocul greutăților luptei...

* * *

PIRAMIDA CREDINȚEI RELIGIOASE

La baza piramidei stau constructele strict omenești: bisericele. Biserica înseamnă clădiri și cler. Clădirile pot fi temple, sinagogi, moschei și biserici creștine. Clerul e format din preoți. Bisericele sunt cele mai perisabile și efemere.

La mijloc găsim religiile, constructe divino-umane. Ele sunt alcătuite din teologie și ritualuri, diferind de la o religie la alta, de la o zonă geografică la alta. Inspirația unei religii a venit inițial de Sus, fiind dată unui „channel” mai mult sau mai puțin pur. Religiiile durează veacuri, dar tot sunt măcinate de moara timpului perfecționist.

În vârful piramidei se află credința pură în Divinitate. Ea este aceeași pentru toți oamenii. Toți ne naștem cu credința în suflet, iar cine nu se naște cu ea, nici nu o poate dobândi vreodată. Este darul Divinității pentru om, care nu dispare nici măcar cu moartea, ci crește în eternitate.

* * *

PILDA FERMIERULUI

Pilda fermierului: după ce îngrijește porcul cu grijă timp de un an, gospodarul îl taie de Crăciun, și e mare bucurie în familia salvată de la foamete... Urmând această mentalitate simplă, teologii repetă pompos că „*Isus Cristos s-a răstignit ca noi să fim mântuiți!*” Oare dacă Isus ar fi murit la bătrânețe, ca Buddha, Duhul Sfânt nu ar mai fi acționat după aceea printre apostoli și ucenici?

Dar nu-i real că Isus a murit ca să ne mântuiască, ci pentru asta a trăit El, s-a întrupat printre oameni (un sacrificiu încă și mai mare decât chinurile răstignirii). Moartea Sa a urmat logic unei vieți prea desăvârșite și elevate ca să fie suportată de păcătoșenia oamenilor. Iar semnificația universală este că iubirea adevărată se demonstrează prin sacrificiu dacă este cazul. Isus s-a răstignit ca să ne învețe cum să iubim.

Moartea cumplită a lui Isus nu mântuie automat pe niciun creștin, ci ne-am putea mântui, eventual, dacă am reuși să fim ceva mai buni și iubitori, după modelul vieții Sale.

* * *

ÎNCEPEM CU YOGA, FINALIZĂM CU ISUS

Începem cu yoga, finalizăm cu Isus. Yoga dă metoda și sistemul, Isus dă puterea și harul. Prin yoga ne dominăm propria ființă, prin Isus dominăm demonii.

* * *

IADUL este un loc de izolare temporară a sufletelor ce păstrează intenționat o vibrație nepotrivită cu Iubirea divină, care se revarsă peste toată Creația. Ele doar sunt puse în „carantină” de către legile cosmice. Supliciu din iad este rezultanta propriilor proiecții mentale și emoționale păstrate de spiritele imperfecte, iar acumularea atâtor porniri negative generează „iadul”.

* * *

SPERANȚA, cum ar fi ea posibilă dacă omul nu ar avea o credință (fie și nemărturisită sau neconștientizată) într-o Forță Superioară Inteligentă și Binevoitoare (numită Dumnezeu, Providență sau Îngeri)?! Speranța clădită pe haos nu este realizabilă. Ateul autentic (dacă el ar exista!) nu ar avea speranțe, ci doar spaime...

CREȘTINISM ȘI BUDISM

Creștinismul și budismul tibetan sunt complementare, având ca liant comun îndemnul spre compasiune universală. Totuși, diferențele sunt majore.

Budismul lucrează cu spirite, dar neglijează existența lui Dumnezeu. Creștinismul vorbește despre Dumnezeu, dar neglijează existența spiritelor.

În realitate, budiștii tibetani trăiesc în FRICĂ de spiritele malefice, religia lor este una profund magică. În realitate, creștinii resimt o anume NEPUTINȚĂ de a integra creștinismul în problemele vieții cotidiene (poate de aceea încă mai apelează la vrăji și vrăjitoare).

Dacă s-ar putea combina cele două religii într-una singură, poate că s-ar putea obține o religie mai puternică decât amândouă. Totuși, religiile tradiționale vor pierde tot mai mult teren în favoarea spiritualității universale, bazată pe cunoaștere, experiment, trăire personală, intuiție, revelații și nu pe ritualuri sau dogme. Ea a fost inaugurată prin practica și doctrina spiritistă.

22 martie 2009

* * *

SPIRITUALITATEA: TEORIE MINUNATĂ, PRACTICĂ DIFICILĂ

Dumnezeu ne ridică în rang spiritual postmortem după cât de mare influență benefică am avut asupra semenilor – în timpul vieții și prin efectele ulterioare – dar la fel de mult și după strădaniile noastre sincere spre perfecțiune, deși nefructificate. Contează, se pare, mai mult strădania personală decât rezultatele concrete nemaipomenite. Să fie Pământul mai mult o Școală decât o Operă? Efemeritatea tuturor lucrurilor materiale ne sugerează să credem că da. Cartea putrezește, dar învățătura supraviețuiește...

Este cutremurător cât de puțin au putut schimba destinul Pământului marii înțelepți, luminile Cerurilor care s-au întrupat printre păcătoși! În ciuda strădaniilor lor, omenirea este încă în faza de grădiniță spirituală. Așa pare, comparând puritatea vieții și învățăturilor lor cu grosolănia epigonilor sau nereceptivitatea urmașilor față de mesajul lor spiritual.

Înțelepții au răspândit pe drumurile omenirii diamante curate, strălucitoare. Ele au fost însă acoperite de praful istoriei și noroiul materialismului. Uneori, mai vine câte o ploaie binecuvântată de Dumnezeu care spală impuritățile și lasă lumina să se reflecte în diamantele gândirii înalte, presărate pe drumul evoluției umanității.

«Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se,

să vă sfâșie pe voi. » (Matei 7:6) ne atrăgea atenția Isus. Porcul este docil dacă are ce mânca, dar poate deveni violent dacă nu mai primește lăturile cu care s-a obișnuit. Prin pilda asta, Isus ne indică inerția majorității populației, precum și violența instigată de cei care vor să o păstreze adormită (spunând cam așa: „Dragi noștri porci, mărgăritarele nu țin de foame! Luați lăturile astea putrezite...”). Este reacția morocănoasă a omului adormit, care vrea să fie lăsat să își continue somnul spiritual.

Grijile existenței, dorințele omenești, inerția trecutului... acestea marchează intens viața omului. Este cu adevărat un miracol păstrarea credinței oamenilor, de-a lungul secolelor, în Absolutul Divin, cel pur, invizibil, de neconceput! Față de influența brutală, covârșitoare a forțelor planului fizic, inefabilul, etericul, subtilul pare lipsit de șanse și de eficiență.

Paradoxal, credința pură în Dumnezeu cel Absolut a fost perpetuată de niște instituții clericale pline de păcate. Pământul își are legile sale grosolane. Idealurile spirituale nu se pot manifesta perfect, ci prin compromisuri cu starea densă a minții pământenilor.

Ritualuri mimetice, teologie indescifrabilă, păcate ale preoților, invenții absurde tolerate de credincioși – acestea ne-au îndepărtat de idealurile originale ale fondatorilor religiilor și a Celui care i-a trimis aici, jos, cu misiunea de iluminare a celor orbi spirituali. Deziluzia pare inevitabilă. Și totuși, câte ceva rămâne mereu, se transmite peste timp, păstrează vie flacăra credinței pure, iar ocazional, câte un sfânt o re-ațăță.

Contează foarte mult apariția în carne și oase, persoana ce dă putere Cuvântului. Principalul argument *spiritual* este prezența *fizică* a propovăduitorului... «O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi?» (Marcu 9:19), se lamenta Isus.

Republica dorită de Platon, condusă de înțelepți, a rămas o utopie. Nu că ar fi imposibilă această organizare omenească, ci pentru că ea este constant împiedicată de ne-înțelepți. Recunoscând realități acest fapt nu dezarmăm pesimiști, ci devenim mai inteligenți. «Fiți înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii!» (Matei 10:16), ne povățuia Isus. A fi inteligent înseamnă a dovedi cultură socială (în corelație cu chakra Swadhisthana), dar totodată și a te lupta pentru idealurile tale spirituale (în corelație cu chakra Manipura), cu toată compasiunea (chakra Anahata), puritatea gândului nobil (chakra Vishuddha), puterea mentală de a învinge obstacolele (chakra Ajna). Optimismul spiritual și realismul social pot coexista pașnic în psihicul înțeleptului.

Dar iată și un alt punct de vedere:

Poate că așa e normal, ca omul să-și trăiască viața de om și să lase preocupările spirituale pe seama preoților sau să apeleze la spiritualitate doar pentru a face față la momentele grele din viață... Poate că nu ar trebui să insistăm ca oamenii să cunoască și să aplice învățăturile spirituale... Poate că spiritele s-au încarnat din dorința

intensă de a experimenta viața fizică, că de cea spirituală erau deja sătule... De ce să le aducem acum aminte de ceea ce voiau să uite, după ce au plătit deja prețul imens cerut de sacrificiul încarnării?!

De fapt, învățăturile spirituale nu vor fi înțelese, apreciate și urmate decât de cei apți, suficient evoluți spiritual. Spiritualitatea face o selecție automată. Și nimeni nu o impune, decât fanaticii, dogmaticii, speculanții credulității, conducătorii militari. Dumnezeu nu impune nimănui să Îl adore, de aceea nici nu se arată nimănui, lăsând oricui libertatea de a se îndoi de El. Orice om spiritual va proceda la fel, neimpunând nimănui credința sa. În același timp, va semăna semințele înțelepciunii – în pofida oricăror dificultăți – pentru cei pregătiți și dornici a le fructifica. Prin asta își dovedește venerația și sacrificiul (răbdând înfrângerile și umilințele inevitabile) pentru Sublimul Creator.

Recent reînființata instituție catolică pentru „păstrarea purității credinței” (fosta Sfântă Inchiziție) nu face decât să mențină artificial în viață niște dogme absurde. Adevărul nu are nevoie de instituții paramilitare, ci doar de răspândirea pașnică a cunoașterii spirituale. Dogmele trebuie apărute cu platoșe de oțel, în schimb Adevărul trebuie expus gol-goluț.

23 aprilie 2009

2010

ADEVĂRUL ISTORIC AL VECHIULUI TESTAMENT

Unii anticreștini declarați neagă realitatea scrierilor biblice. Le consideră povești de adormit copiii, inventate de imaginația bogată a oamenilor primitivi, precum au fost și legendele Olimpului.

De la bun început, afirm că nu este nevoie să cunoști Vechiul Testament ca să fii un bun creștin. A fi bun creștin înseamnă să îi semeni lui Isus, nu să fii erudit în Biblie. Totuși, nu trebuie să respingem toată Biblia pe motiv că ni se pare cam deplasată, din punctul nostru de vedere. Lăsând la o parte indicațiile de comportament zilnic – ce astăzi, după 3000 de ani, sunt cu totul desuete – Vechiul Testament are o mare valoare culturală și istorică. Multe dintre faptele relatate au fost confirmate de arheologi. Altele sunt confirmate de explicațiile parapsihologiei contemporane. Cineva a descoperit chiar un cod, o încifrare numerologică a literelor ebraice ale Bibliei... Este o carte pentru specialiștii care au timp să o studieze amănunțit.

Pentru justificarea veridicității relatărilor biblice, eu vin aici cu un argument mai simplu, cel psihologic. Unele fapte incredibile relatate în scriptură se confirmă tocmai prin acest lucru: chiar și astăzi sunt incredibile! Imaginația noastră este și azi depășită, de exemplu, de cum ar fi putut Moise să despartă apele Mării Roșii (la fel ca și urmașul său

Joshua, apele Iordanului umflat de ploi) pentru ca milioanele de evrei peregrini să traverseze albia secată local și temporar. Ei bine, dacă aceasta ar fi fost o simplă „invenție” a unui scrib evreu, să nu ne îndoim că ar fi sărit imediat să-l corecteze cei care fuseseră de față și ar fi știut adevărul. Evreii aveau obsesia consemnării istoriei lor cât mai obiective. Omeneste, ne putem gândi că unii șefi evrei ar fi fost înclinați să cosmetizeze realitatea, să o prezinte avantajos. Totuși, nu era posibilă o falsificare grosolană a realității, fiindcă mulți verificau cele scrise.

Dincolo de toate acestea, cel mai forte argument este sintagma „viața bate filmul”. Născocirile oricărui scenarist sunt mereu întrecute de viața însăși. Imaginația oamenilor este limitată, bazată mai ales pe lucruri văzute sau auzite cândva. Gândiți-vă la elicopterul, planorul și submarinul proiectate de genialul și unicul Leonardo da Vinci: ele nu au putut fi asimilate secole la rândul de gândirea comună a restului omenirii. Așa și cu „inventarea” trecerii Mării Roșii sau Iordanului prin separarea apelor. Practic, această idee era (și încă este) prea greu de imaginat pentru a fi fost acceptată de evrei ca „povestea” de preamărire a lui Moise de către Dumnezeu. Ar fi putut inventa orice alt fel de povești pentru a-l face erou pe Moise, dar asta era prea mult. Depășea orice limită a imaginației omenesti. Dacă nu ar fi fost un adevăr incontestabil, ar fi fost negat imediat de ceilalți capi ai izraeliților refugiați din Egipt, rușinați ei înșiși de asemenea „aberație”.

Acest argument psihologic confirmă realitatea faptelor incredibile. De aici încolo, putem începe să ne întrebăm ce secrete tehnologice sau spirituale cunoșteau, sau numai foloseau, cei care populau Vechiul Testament. Și să ne dăm seama de cât de multe lucruri încă nu cunoaștem nici astăzi, în epoca spațială.

16 februarie 2010

* * *

BLESTEMAREA SMOCHINULUI NERODITOR

Blestemarea smochinului de către Isus este de obicei considerată a fi o pildă pe care le-ar fi dat-o Isus discipolilor cu privire la necesitatea fiecărei ființe de a fi de folos acolo unde a pus-o Dumnezeu. Pilda ar sugera că oamenii care nu își îndeplinesc sarcinile trasate în Ceruri ar fi inutili și dispensabili, prin urmare pot fi distruși de către Creator.

Mesajul este corect în principiu, deși discutabil relativ la metodele punitive (după cum vedem, oamenii răi nu sunt imediat pedepsiți de Dumnezeu). Totuși, nu cred că Isus a blestemat smochinul din acest motiv alambicat.

Cred că explicația trebuie căutată mai aproape de logica vieții: El a blestemat din cauza mâniei provocate de foame. Dar a făcut-o altfel, în mod conștient și controlat. A vrut să își arate puterea absolută asupra materiei, pe care întotdeauna a ținut-o sub control. Este singura ocazie menționată în Evanghelii când Isus își lasă liberă mânia omenească (pe lângă răsturnarea tarabelor negustorilor din templu). Ar fi putut-o face și

cu alte ocazii, care ar fi fost, desigur, menționate. Nu a făcut-o fiindcă autocontrolul său era total. Prin această „scăpare” intenționată și nepericuloasă a vrut să le arate discipolilor săi cât rău ar fi putut face dacă ar fi vrut, dacă s-ar fi lăsat purtat de impulsurile omenești atunci când era jignit, amenințat, lovit... crucificat. Dacă nu le-ar fi dat acest exemplu, poate ei ar fi crezut că El este neputincios sau bleg, cum s-ar spune „prost de bun”. Dar nu, El avea toată puterea de creație și distrugere la îndemână. Acest lucru trebuiau ei să-l înțeleagă. Dumnezeu ne dă puterea, dar noi trebuie să avem responsabilitatea ei. Isus a fost întruchiparea bunătății divine, deși ar fi putut face la fel de mult rău. Acest lucru este esențial de înțeles. Puterea este însoțită de responsabilitate. Și întotdeauna avem liberul arbitru de a ne folosi puterea omenească (și supraomenească) ori spre mulțumirea Spiritului, ori spre satisfacerea Demonului. Cheia este autocontrolul. «*Vegheați mereu!*», spune Isus.

16 februarie 2010

* * *

EXISTĂ DEMONI SAU NU EXISTĂ?

Există demoni? Da. Nu. Răspunsul trebuie nuanțat în funcție de interlocutorul care cere un răspuns clar: da sau nu. Adevărul obiectiv este în acest caz mai puțin important decât reacția subiectivă.

Mintea omului este un instrument foarte puternic, de care oamenii nu sunt pe deplin conștienți. Puterea imaginației a creat toți demonii din iconografia indiană, tibetană și creștină. Acele imagini au hrănit alte minți, perpetuând frica. În zilele noastre, alte minți imaginează tot felul de creaturi hidoase pentru filmele de groază, care au rolul declarat să provoace frica.

Apostolul spunea că hrana spirituală trebuie dată cu măsură: sub formă de lapte pentru sugari, iar hrana solidă, doar adulților. Aceasta vine din specificul minții omului. Religia nu trebuie să fie un prilej de spaimă pentru prostime, ci o atracție pozitivă.

Totuși, căutătorii sinceri ai adevărului nu pot fi păcăliți, ei vor afla că demonii există, dar nu sub forma înfățișată prin cărțile de religie, ci sunt mult mai subtili, chiar fără formă. Recunoașterea lor este o sarcină a sufletului omului dotat cu discernământ. Mintea acestui căutător este puternică, controlată, ea nu se lasă pradă imaginației deșănțate, este atrasă și apărută de puterea binelui. Pentru el, demonii sunt asemenea microbilor din atmosferă: știe că există în număr nesfârșit, dar are încredere în imunitatea spirituală care îi neutralizează, prin puterea pe care i-o dă dedicarea pentru bine, dorința de a fi un mesager al Domnului printre semeni.

În același timp, conștiința atotprezenței lor îți dă un imbold permanent să nu te lași pe tânjală, ci să veghezi mereu ca să nu cazi pradă înșelăciunii lor viclene. Aceasta este partea pozitivă a prezenței lor, precum este metalul care zgârie diamantul pentru a-i încerca duritatea.

Deci, există demoni?

NU, pentru cei ce se pot speria de așa o învățătură, prea tare pentru rezistența lor psihică. Lor le-am spune: „Viața este atât de frumoasă! De ce să o urășim gândindu-ne la diavoli și drăcii?”

DA, pentru cei care au la îndemână mijlocul de a-i ține la distanță. Chiar dacă fac parte din natură, totuși admiterea existenței dracilor ține de un nivel superior de spiritualitate. Lor le-am spune: „Viața este atât de urășită de demoni! De ce să nu o înfrumusețăm ferindu-ne de ispitele lor?”

Marele yoghin Paramahansa Yogananda nu admitea în tinerețe existența demonilor. Spre bătrânețe însă, a recunoscut că s-a înșelat, fiindcă a trebuit să se lupte cu ei. Nimeni nu scapă de asaltul forțelor malefice. Cu cât omul este mai spiritualizat, cu atât trebuie să facă față unor demoni mai puternici, proporțional cu forța sa de ripostă. Se spune că Dumnezeu nu dă nimănui mai mult decât poate duce.

16 februarie 2010

* * *

RĂUL NU E DOAR LIPSA BINELUI

Răul nu e doar „lipsa binelui” precum întunericul este lipsa luminii. Dacă ar fi așa, când apare binele, ar trebui să molipsească instantaneu toți oamenii. Dar răul este activ, acționează deliberat și viclean. Să nu ne păcălim singuri crezând că răul se va dizolva de la sine la venirea luminii spirituale. Nu! Va lupta prin minciună, urășenie, constrângere, prin orbire... Adu lumină lângă un orb și el tot nu va vedea!

Urâtul nu e doar lipsa frumosului, ci pervertirea lui. Frumusețea este naturală și spontană, apare singură atunci când nu e împiedicată, precum florile pe câmp.

Minciuna nu e doar lipsa adevărului, ci pervertirea lui, deseori prin jumătăți de adevăr. Informația a fost creată pentru a exprima adevărul (ce este), nu minciuna (ce nu este).

Acțiunea răului este elaborată, volitivă. Răul este pervertirea binelui, nu doar lipsa lui.

16 februarie 2010

* * *

MULTE CĂI, UN SINGUR DUMNEZEU

Intrând pe o cale spirituală, adeptul se convinge treptat că este pe calea cea bună, experimentând senzații personale inconfundabile. Proporțional, crește în el convingerea că alte căi nu sunt eficiente precum a sa, fiindcă nu i-ar fi putut oferi experiențele acestea. Așa crede el. Ignoranța îl face să creadă că drumul său este unic, iar celelalte drumuri sunt „înfundate”. În realitate, toate cărările sunt variante către același pisc. Ce contează cu adevărat este ardoarea spirituală, sinceritatea, devotamentul pentru Cauza Supremă.

Se întâmplă deseori ca un adept să fie dezamăgit de calea pe care a urmat-o ani la rândul. Este un moment de răscruce, o cumpănă de viață. Acum ar putea să părăsească definitiv orice are legătură cu lumea invizibilă, cu idealurile abstracte și să se adâncească în lucrurile concrete și materiale, care nu l-ar mai „înșela” în așteptările sale. Dacă însă aspirația sa spirituală a fost sinceră de la început, ea va țâșni din nou în sufletul său și îl va orienta către altă cale autentică sau către o căutare pe cont propriu, la fel de autentică. Alte forțe spirituale îl vor prelua, orientându-l prin alte metode către același Țel. Cerul nu duce lipsă de Maeștri și de imaginație în călăuzirea unui căutător sincer. Singura condiție este să fie cu adevărat sincer, să aspire cu toată ființa sa către desăvârșire.

Sunt multe metode ce duc spre o realizare similară sau chiar identică. Înțelepții diverselor căi se înțeleg întotdeauna între ei. Numai neofiții, începătorii se tot ceartă: „*Calea mea este cea bună, tu ești în greșală!*”. Toate disciplinele spirituale caută să transforme ființa umană, dar teoriile și metodele practice diferă, uneori substanțial. Toate acestea sunt însă „cârje”, de care discipolul se va dispensa la un moment dat (teologii, sfinți, pelerinaje, obiecte sacre, moaște, slujbe, miracole, povestiri, scripturi, temple, ritualuri etc. – toate au o valoare relativă la importanța pe care le-o acordăm noi). Cei care pun mare preț pe „cârje” încă nu au ajuns să meargă singuri și de aceea le fetișizează. Desigur că înțeleptul nu va râde de începătorii într-ale mersului, bucurându-se de progresele lor, indiferent de erorile pe care le mai fac și de, uneori, fanatismul lor. Câteodată ardoarea le încinge capetele prea tare...

Toate orientările spirituale au ceva atractiv în ele, altfel nu ar avea adepți. De cele mai multe ori, sunt aspecte spirituale autentice, de netăgăduit. Se mai întâmplă însă ca idealurile inițiale să fie treptat deturnate – fie din neștiință, din lipsă de experiență, fie prin jocul ascuns al demonilor. Trebuie să recunoaștem și să lăudăm lucrurile bune, dar să ne exprimăm rațional atunci când constatăm alunecarea unor învățături către aberații.

„Comunitatea sfinților” nu este un concept abstract, ci o realitate cerească. Indiferent de religia, cultul, confesiunea profesată în timpul vieții de om, spiritele dezîncarnate văd cu obiectivitate că există o unică realitate spirituală, spre care tind toate sufletele. Ele vor deveni îngeri ghizi pentru oamenii ce adoptă una din metodele moștenite de la înaintași. Îi vor ajuta să se perfecționeze în acea metodă de mântuire. Însă, de la un anumit nivel în sus, metoda nu mai are importanță în sine, căci Dumnezeu îi aduce devotului inspirații proaspete de a se autocunoaște și a se îmbunătăți. Adeptul începe să înțeleagă relativitatea căilor, dar și absolutul căutării Divinității. Multe căi, un singur Dumnezeu...

16 februarie 2010

* * *

Trăim într-o cutie a miracolelor. Oricât ar avansa raționamentul științific, până la urmă se înfundă într-o taină. Taina este un miracol potențial.

27 iunie 2010

* * *

CREDINȚA este de două feluri: naturală și artificială. Cea naturală vine din intuiția lăuntrică. Ea nu are nevoie decât de o scânteie ca să apară. Cea artificială îți este impusă din exterior de părinți, profesori, conducători – și s-ar numi mai degrabă CREDULITATE. Iată cum, sub același nume de „credință”, amestecăm două sentimente total diferite. RELIGIA IDEALĂ este naturală, ea descurajează artificialitatea, ideile obsesive impuse prin repetare (îndoctrinarea) și prin autoritate (dogma).

Religia ideală încurajează credința sprijinită pe verificare personală, experiențială. Ea este vie, trăiește în omul viu, actual, prezent. Este suficient ca oamenii să afle legile universului spiritual, iar forța ADEVĂRULUI îl va convinge și pe cel mai îndărătnic. Forța religiei ideale provine din sprijinul pe care credinciosul îl simte acum, imediat. În acest sens, poate fi de folos aducerea în minte a exemplelor trecutului, identificându-ne temporar cu ele, dar este tot o actualizare, un simțământ real, rezonând cu o energie concretă, nu fictivă. Simpla descriere nu este de ajuns, e nevoie de contactul real cu energia spirituală.

Desigur, pot avea un rol psihologic de susținere a efortului spiritual atât mândria de a face parte dintr-o tradiție milenară, cât și anticiparea unei prezumtive satisfacții viitoare. Dar acestea, în sine, nu pot înlocui FIORUL MISTIC resimțit chiar acum, singurul ce dă tărie și perpetuează valoarea religiei de-a lungul generațiilor.

Din nefericire, satanismul recunoaște acest adevăr și îl exploatează în folosul propriu. El nu le dezvăluie curioșilor nici efectele secundare ale practicilor satanice, nici cumplitul viitor ce-i așteaptă, ci le promite senzații tari imediate, așa-zis „oculte” sau „mistice”. De pildă, le provoacă viziuni luminoase luciferice, prezentându-le drept trăire religioasă. Succesul actual al „religiei” sataniste e parțial cauzat de superficialitatea clerului Bisericii, de rușinea unor partizani ai Binelui de a mărturisi public adâncă și iubitoarea trăire întru Dumnezeu, ca și pe lipsa de respect public față de știința fenomenelor paranormale și spiritiste. De exemplu, pare a fi o politică bine dirijată cea de a confunda în mass-media fantomele ce induc groaza cu spiritele, încât omul obișnuit nici nu mai vrea să audă de știința spiritistă, înfierată și de clerici.

20 august 2010

* * *

CELE TREI PORUNCI CRISTICE

Cele două porunci cristice supreme sunt de fapt trei! 1) Să-l iubești pe Dumnezeu mai presus de orice! 2) Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși! ȘI... 3) Să te iubești pe tine!

Dacă nu te iubești pe tine însuși, cum ai ști să-ți iubești semenii?! Ar fi cel mult o obligație de care încerci să te achiți fără entuziasm real. Iar dacă nu iubești nici sinele, nici aproapele, cum ai putea iubi o Ființă invizibilă divină?!

În realitate, atunci când AI IUBIRE, ea atinge simultan toate cele trei planuri: personal, interpersonal și suprapersonal. Iubești fapăturile lumii, te iubești pe tine ca făptură a acestei lumi și... iubești Iubirea. Iubirea este chiar Dumnezeu. Atunci când simți dulceața Iubirii Divine, nu te poți opri să te îndrăgostești de ea – adică să vrei să îi guști mereu nectarul, să o răspândești, să o aperi. De fapt, „porunca” iubirii este o invitație tandră, sensibilă...

20 august 2010

* * *

SMERENIA este un precept creștin care provine dintr-o trăire mistică.

Atunci când IUBIREA DIVINĂ îți inundă pieptul, ai spontan intuiția imperfecțiunilor tale omenești inerente, oricât de bun la suflet te-ai considera. Este un fel de oglindă internă a perfecțiunii invizibile. Apoi vei duce cu tine acest sentiment al compasiunii de sine, încercând să îl permanentizezi prin exercițiu și autocontrol.

De aceea, este de înțeles de ce sufletele ce ajung în Iad nu suportă lumina Iubirii Dumnezeiești. Ea le creează o imensă milă de sine și regrete insuportabile. Aceste suflete oropsite preferă să fugă de lumina adevărului. Preferă să se lamenteze că Iadul le creează suferință decât să își accepte vina pentru acea suferință.

Cam la fel se întâmplă și cu unii oameni, care fug sau alungă impulsiv orice sfat sau persoană a Binelui. Pur și simplu, este prea dureros pentru ei...

20 august 2010

* * *

Nu tot ce se află scris în destin se poate rezolva în timpul vieții. Din acest motiv, trebuie să îți propui idealuri de viață realizabile prin forțele tale, prin faptele tale, nu prin rugăciuni. Rugăciunea este bună pentru liniștirea sufletului și căpătarea inspirației, dar faptele sunt fapte, ele îi aparțin omului, nu Divinității. Trebuie nuanțată afirmația „*Roagă-te și vei căpăta!*”. Nu poți căpăta orice într-o viață de om, oricât de mult te-ai ruga.

27 august 2010

* * *

Regulile morale ale religiilor NU sunt doar convenții sociale. Cele mai importante indicații despre „ce este bine să facem” și „ce nu trebuie făcut” sunt o traducere pe înțelesul tuturor a stării de iluminare spirituală. Când un om ales primește o stare de Grație de la Dumnezeu, privirea sa asupra vieții este sfințită, iar sentimentele sale spontane, impregnate divin, devin ulterior „reguli morale” în gura discipolilor acestuia.

30 august 2010

* * *

Cine îți spune că ești posedat de diavol comite o agresiune asupra psihicului tău. Acea persoană are datoria morală de a te ajuta să scapi de aceasta „posesie”, dacă ar fi adevărată.

2 septembrie 2010

* * *

Dacă ești paranormal, toți te întreabă: „Ai citit Biblia?”. Asta, din invidie, ca să te pună în inferioritate.

Unii creștini au transformat Biblia într-un totem: au pus-o în mijlocul credinței lor, dar au alungat spiritele vii ale sfinților.

Alții au făcut-o fetiș și au plasat-o în sălile de judecată, pentru jurăminte (deși Isus ne învață să nu ne jurăm).

Chiar și ca ghilotină este utilă (citește neapărat: Ieșirea (Exodul) 31:15, Leviticul 24:16, Leviticul 20:9-27).

Credința omului în Divinitate îi crează Bibliei nimbul sfințeniei, fiindcă, vorba poetului, „Vreau să Te pipăi și să urlu: Este!”. Dar se pot găsi în Cartea Cărților argumente pro și contra pentru orice. Să luăm, așadar, doar ce e bun și frumos din ea!

7 septembrie 2010

* * *

Cuvântul „rugăciune” vine de la „rug” – rugul aspirației spirituale. În rugăciune ne ardem hainele lumești ale ego-ului și ne înfățișăm cu sufletul dezbrăcat în fața Domnului. Rugăciunea este comuniune cu Cerul.

Poți începe cu o rugămintă către Dumnezeu și să intri treptat în starea de rugăciune, în care uiți de grijile cotidiene. Rugăciunea este etapa mistică a dialogului mental cu Divinitatea.

13 septembrie 2010

* * *

Astăzi se împlinesc 100 de ani de la venirea printre păcătoșii Pământului a unui mesager al Cerului, văzător cu duhul și făptuitor de minuni dumnezeiești: românul ARSENIE BOCA, oglindă a Mântuitorului

Isus. Minunile și înțelepciunea sa au fost povestite de cei care l-au cunoscut personal pe marele Sfânt. Se spune că are puteri și după moarte să-i mângâie pe credincioșii care îl invocă. Mă întreb: oare de ce Patriarhia nu îl introduce în calendarul ortodox sau măcar să-l prăznuiască la nivel național? Cred că pe unii conducători actuali îi cam ustură amintirea purității sale cristice și nu suportă muștrările sale tacite despre corupția din Biserică...

Iată o poezie de mare finețe psihologică și spirituală care aparține Sfântului Arsenie Boca, ce ne povățuiește să ne depășim condiția de milogi și farisei:

O rugăciune de mare sensibilitate a părintelui Arsenie Boca

O, iartă-mi Doamne atâtea rugăciuni
Prin care-Ți cer doar pâine și pază și minuni,
Căci am făcut adesea din Tine robul meu
Nu eu ascult de Tine, ci Tu, de ce spun eu,
În loc să vreau eu, Doamne, să fie voia Ta
Îți cer într-una să faci Tu, voia mea,
Îți cer s-alungi necazul, să nu-mi trimiți ce vrei
Și să-mi slujești în toate, să-mi dai fără să-mi iei,
Gândindu-mă că dacă îți cant și Te slăvesc
Am drept să-ți cer într-una să faci tot ce doresc.

O, iartă-mi felu-acesta nebun de-a mă ruga
Și-nvață-mă ca altfel să stau în fața Ta,
Nu tot cerându-ți Ție să fii Tu robul meu,
Ci Tu, cerându-mi mie, iar robul să fiu eu;
Să înțeleg că felul cel bun de-a mă ruga
E să doresc în toate să fie voia Ta.

29 septembrie 2010

* * *

Crezi că, dacă te rogi toată ziua, ți se va îndeplini orice dorință și vei trăi ca în Paradis? Dacă omul visează doar la ajutorul dumnezeiesc, ajunge o legumă pe care societatea o va înlătura. Trebuie să dovedești luciditate și putere de muncă pentru a putea supraviețui.

8 octombrie 2010

* * *

Când îți conștientizezi slăbiciunile, devii mai puternic. Nu e nevoie să le recunoști public, ci să ți le mărturisești sieși. Sinceritatea este esențială. Odată depistate, poți ține slăbiciunile sub control, fiindcă te detașezi de ele, percependu-le ca pe niște biete impurități care s-au ridicat la suprafața oceanului de Conștiință. Într-o bună zi, le vei strânge și vei scăpa de ele.

Rolul duhovnicului și a spovedaniei este să provoace sinceritatea, mai ales la oamenii obișnuiți să mintă. Dar sunt penibile acele femei „bisericoase” care destăinuie tuturor secretele familiei, chiar și când nu le

întreabă nimeni. Biserica nu îți spune să fii sincer cu dușmanii și nici să te arăți prost și limbut.

17 octombrie 2010

* * *

Acum 2000 de ani, cei mai mari dușmani ai lui Isus erau cei din tagma preoților. Astăzi, cei mai porniți denigratori ai spiritismului și paranormalului sunt tot cei din tagma preoților. Ca indivizi luați separat, sunt persoane agreabile și educate. Însă meseria lor, legată ombilical de breaslă, îi face pe mulți să fie mârłani cu cei care îndrăznesc să intre în domeniul care le aduce banii. Atacând paranormalii, preoții nu apără credința, ci își apără privilegiile. Când se transformă în bestii, îmi vin să le strig: „Piei, sutană!”

27 octombrie 2010

* * *

Iubirea și ura sunt nedespărțite în firea omului?

Dacă cineva îi face un rău unei persoane dragi, vrem răzbunare. Nu putem să nu îl urâm pe cel care a nenorocit o persoană pe care o iubim. Împotriva acestei stări naturale de fapt, Isus a sugerat o transformare radicală: «*Cel fără de păcat să arunce primul piatra!*» «*...precum și noi iertăm greșităilor noștri*», «*Iubiți-vă dușmanii!*». O asemenea învățătură este greu de digerat. Totuși, de-a lungul secolelor, ea a schimbat mentalitatea multora. Astăzi suntem ceva mai toleranți.

Dacă noi îl urâm pe cel care ne-a greșit, suntem la fel de răi ca el. Iar dacă el a greșit din inconștiență, noi suntem chiar mai răi. Putem cere să se facă dreptate (este chiar obligatoriu s-o facem!), dar nu cu ură, ci cu ideea că, poate, răul ni se cuvenea, din cine știe ce urmări karmice. Atunci ne-am mai tempera avântul „revoluționar”. Așa apare răbdarea și smerenia creștină. Și puterea de a iubi fără a urî. Abia atunci manifestăm prin noi dragostea divină – cea care nu poate urî, ci doar pedepsi cu justețe divină, fără patimă răzbunătoare.

9 decembrie 2010

* * *

Trebuie să acceptăm adevărul crud că în unii dintre semenii noștri sunt încarnați demoni. Totuși, această înțelegere esoterică ne-ar putea stimula ura împotriva oamenilor răi, iar după cum se știe, ura perpetuează răul. În plus, chiar și persoanele cu spirite bune pot fi pervertite și să se comporte așa cum nu sunt în esența lor spirituală. Deci cum să împăcăm ura față de rău cu doctrina creștină a iubirii aproapelui?

Simplu, considerându-i pe toți cei care gândesc satanic și fac fapte abominabile ca fiind bolnavi psihici. (Desigur, reciproca nu este adevărată!) Privindu-i ca pe niște bolnavi mintali, în paralel cu păstrarea vigilenței și reacției prompte la acțiunile lor instigate satanic, ne putem

trezi și compasiunea divină în inimă. De fapt, chiar și spiritele bune le privesc pe cele rele ca pe niște spirite bolnave, dereglate, destructurate, care ar necesita tratament. Răul este o boală spirituală.

23 decembrie 2010

* * *

Ce mare eroare ar fi să credem că forțele spirituale superioare nu tolerează greșelile și slăbiciunile noastre umane! Dimpotrivă, dragostea lor este atât de mare pentru om, încât pot trece cu vederea aceste erori, cu speranța că într-o zi ne vom satura de ele, fiind gata atunci să adoptăm o conduită morală, inteligentă.

În schimb, forțele astrale inferioare care, chipurile, „înțeleg” păcatele omului, împărtășesc neputințele sale, nu îl iubesc defel. Ele iubesc doar păcatele. Și pentru asta, îl încurajează să le continue. Toleranța lor nesfârșită pentru păcate este un „umanism” aparent. Omul este supus greșelii, dar nu trebuie să facă din asta o virtute. *Perseverare diabolicum...*

29 decembrie 2010

2011

Marii sfinți au lăsat în urmă înscrisuri inspirate și fapte dumnezeiești. Amintirea lor este un prilej de meditație pentru oamenii prezentului.

Dar sfinții au murit, aparțin trecutului mort. Ce facem noi, oamenii vii, cu moștenirea lor spirituală? O slăvim ca pe o relicvă de neatins sau ne dinamizăm și noi cu Duhul Sfânt? Celebrarea amintirii sfinților e un gest frumos și politicos. Dar sfinții nu sunt mulțumiți. Ei vor să vadă exemplul lor contaminând pe cât mai mulți dintre cei vii. Nu în aceeași formă, dar păstrând devotamentul pentru Bine și Adevăr. Sunt triști văzând superficialitatea cu care îi omagiem. Ei au ars pe dinăuntru de dorul lui Dumnezeu. În schimb, scopul nostru pare a fi doar păstrarea tradiției și producția de fetișuri. Fetișuri „sfinte” de consum...

6 mai 2011

* * *

În general, credem că spiritualitatea poate să ne mai aștepte, că nu este nicio grabă, avem toată bătrânețea la dispoziție pentru a ne apropia de cele sfinte. Poate tocmai de aceea, Biserica a exclus învățătura despre reîncarnare dintre dogmele sale. Ca omul să nu amâne apropierea de Dumnezeu. Se pare că strategia Bisericii nu prea a dat roade. Sau poate că tocmai ascunderea adevărului a fost răzbinată prin depărtarea multor oameni cumsecade de Biserică.

Să revenim. Prin urmare, ne spunem că *Dumnezeu are veșnicia la dispoziție să ne aștepte, dar noi avem doar câțiva ani ca să ne bucurăm cum se cuvine de cele pământești. Călugării au optat „pe barba lor” pentru stilul ascetic. Noi trebuie să muncim pentru a ne întreține familia, avem atâtea lucruri de realizat în lume. Nu avem timp și nici înclinare spre cele bisericesti.*

Această perspectivă asupra spiritualității este viciată de neînțelegere. Religia și biserica nu sunt același lucru cu spiritualitatea. Prin urmare, nu trebuie să luăm modelul călugărilor sau preoților de referință pentru viața spirituală. Spiritualitatea înseamnă apropierea sufletului nostru de spiritul din noi. Spiritul divin există deja în noi, trebuie doar să-l descoperim.

Viața spirituală este o acțiune psihologică, interioară, de autocunoaștere și desăvârșire morală. Desigur, credința în Dumnezeu ne ajută, urmarea unei religii ne poate ajuta, dar efortul să fie îndreptat spre interior, nu spre ritualuri, tradiții, stiluri monastice. Oriunde ne-am afla și orice am profesa, putem să ne găsim răgazul de a ne interioriza, a ne analiza gândurile, faptele, să ne facem un examen de conștiință și să ne propunem un program de autoperfecționare morală, spre a semăna cu idolul religios sau idealul nostru filosofic.

11 mai 2011

* * *

Datul acatistelor – o superstiție de două ori nocivă: atât spiritual, cât și psihologic.

SPIRITUAL – este imixtiunea unui terț între om și Divinitate. Sub pretextul că omul e prea slab sau păcătos ca să fie auzit de Dumnezeu, preoții catolici vindeau indulgențe, iar cei ortodocși citesc acatiste. Din păcate, delegând pe cineva considerat mai „sfânt” (deși curățenia morală a tagmei preoților este discutabilă) să se roage la Dumnezeu pentru reușitele noastre, nu facem decât să ne depărtăm singuri de El... Rugăciunea simplă și directă va fi întotdeauna auzită dacă este sinceră. Mai mult, Dumnezeu ne știe necazurile înainte să I le raportăm noi! Și primim mereu de la El puterea de a trece singuri peste ele. În schimb, citirea rapidă a unei liste cu prenume (nici măcar individualizate prin nume!) de pe pomelnicul cu acatiste este cu certitudine inefficientă spiritual, chiar dacă este gratuită.

De fapt, nu este chiar atât de gratuită cum ar părea la prima vedere. Credinciosul își creează o dependență de biserică și preoți (nu de Dumnezeu!), dar mai intervine și o pierdere a încrederii în sine. Deci acatistele cer și ele o plată.

Iar urmarea PSIHOLOGICĂ este foarte gravă. În loc ca omul să-și întărească încrederea în sine, puterea de concentrare și dorința de a reuși, el se consideră din start un perdant, chiar și în inițiativele cele mai elementare (cum ar fi să ia un examen), se simte un handicapat incapabil să rezolve ceva prin forțele proprii, având întotdeauna nevoie de sprijinul

unui popă. Acest fapt duce treptat la slăbirea minții omului și, pe scară socială, la slăbirea puterii mentale a națiunii – ceea ce este evident în cazul poporului nostru în prezent. Scade voința proprie, forța de rezistență împotriva agresiunilor mentale externe (manifestată prin toleranța morbidă la toate módele decadente venite de te-miri-unde, prin subordonarea culturală și prin lipsa demnității). O vină importantă o are și această obișnuință istorică de a da acatiste.

Unii ar spune că este o formă de autosugestie, care dă roade. Dar cei care vor să folosească această tehnică, pot scrie pe o hârtie scurta rugă către Divinitate, pe care să și-o agațe de perete și, trecând cu ochii peste ea, să repete rugăciunea de mai multe ori pe zi. Astfel își vor hrăni subconștientul cu ideea de reușită, dar fără a renunța la autonomia lor, și chiar vor exersa dialogul personal, intim cu Divinitatea.

De ce să răpim bietului om bucuria nevinovată de a da acatiste? ne-am putea întreba cu naivitate. Ei bine, pentru sănătatea sa spirituală și psihologică! Închipuiți-vă că nimeni nu va mai da acatiste. Ce vor face atunci oamenii? Simplu, își vor întări voința de a comunica direct cu Dumnezeu, nu prin intermediari. Iar cei care nu erau adevărați credincioși, ci doar superstițioși și mimetici, își vor întări puterea voinței personale de a reuși prin forțele proprii. Oare efectul placebo (autoiluzionarea), posibil prezent la unii când dau acatiste, compensează urmările nefaste ale acestei practici asupra masei populației, care își pierde zi de zi puterea de luptă cu viața și cu neputințele proprii? Credem că nu le compensează; și mai credem că cei mai lucizi dintre clerici ar trebui să ia ei înșiși atitudine împotriva acestei superstiții religioase.

10 iulie 2011

* * *

Sincronicitate! Providență! Câtă inteligență se ascunde în spatele ei! Totul a fost cronometrat dinainte, la secundă! Dincolo de conștiința noastră, luându-ne pe nepregătite, de era cât pe ce să ratăm evenimentul. Și totuși, noi înșine, cândva în urmă cu ceva timp, am comandat această întâmplare, am cerut ceva și acum am primit, sub o formă aproape miraculoasă. Depinde însă de noi să vedem minunea sau să o considerăm o simplă coincidență...

Dacă „te ai bine” cu Cerul, nu ești lăsat de izbeliște. Marea problemă a oamenilor este că ei se îngrijorează. Isihaștii spun chiar că „grija este un păcat”. Omul trebuie să se preocupe de problemele sale, desigur, dar nu să intre în panică, adică să se îngrijoreze! Preocuparea e una, grija e altceva. Grija ne tulbură mintea și ne împiedică să urmărim imboldurile de acțiune venite din partea îngerilor păzitori. Orice om bun este ajutat cu idei folositoare și chiar coincidențe providențiale, cu condiția ca el să se lase coordonat de inteligențele celeste. Și pentru asta trebuie să fie relaxat emoțional atunci când se preocupă de problemele sale presante. Dacă suntem credincioși cu adevărat, trebuie să avem încredere în ajutorul Cerului, să nu ne panicăm. Nimeni nu e singur pe lume, nimeni

nu e lăsat să cadă (dacă nu îi este sortit), ajutoare providențiale pot veni oricând pe neașteptate, veritabile surprize miraculoase. Iar răspunsul nostru de bun simț ar fi să le remarcăm prezența și să ne întărim credința în ajutorul lui Dumnezeu! Ajută-ne, Doamne, să ne scuturăm de zgura îngrijorării!

Acesta e sensul sublim al zicerii cristice: *«Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?»* (Matei 6:26) Nu te îngrijora, fii relaxat!...

1 octombrie 2011

2012

„Nu știu cum să abordez Sinele meu, cum să mi-l imaginez!”

Sinele nu are nicio formă proprie, e imposibil să ți-l imaginezi. În schimb, pe Isus ți-l poți imagina! Gândește-te la Isus și vei vedea spiritul tău ideal! Cheamă-L pe Isus și se va bucura spiritul tău. Identifică-te cu spiritul tău și se va bucura Isus...

25 ianuarie 2012

* * *

SPIRITUAL CORECT

Rugăciunea spiritual corectă se bazează pe înțelegerea faptului că, atunci când îi ceri ceva lui Dumnezeu, trebuie să îi oferi ceva în schimb. Dar ce? De-a lungul timpului, oamenii au crezut că dacă îi jertfesc animale sau părți din recolte, Divinitatea se îmbunează și le ascultă rugile. Era o formă rudimentară și incorectă de a pricepe legitatea universală a faptului că totul se plătește.

În zilele noastre, omul inteligent gândește corect spiritual în genul următor: „Eu am nevoie de Dumnezeu, dar și Dumnezeu are nevoie de mine în lume. El acționează prin oameni, deci și prin mine!”. Aceasta este atitudinea spiritual corectă. A te pune în slujba intereselor Divinității aici, pe Pământ denotă o înțelepciune înaltă și o putere de învingere a egoismului.

13 martie 2012

* * *

Are și preotul păcătos rolul lui în lume. Le oferă scepticilor și agnosticilor argumente facile pentru credința lor atee. Există deci o armonie generală în lume, chiar și când e vorba despre rău. Un om care s-a născut cu credință va găsi până la urmă o persoană sfântă pe care să o respecte și de la care să ia exemplu, în ciuda restului de 1000 de persoane

păcătoase pe care le cunoaște. În schimb, cei care nu au credința în suflet vor găsi oricând pretexte care să le încurajeze relativismul moral.

Deci, nu putem condamna tagma preoților pentru lipsa de credință a cetățenilor. Ce i se poate însă reproșa acestei tagme este faptul că nu își adaptează mesajul pentru a trezi spiritual oamenii sensibili, care au o credință potențială, dar încă nedeclanșată. Din fericire, aceștia pot găsi astăzi surse alternative de educație spirituală, de care se agață plini de speranță...

5 mai 2012

* * *

Dacă Dumnezeu e veșnic, iar noi suntem muritori, nu este oare un lucru nedrept? Chiar dacă ne rugăm Lui pentru diverse nevoi personale, ar putea El îndrepta această nedreptate fundamentală?

Oricât ajutor ne-ar da Dumnezeu, oricâtă fericire am primit de la El, totul este trecător și asta ne revoltă. Singura reparație ar fi să primim certitudinea că nu vom muri.

Cine nu va muri? Sufletul, conștiința imaterială. Și asta ne spun religiile. Credința religioasă ne oferă garanția că suntem veșnici, precum Creatorul nostru. Chiar dacă nu crezi asta, trebuie să rămână valabil. Dacă nu e valabil pentru ateu, nu poate fi adevărat nici pentru credincios. Legile universului nu trebuie să depindă de toanele unei minți agitate sau neștiutoare. Sufletul ateului este la fel de veșnic precum al credinciosului.

Religiile dogmatice sunt ratate din start. Afirmații precum „*dacă nu crezi în ce cred eu, vei merge în iad, sau vei pierde viața veșnică etc.*” sunt dovada autosuficienței credinței religioase respective, a imperfecțiunii sale. Nu o poți lua drept reper absolut în viață...

22 octombrie 2012

* * *

Mulți oameni îl confundă pe Lucifer cu Satan. Luciferul este foarte prefăcut, cunoscând învățătura Binelui, dar pervertind sensul cuvintelor și deturnând eforturile sincere către curățenie sufletească. În schimb, satanistul este direct, nici nu suportă cuvântul „iubire”, pe care îl batjocorește deschis. Dar amândoi slujesc Răul, cu metode diferite, și colaborează pentru a le face oamenilor viața un iad.

Oare câți dintre noi s-au gândit că filmele horror, thriller (care au ajuns să fie prezentate chiar la televiziune!) sunt niște produse pur satanice? Motivațiile celor care le găzduiesc și prezintă sunt cât se poate de „raționale”, în numele libertății și democrației – ce nu e interzis, este permis, mai ales că există o mare cerere a publicului pentru asemenea filme (cât de „mare” să fie?). Ba, mai susțin că emisiunile de știri ne-ar oferi scene reale mai de groază decât filmele lor „artistice”. De fapt nu e așa, căci filmele sunt construite cu metode psihologice ingenioase, urmărind în mod expres șocarea spectatorului, agresarea sa psihică. Căpătând dependență de asemenea scene violente fizic și psihic, omul își

modifică treptat înseși structurile neuronale, felul de a fi, de a gândi, relațiile. Iar cei tineri sunt victimele cele mai ușoare pentru o astfel de educație satanică. La care contribuie și satanismul din muzica rock.¹⁸

Totuși, observându-i pe cei care își spun astăzi cu mândrie „sataniști”, trebuie să recunoaștem că majoritatea dintre ei sunt doar niște rebeli fără cauză, mai degrabă niște tineri revoltați împotriva societății sau a fățarniciei religioase. Își defulează neîmplinirile și neînțelegerile personale prin atacarea bunul simț – care ar fi simbolul normalității la care ei nu au deocamdată acces, dar ar dori-o. Mulți nici nu își închipuie că Satan ar putea exista cu adevărat! Desigur, practicile lor îi îndepărtează de lume, de realitate, de Divinitate, dar există o cale întoarsă pentru unii dintre ei, care își pot salva sufletul, până la urmă, de la demonizarea totală. Să îi ajute Dumnezeu!

27 octombrie 2012

2013

Dogmatica religioasă nu are nimic în comun cu medicina. Cine se laudă că poate vindeca oamenii doar cu rugăciuni este un șarlatan. De fapt, prin aceasta, el se pretinde a fi un sfânt, pe care Dumnezeu îl ascultă întocmai. Este adevărat, rugăciunile îi pot aduce bolnavului ameliorări spectaculoase, dar nu este o rețetă inefabilă pentru oricine și oricând... Mai este implicat și elementul karmă, pe care nici sfinții nu o pot controla total.

25 martie 2013

* * *

DE CE ÎL TRĂDEAZĂ IUDA PE ISUS?

Iuda îl trădează pe Isus pentru 30 de arginți? Nu. Nu are sens. Iuda poate să câștige și altfel banii, căci se pricepe la asta. Cei 30 de arginți sunt doar cireașa de pe tort.

Iuda s-a convins treptat de argumentele opozanților lui Isus: că Isus aduce numai necazuri (doar nici apostolii nu o duc grozav cu finanțele!), că strică tradițiile (vindecă de sabbat, nu se spală pe mâini), că îi pune în umbră pe ceilalți rabini (știe să interpreteze scripturile mai bine ca oricare), că face lucruri nelalocul lor (cum ar fi miracole, probabil cu puterea diavolului). Într-un cuvânt, e o piatră de moară atârnată de gâtul învățătorilor și conducătorilor evrei. În plus, e incoruptibil și nu ascultă de nimeni, încât nu e bun nici ca lider politic... Au toate motivele să-L deteste. Care motive îl conving și pe Iuda.

¹⁸ <http://saccsiv.wordpress.com/2012/01/26/florin-stuparu-satanismul-muzicii-rock/>

El nu îl trădează dintr-un impuls emoțional de moment și nici pentru o punguță cu bani. Miza e mult mai mare – e în joc „destinul națiunii”, amăgită și bulversată de acest profet puternic și imprevizibil. Iuda știe mai bine decât toți de ce este capabil Isus; l-a văzut cu ochii lui. De aceea trebuie să-l neutralizeze. Este un act de curaj să te opui unui magician ca Isus. Iuda va fi un erou, salvatorul națiunii!...

Dar totul a trecut. Faptele au rămas în istorie și au fost condamnate de părinții Bisericii. Astăzi nu-L mai vinde nimeni pe Isus... Oare?! Am fi dispuși să ascultăm de un rebel și un „nebun după Dumnezeu”?!

Azi suntem aproape cu toții urmașii lui Iuda. Ne încredem prea mult în mintea noastră mărunță, slujim cu loialitate doar interesele meschine ale ego-ului sau clanului nostru și nu dăm crezare sfaturilor divine. Dăm o prea mare importanță tradițiilor, trecutului, prejudecăților, concretului palpabil care promite să nu ne trădeze niciodată. „*O revoluție în conștiință nu este tocmai ce ne trebuie acum!*” Oare nu gândim așa?!...

11 mai 2013

* * *

Ce este religia? Religia este un amalgam de istorie, poezie și literatură, psihologie, antropologie, filosofie, psihologie, spiritualitate și politică.

Creștinism? Islamism? Mozaism? Șintoism? Budism? Taoism? Ce „-ism” preferi? Am citit undeva o exprimare inspirată: cea mai înaltă religie este Dumnezeismul.

16 mai 2013

* * *

A NU TRĂI ÎN PĂCAT

Ce înseamnă să „trăiești în păcat”? Este atunci când nu simți în inimă dragostea. Definiție simplă, dură, dar adevărată! Când, de exemplu, te emoționează o scenă de film romantică sau o melodie superbă, simți cu adevărat dragostea. Și atunci, în clipele acelea și alte câteva după, tu nu mai trăiești în păcat. Uneori, chiar și tristețea ori nostalgia sunt stări contemplative pline de iubire, preferabile autosuficienței.

A trăi în păcat – adică a privi lumea și viața doar cu mintea. Și cât de rare sunt momentele în care simțim iubirea...! Iubirea nu este o stare continuă, nici măcar când ne raportăm la persoanele dragi apropiate. Iubirea vine în rafale scurte și destul de rare. Aceste stări sunt cu adevărat de Grație. În restul timpului, trăim în păcat, fiindcă nu înțelegem rațiunea inimii divine... Atunci încercăm să nu facem greșeli respectând niște reguli exterioare sau autoimpuse. Suntem, cel mult, conformiști, disciplinați sau înțelepți. Da, poate că înțelepciunea este mai disponibilă decât iubirea.

Dragostea înseamnă să împărtășești, pentru câteva clipe, starea firească a Dumnezeirii. Iubirea aceasta nu are o țintă anume. Ea îmbrățișează totul. Poate tocmai de aceea ne ferim de ea – nu vrem să fim vulnerabili. Dar nu te poți feri cu adevărat de păcat decât simțind iubirea, radiind iubirea... Aceasta e starea de iluminare spirituală transpusă în cotidian. Deci din două, una: starea de păcat sau starea de iubire! De la împietrirea inimii pleacă toate păcatele...

21 mai 2013

* * *

„Roagă-te des la Dumnezeu și vei avea tot ce îți dorești!” Iată o rețetă facilă, un slogan fals întâlnit mai ales în pop-creștinismul american.

Rugăciunea nu îți garantează nimic exterior. Sunt multe cauze care acționează direct asupra dorințelor tale și asupra realizării lor. De exemplu, karma, care de obicei nu poate fi ocolită prea mult timp. Există numeroase obstacole lumești și psihologice care te împiedică să ai tot ce vrei. Apoi, nu tot ce vrei îți este și folositor și te poate face fericit. Sunt false dorințe care, odată ce le împlinești, îți lasă un gust amar. Roagă-te, desigur, dar mai ales meditează profund la cele Sfinte!

* * *

Monofizismul (sau monofizitismul) este o erezie condamnată de ortodoxie. El susține că „*Isus Cristos a avut doar o natură divină, nu și una umană*”. Dar adevărul este că și oamenii bisericii ortodoxe gândesc uneori după tiparul monofizist. Când cineva spune că Isus, fiind Dumnezeu pe Pământ, „nu a avut nevoie să învețe nimic de la nimeni, fiindcă s-a născut cu toată știința deja inoculată în creier”, atunci acela deja aplică aceeași schemă de gândire monofizistă.

* * *

Le cerem îngerilor să ne păzească de toate pericolele, iar ei fac tot posibilul. Dar, ca să fim pe deplin feriți, și noi trebuie să ne păzim mereu gândurile și umorile. Degeaba ne dau ei sfaturi, dacă noi nu le auzim sau le interpretăm greșit... Degeaba alungă ei dracii, dacă noi îi chemăm prin dorințele noastre...

27 mai 2013

* * *

Orice credincios știe că Zeitatea sa este cea care-i aduce fericirea. Nu vei auzi un credincios spunând sau gândind: „*Pe mine mă interesează doar Dumnezeu, nu fericirea*”. Dumnezeu și fericirea sunt sinonime pentru credincios.

La fel și cu ateul. De fapt, există ateism, dar nu există ateii. Orice ateu va recunoaște că-și dorește fericirea. Căutând să fie fericit, el îl caută și Îl

dorește pe Dumnezeu, fără să o știe. Fericirea și Dumnezeu sunt sinonime.

10 iunie 2013

* * *

În esența sa, satanismul se opune liberei voințe a entităților. Structurile construite de Forțele Întunericului sunt ierarhii bazate pe teroare. Din contră, Ierarhiile Divine se bazează pe liberă acceptare a subordonării față de nivelele superioare.

O altă diferență: satanismul glorifică serviciul-pentru-sine, egoismul, iar sistemul divin, serviciul-pentru-alții, altruismul.

Caracteristic satanismului este orgoliul, opus smereniei din cealaltă tabără.

Funcționarea sistemelor Divine este mult mai eficientă decât a celor satanice. De fapt, cel mai bine se descurcă cele din urmă doar când le parazitează pe primele. Divinitatea este creatoare și organizatoare, aducătoare de viață, ordine, frumusețe. Satanismul profită cât poate de acestea, dar nu e capabil să reproducă, decât caricatural, creația Divină. În schimb, o încurcă, îi blochează funcționarea armonioasă.

O entitate prinsă în el aproape că nu mai poate părăsi sistemul satanic, fiindcă își pierde obișnuința libertății. Entitatea nu se simte niciodată fericită. Cel mult, simte doar o ușoară detensionare atunci când se constată că nu a încălcat regulile. În rest, trăiește într-un continuu coșmar să nu fie cumva pedepsită. Sau este răsplătită cu un gen de falsă fericire (un aport de energie grosieră, grea), atunci când își întărește egoul, închistarea, condensarea în sine. Este ca și cum ai primi ca recompensă, în loc de lingouri din aur pur, presupuse pepite de aur, dar pe care nu ai timpul și nici meșteșugul să le topești ca să extragi câteva fire de aur. Este o acumulare de pietre inutile.

Un sistem satanic aplicat pe Pământ este cel din Coreea de Nord.¹⁹

Când libera voință este posibilă (în sistemele Divine), atunci creatura poate alege între bine și rău. În acest caz, părăsirea sistemului Divin este realizabilă (vezi căderea lui Lucifer, prin nesubordonare). Acesta este efectul negativ colateral, care însă pălește în fața marelui avantaj: fericirea entităților cuprinse în acest sistem.

De ce dorește Dumnezeu libertatea ființelor? Poate și pentru că creativitatea nu ar fi posibilă în lipsa libertății. Iar Dumnezeu vrea ca ființele create de El să fie aidoma Sieși, adică creative...

28 iunie 2013

* * *

Dacă există atât Binele, cât și Răul pe lume, înseamnă că ele *trebuie* să coexiste, filosofic vorbind. Unii au interpretat că, fără Rău, nu putem

¹⁹ <http://stirileprotv.ro/special/evadare-din-iad-cum-a-reusit-sa-scape-un-barbat-dintr-un-lagar-al-mortii-din-coreea-de-nord-video.html>

aprecia Binele. Sau că, fără Rău, filmul vieții ar fi plictisitor, lipsit de acțiune. Dar asta nu înseamnă că trebuie să facem și noi Răul. Putem alege să fim doar de partea Binelui. Oricum, Răul va continua să existe independent de noi. Măcar să întărim tabăra Binelui, practic vorbind!

17 iulie 2013

* * *

Vorbind despre „ajutorul de la Dumnezeu” putem înțelege mai multe lucruri: Dumnezeu Absolut macrocosmic, Îngerii păzitori și lucrători (precum și sfinții, maeștrii ridicați la Cer, maeștrii iluminați etc.), propriul Spirit întrupat în ființa noastră. De la toți primim sprijin, inspirație, iubire, binecuvântare, în forme diferite.

* * *

„Nu cred în Dumnezeu!” zice prostul. „Că nu se vede și nici știința nu l-a descoperit...” Da, bine! Dar crezi în timp, omule? În timp, în TIMP. Crezi, da? Se vede timpul? Nu. Deduci că ar exista, prin faptul că lucrurile se modifică. Schimbarea e semnul existenței timpului.

Așa e și cu Dumnezeu. Nu poate fi văzut, nu poate fi detectat nicicum, dar îți dai seama că există prin semnele Sale: Creația Sa și mesagerii Săi, care glăsuiesc din când în când printre oameni...

23 august 2013

* * *

„Fiți îngăduitori cu ceilalți!” spunea părintele Arsenie Boca.

Înțeleptul nu doar că este bun din fire, dar el și înțelege DE CE trebuie să fie îngăduitor cu semenii săi. Știe că nici el însuși nu este fără pete... Dar nu doar de asta. El vede foarte clar sau intuiește nenumăratele condiționări, limite, influențe, provocări atât externe, cât și interioare la care oamenii sunt supuși. Este aproape imposibil pentru un om să le reziste tuturor și va greși cumva, mai devreme sau mai târziu. Nimeni nu este infailibil. Ființa umană este alcătuită din puteri și neputințe.

Să ne închipuim o cursă athletică în care, la final, câștigătorul este aclamat, iar ceilalți, marea majoritate a concurenților, sunt huiduiți fără milă! Vi s-ar părea corect așa? Nu din vina lor n-au reușit să câștige cursa, ci fiindcă așa au fost condițiile de moment, atât exterioare (concurenți mai puternici, pistă mai proastă), cât și interioare (slăbiciune fizică, lipsa antrenamentului suficient, vulnerabilitate psihologică). Așa cum suntem toleranți cu atletii învinși, la fel trebuie să arătăm îngăduință față de ceilalți semeni, căci fiecare se străduiește după cum poate, dar rareori este mulțumit de ce trăiește. Așadar, înțelepciunea și îngăduința merg mână în mână...

22 septembrie 2013

* * *

Cum să cred în ce nu înțeleg? Corect. Nu sunt de acord cu credința oarbă (să cred în ce spune Biserica tocmai pentru că nu înțeleg). Pentru mine, un adevăr spiritual este clar, cred în el pentru că îl înțeleg.

Dar pentru tine, ce susțin eu, cu credință, este confuz. Și atunci, din perspectiva ta, ori eu sunt un prost care am o credință oarbă, ori tu ești un prost, pentru că nu înțelegi un adevăr evident. Asta e logica simplistă după care se ghidează oamenii în general. Dar ea nu este corectă! Totul ține de gradarea percepției.

Cu cât iubești mai mult adevărul, cu atât ești ajutat să înțelegi mai mult. Ceea ce tu consideri „credință oarbă”, pentru mine este „recunoaștere intuitivă”. Deci adevărata problemă este cum să-ți crești tu intuiția!

O poți face prin iubirea de adevăr și purificarea minții. Începe prin evitarea propriilor tale minciuni. Apoi recunoaște minciunile altora și dezaprobă-le. Citește texte spirituale recomandate de oameni înțelepți, de încredere.

4 octombrie 2013

* * *

DEMONUL E NEGATIVIST DE PROFESIE

Motto: «Și Lumina luminează în întuneric, dar Întunericul n-a înțeles-o»
(Ioan 1:5 – traducerea King James)

Satan are dreptul să existe, ca orice ființă din Univers. El este Negarea absolută, fiindcă neagă orice vine din partea Creatorului absolut. De ce neagă? Din prostie, din necunoașterea Adevărului. Dintr-o fantezie bazată pe ignorarea voită a realității. Acest gen de ignorare are și un nume: răutate. Nu vrea să-L cunoască pe Creator. Nu-i poate nega existența, deși ar face-o de-ar putea. Și atunci îl privește prin filtrul minciunii, falsului, iluziei, fabulației. De ce? Din principiu, fiindcă e liber s-o facă. E un aventurier: testează la limită această libertate absolută de a inversa frumusețea realității. Un iresponsabil.

Satan se află pe cel mai subtil nivel al Creației (nu-i spun „înalt”, ca să nu înțelegem greșit!): nivelul mental. Creația începe odată cu apariția planului mental (ca oglindire a gândirii divine). Dar gândirea înseamnă dualitate, deci Teză și Antiteza ei. Astfel poate apare și Opozantul de profesie, perpetuu. Pe cel mai subtil nivel. Satan este de profesie „negativist”.

Dar negația există pe toate nivelele gândirii și creației. Și ia forma subordonaților lui Michiduță: dracii, demonii. Toate creaturile sunt și ele creatoare. Inclusiv demonii. Dar ei creează prin antiteză. Au o creativitate bolnăvicioasă. Un exemplu metaforic: orice arhitect normal la cap proiectează o clădire cu pereții verticali. Ei bine, demonul nu ar respecta legile date de Creator, persiflând legea gravitației – demonul ar pune

pereții înclinați!!! Uite-așa, de-al dreacu! Dar cât timp va rezista clădirea asta să nu se prăbușească?!

Așa se întâmplă cu toate lucrurile „bune” făcute din îndemnul demonilor. Pot părea interesante la început sau chiar „inspirate”, dar curând își arată adevărata valoare. Zero. Negația Valorii duce la lipsa de valoare, iar ei sunt întruchiparea negației.

De aceea spunea Mântuitorul Isus că „*Pomul se cunoaște după roade*”. Timpul întotdeauna demască intențiile rele. Timpul e aliatul adevărului. Spiritele demonice pot fi recunoscute după nerăbdarea lor.

17 octombrie 2013

* * *

BIZUIREA PE BIBLIE

La ora actuală, a considera Biblia drept unica sau cea mai bună sursă de informații spirituale este un gest de sărăcie intelectuală. Unii chiar obișnuiesc ca, atunci când nu mai au argumente în discuție, să bage o frază din Biblie și să închidă astfel gura opozantului. Hai să nu-i imităm pe fariseii care citează din Biblie ca să fie la modă sau ca să aibă avantaje de la mai-marii Bisericii...! Nimeni nu trebuie să creadă orbește tot ce scrie acolo! Nici preoții nu cred totul.

În ciuda lucrurilor cu adevărat minunate din ea, Biblia are marele dezavantaj că a fost scrisă de foarte mult timp și în alte limbi, greu de descifrat azi și doar de către mari experți. Oricine poate găsi în ea argumente și contraargumente pentru orice. Poate că cei mai minuțioși exegeți ai Bibliei sunt sataniștii.

Nu spun să nu o citești, ba chiar bucură-te de ea! Dar să păstrezi o anumită rezervă în chestiunile intelectuale, spinoase, delicate, contradictorii. De exemplu, după părerea mea, traduceri moderne nu se ridică la nivelul esoteric al versiunii **King James Bible**. Am găsit întâmplător niște diferențe marcante, care m-au convins că una s-a spus, alta s-a scris și altceva s-a tradus. Dau doar două exemple:

1

Evangelhia după Ioan capitolul 1, versetul 5 este tradus astfel în varianta Cornilescu/ Ortodoxă/ **King James**

«Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a biruit-o/ cuprins-o/ **înțelese-o.**»

Diferența între termenii aleși de diverșii traducători este evidentă. În ultima variantă putem interpreta în mod distinct astfel: Întunericul personalizat (Satana, inamicul lui Dumnezeu) nu poate înțelege dreptatea legilor divine și de aceea nu le respectă. Să recunoaștem că este cu totul altceva decât a spune că întunericul nu a învins lumina! Abia acum acordăm importanță și celui alt sens al cuvântului „cuprins-o” din traducerea ortodoxă...

Evangelia după Matei, capitolul 6, versetele 22, 23:

«Ochiul este lumina trupului; dacă ochiul tău este sănătos/ curat/ **unic**, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric.»

Ne putem gândi că „ochiul” are aici sensul simbolic de minte, iar „trupul” semnifică aura, faptele și energia personală. Dar de ce nu a spus Isus „minte”, pur și simplu? Ca în multe alte locuri din Biblie, interpretarea textului se face pe cel puțin două nivele suprapuse. Ei bine, în varianta **King James Bible** găsim descrierea simbolică a celui „de-al treilea ochi” – **cel unic** – sau Ajna chakra, centrul esoteric al minții...! Altfel, cuvântul „unic” nu avea nici un sens aici.

Folosirea cuvântului „minte” ar fi redus semnificația doar la propriile gânduri ale omului. În schimb, Ajna chakra este un releu al informațiilor din Mintea Universală. Prin intermediul „ochiului minții”, omul primește lumina subtilă a sferelor cerești, ceea ce îi iluminează și înțelegerea corectă, din perspectivă divină, a tuturor lucrurilor. Dacă însă cel de-al treilea ochi (unicul) rezonază cu lumile infernale și întunecimea gândirii de acolo, desigur că și mintea și ideile omului vor fi pervertite.

Prin urmare, în ultima variantă de traducere - **King James Bible** - găsim puncte comune între creștinism și yoga. Dar tocmai acest lucru displace unor teologi și clerici creștini, care își văd amenințat monopolul credinței...

6 noiembrie 2013

* * *

Toleranța – în comportament sau în atitudine

Multe religii recomandă credinciosului să fie tolerant, îngăduitor cu semenii săi. Totuși, uneori reprezentanți de seamă ai religiilor se manifestă intolerant – dar fără totuși a greși cu ceva. Cum explicăm acest fapt ce poate aduce confuzie?

Trebuie să facem distincție între comportamentul exterior și atitudinea interioară. Toleranța absolută trebuie să fie caracteristica permanentă a atitudinii launtrice. În schimb, comportamentul poate fi uneori mai aspru, atunci când circumstanțele o impun. Să ne amintim de momentul când Isus a alungat pe negustorii din templu, cu câtă fermitate și chiar duritate s-a manifestat El atunci! Un alt exemplu comun este severitatea unor profesori cu elevii lor. Ea are un scop educativ și provine din dragostea profesorului față de potențialul copiilor, ce nu trebuie irosit.

Există, în schimb, și cazul invers, atunci când comportamentul este unul fals îngăduitor, pe când atitudinea interioară este intolerantă. Un exemplu ar fi ipocrizia fariseilor, care pozează în oameni buni, dar de fapt în sufletul lor colcăie resentimentele și frustrările. Toleranța lor este doar

o caznă de a nu ieși din litera învățăturii religioase, pe care însă nu au asimilat-o în spiritul ei.

12 decembrie 2013

2014

Spunea Isus: «*Cine își va păzi viața, și-o va pierde*» (Matei 10:39, Marcu 8:35) Este un paradox valabil pentru persoanele care au o misiune spirituală deosebită, așa cum era El. Acest fel de om se supune voinței Spiritului său, deși presimte sau știe că acest lucru poate fi periculos pentru ființa sa biologică. Chiar dacă s-ar comporta „normal” (păzindu-și viața), tot nu s-ar putea bucura de mulțumire. Spiritul l-ar împinge spre îndeplinirea misiunii sale, care presupune pierderea siguranței, dar aducând mulțumirea sufletească, împăcarea cu propria conștiință.

Omul obișnuit nu poate înțelege logica acestei afirmații cristice, ca multe altele rămase de la Mântuitorul. Și este chiar contraindicat să i se ceară să aplice o astfel de povăț, total absurdă din punctul de vedere al traiului comun. Creștinismul real de azi, din păcate, nu e religia pe care o urma Isus pe vremea când propovăduia Împărăția Cerului: «*Cine își va păzi viața, și-o va pierde*»!

13 august 2014

* * *

Credința în Existența lui Dumnezeu nu este suficientă. Avem nevoie de credința în Puterea și Bunătatea lui Dumnezeu! Este o mare diferență în jurul acestui cuvânt - credință.

Infractorii se cred mai deștepți în matrapazlâcuri decât procurorii, după cum "bubulii" se cred mai deștepți în treburile lumii decât Dumnezeu. "Bubulii" Îl pomenesc pe Dumnezeu din politețe și ca măsură de prevedere. De fapt, Îi acordă doar dreptul și priceperea de a rezolva treburile mari, cerești, dar nu și pe cele omenești. Pe acestea din urmă se simt ei chemați să le rezolve, după orgoliul și mintea lor "illuminată".

S-ar putea spune că aceștia cred în Dumnezeu Creatorul (numit de hinduși *Brahma*), dar nu și în Dumnezeu Păstrătorul (numit *Vishnu*), care menține și organizează tot ce există pe Pământ cu Inteligența Lui fără egal. În loc de *Vishnu* l-au așezat pe *Baphomet*, *Moloch*, *Lucifer*, *Baal*. De ce? Li se pare că noul Zeu le dă mai multă putere terestră. Îi învață să fie mai duri, fără inimă, pentru a-și putea domina și folosi semenii. Pentru că le acoperă glasul firav al Conștiinței cu tunetul Faimei și Banului, scutindu-i de regrete omenești și procese morale dureroase. Din păcate, asta nu-i face mai fericiți ori mai senini nici fiind în viață, nici, și mai ales, după moarte!

12 septembrie 2014

* * *

ÎNGERUL NOSTRU, ARSENIE

Yoghinii care caută să omagieze un „eliberat” din România – să-l omagieze pe Arsenie Boca, al cărui Spirit înalt s-a încarnat fără a fi obligat!

Cei care fac „terapia cu îngeri” – să-l aleagă pe Îngerul Arsenie! Chiar dacă nu e pomenit de Kabbala, este poate singurul cu adevărat cunoscut și verificat de noi, românii.

Cine vrea să știe dacă a existat cu adevărat și cum era „omul istoric Isus” în Palestina antică – să și-l amintească pe Arsenie Boca, care a făcut aceleași lucrări miraculoase și dumnezeiești! De fapt, putem spune, fără teama de a greși, că „a doua venire a lui Isus” a avut loc pentru România. Ce i-am făcut lui Dumnezeu întrupat și de data asta, se știe.

«Răbdarea e rugăciunea supremă în războiul nevăzut.» (Arsenie Boca)

«Gândurile, oricât de bune ar fi, nu sunt încă nu sunt înfrângeri și păcat, oricât se impun, muncind mintea. Păcatul începe de la învoirea spre faptă și fapta propriu-zisă. » (Arsenie Boca)

«Obișnuit concepția creștină nu prea e dusă, nici chiar de credincioși și nici chiar de cei ce o cunosc teologic destul de bine, până la finalitatea sa, - mai păstrând și pentru egoism o bună parte de „viață”. Cu alte cuvinte sunt puține exemplarele omenești care își „riscă” toată viața lor pentru Dumnezeu, pentru cauza lui Dumnezeu în lume. » (Arsenie Boca)

Gânduri pe marginea „Cărării Împărăției”, de Arsenie Boca

Lupta mântuitoare a omului este de 3 feluri: cu egoismul, cu ateismul și cu demonismul. În cuvintele Bisericii, vrăjmașii mântuirii sunt:

- TRUPUL (iubirea de sine),
- LUMEA (turma necredincioșilor, pentru care Cristos NU s-a rugat – Ioan 17,9: "*Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi*"),
- DIAVOLUL (războiul nevăzut).

* * *

În Biserică, rolul de guru îl joacă duhovnicul. Fără ascultare de ghid (guru sau duhovnic), ucenicul poate cădea de pe cărarea cea îngustă ce duce spre piscurile spirituale.

* * *

Spunând că „păcatul mărturisit ți-l iartă Dumnezeu” nu trebuie să credem că El ne dizolvă karma ca prin minune. Nu, karma va trebui ispășită cumva, dar Domnul ne-o poate amâna, ca suferința ei să nu ne încurce mersul evoluției spirituale (nu pe oricine suferința îl ridică, ci

mulți se pot împiedica de ea pe cale spre desăvârșire). Prin urmare, dacă omul se căiește de greșeală, înseamnă că se pune automat pe calea evoluției ascendente, iar lui Dumnezeu îi place să îl ajute, ferindu-l de plata imediată a păcatului. Îi oferă astfel și timpul de a-și răscumpăra greșeala prin fapte bune, arzându-și astfel singur karma cea rea. E posibil ca pedeapsa cuvenită să se transfere totuși asupra unei ființe apropiate, dar robită păcatului sau, pur și simplu, care a moștenit nevinovat zestrea karmică (de exemplu, copilul păcătosului).

«Dacă ne-am cunoaște cât suntem de păcătoși, ne-ar fi mult mai ușoară ispășirea vinovățiilor.» (Arsenie Boca)

Din punct de vedere psihologic, recunoașterea greșelii este un gest de normalitate al omului care se autocunoaște și se autoeducă spre faptele și gândurile binelui. Minciuna și orbirea de sine nu sunt premise favorabile autoperfecționării, dezvoltării personale.

17 septembrie 2014

Binecuvântat este cine intră în biserică, templul lui Dumnezeu, cu gândul curat și sufletul debrăcat, gata să vorbească cu Tatăl Ceresc! Pentru un bine mai mare, să lase afară orice învățătură spirituală citită sau învățată de cine știe unde și să intre direct în comuniune cu energiile sfinte care umplu biserica, prin grija îngerilor! Când se simte ținut la adăpostul icoanelor, parcă afundat într-un culcuș de speranță și smerenie, atunci primește sufletul harul divin care îl curăță de griji, supărări, energii malefice. Ce om frumos și luminos va ieși apoi din templu, ca să răspândească bunătate și calm în jur! Măcar câteva minute sau ore, până va fi maculat iarăși de iureșul și gălăgia cotidiană...

Intră în templu la slujbe, dorind să te molipsești de Duh Sfânt! El te va face imun la emoțiile negative. După aceea, ieșind în lume, nu vei mai simți cuțite în inimă, ghemuri în stomac, genunchi tăiați atunci când vreo emoție neplăcută își va face apariția. Vei deveni mai detașat emoțional, păstrându-ți totuși luciditatea, realismul, implicarea în lume, ca și sentimentele curate, devenite și mai curate. Prin Grația divină, vei trece cu mai mare ușurință peste încercările vieții, nu te vor mai afecta ca înainte, te vei simți mai tot timpul aproape de Dumnezeu, așa că ce mai contează niște întâmplări cotidiene care strică armonia lucrurilor! Vei avea armonia în tine și ciocnirile din afară nu te vor destabiliza.

Poate că unii se simt foarte bine în natură sau ascultând muzică frumoasă, elevată. Dar este un alt gen de bucurie și binecuvântare. În biserică se strâng uneori cele mai înalte energii angelice, care ne curăță mintea de obsesii și gânduri josnice, și inima, de sentimente ce nu rezonază cu slava cerească. Ieșim de acolo ca de sub un duș de raze divine miraculoase. Dar ce tot vorbim aici?! Toate astea trebuie simțite pe propria persoană, că altfel e degeaba...

Nu acuzându-l pe Dumnezeu sau blestemând pe unii sau pe alții, ci dimpotrivă, mulțumindu-I și laudându-L pe Dumnezeu pentru că ne-a dat suferința! Pare absurd? Nu este, căci suferința spală niște păcate (ale noastre, ale rudelor, ale strămoșilor), spunea Părintele. Deci, să punem mai presus plăcerea curățeniei decât neplăcerea curățirii.

12 noiembrie 2014

În aceeași serie de cărți – culegeri de texte publicate de către autorul Răzvan Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro fac parte următoarele titluri:

- 1) Esoterismul în mileniul 3
- 2) Karma, valurile timpului
- 3) Spiritele în dialog cu noi (în colaborare cu Nina Petre)
- 4) Cristos, binele, adevărul
- 5) Spiritualitatea în psihologie
- 6) Filosofie spirituală